

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wulff, Peter Fredrik.; af Peter Frederik Wulff ;
Udgivne efter hans Død.

Titel | Title:

Poetiske Arbejder

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : P.G. Philipsen, 1844

Fysiske størrelse | Physical extent:

VII, 260 s.

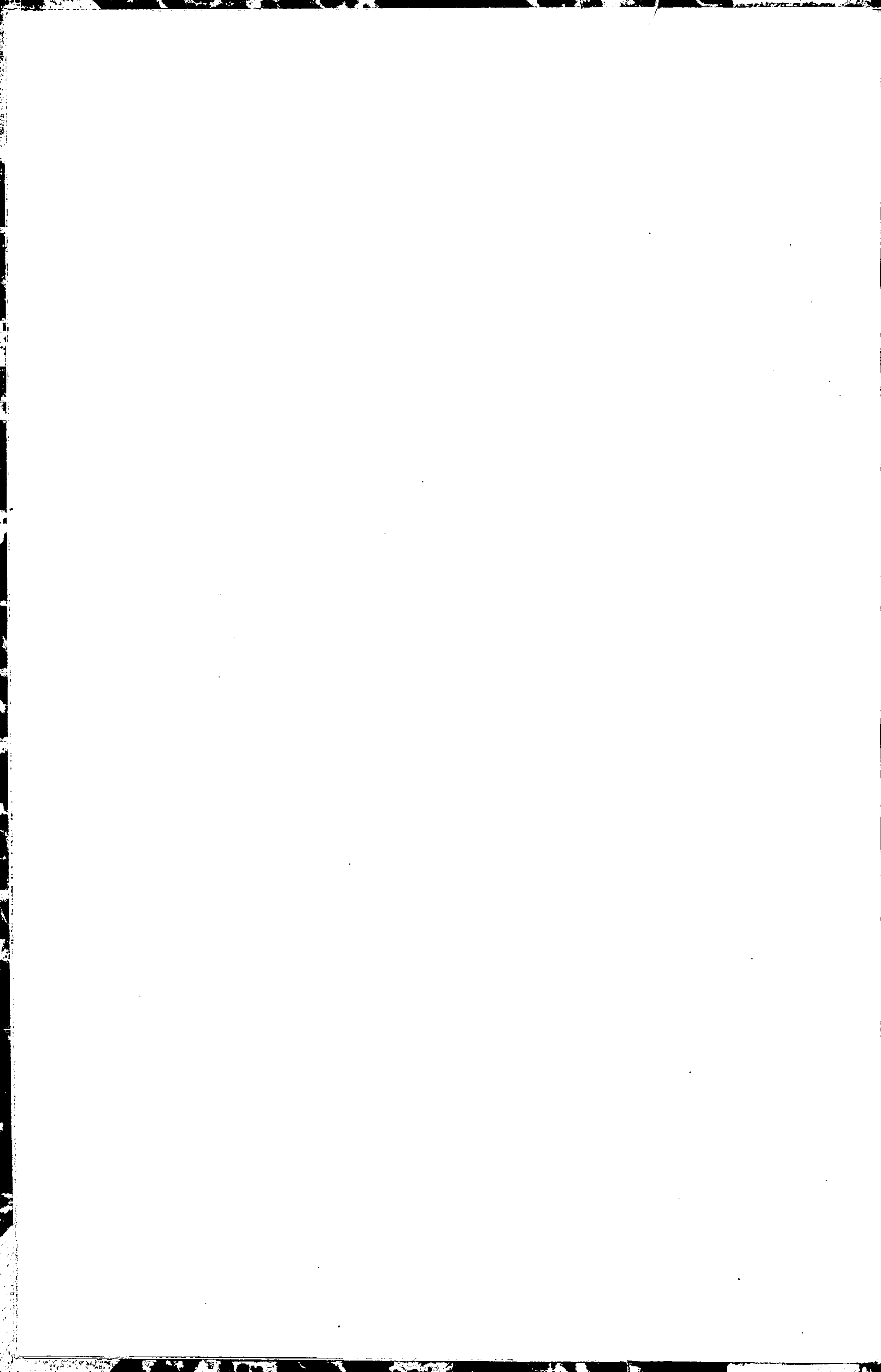
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Poetiske Arbejder

af

Peter Fredrik Wulff.

Udgivne efter hans Død.

Kjøbenhavn 1844.

Trykt paa P. G. Philipsens Forlag,
i det Berlingske Bogtrykkeri.

Indhold.

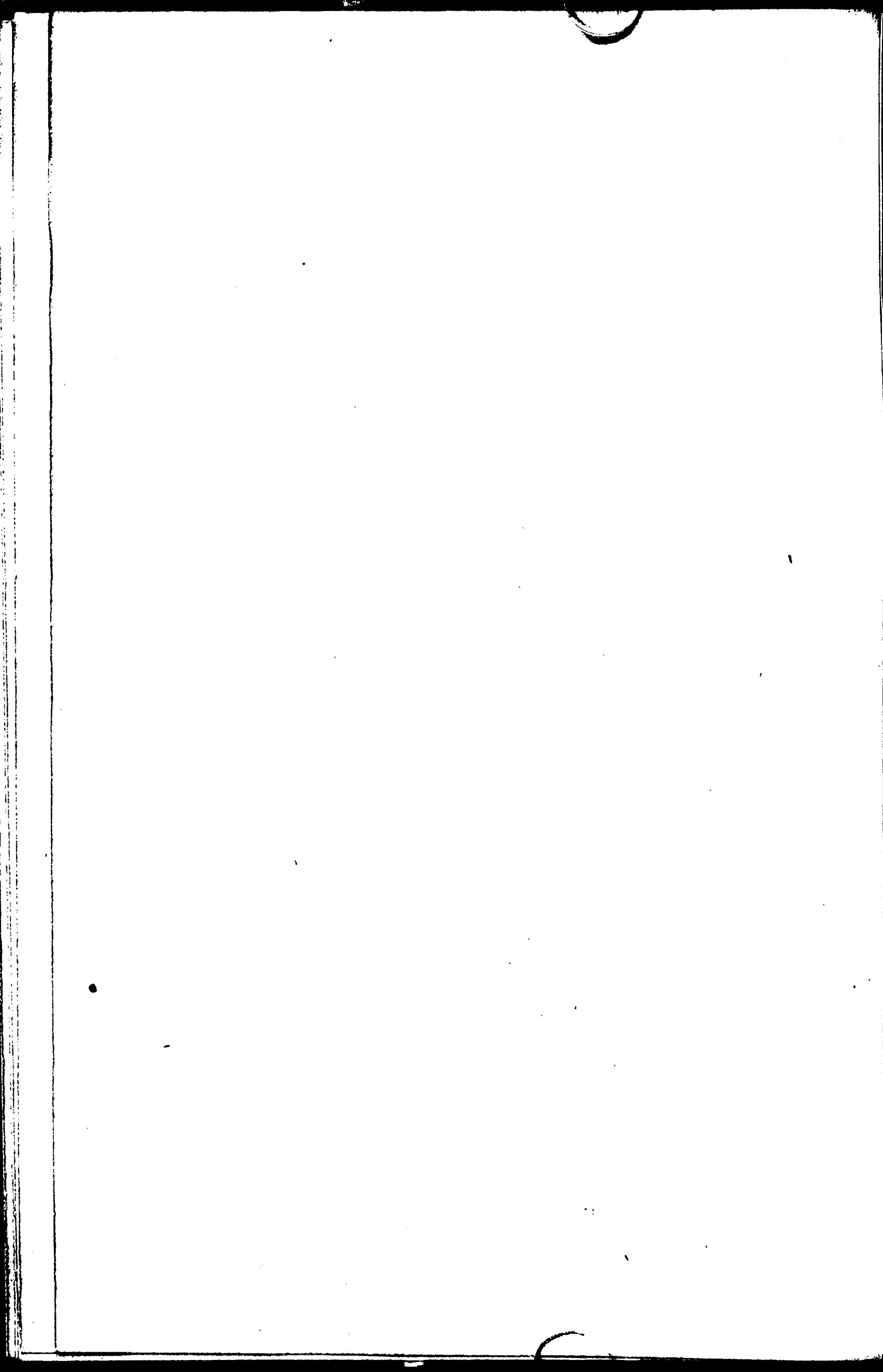
	Side.
Den første Mai	1.
Nordens Qvinder	17.
Qvindernes Bærd, efter Schiller	26.
Jordens Deling, ligeledes	29.
Resignation, ligeledes	31.
Livets Poesie, ligeledes	35.
De fire Tidsaldere, ligeledes	37.
Søcadetternes Sang til Prinds Christian	40.
Søcadetternes Sang paa Fregatten Freia	41.
Døden og Sønnen	43.
Adelgunde Bülow, født Scholten	46.
Niels Juel	47.
Ved Prindsesse Caroline af Hessens Død	49.
Admiral Steen Andersen Bille	50.
George Lütken	51.
Frederikke Hedemann	52.
Contre-Admiral Cornelius Wleugel	54.
Kammerherrinde Sneedorff, født Tønder	56.
Ernst Bille	58.
Ved Overkammerherre Hauchs Død	60.
Til Digterens Moder, ved hans Faders Død	62.
Ved Thaarups Død, fremsagt i Frimurerlogen den 21de November 1821	64.

	Side.
Karen Biørns Minde	67.
Trækfuglene	77.
Epilog, fremsagt af den blinde Fløitespiller Adolph Gether.....	80.
I Anledning af Striden imellem Sø- og Landmagt	83.
I Frimurerlogen, den 28. Januar 1825.....	80.
Tale i Frimurerlogen, ved Fredrik den Siettes Føds- selsfest.....	97.
Optagelses-Tale i Frimurerlogen.....	108.
Tale, fremsagt i Kiæden.....	120.
Tale, holden i Kiæden.....	130.
Nytaarsnat, i Kiæden.....	133.
Til Dannefongen og hans vordende Søfrigere.....	143.
Fædrelandskærlighed, Subordination og Ære.....	152.
Til Kongen, Tale, holden paa Søcadet-Academiet...	160.
Tale, holden paa Søcadet-Academiet	167.
Til Kongen, Tale, holden paa Søcadet-Academiet...	171.
Prolog	177.
Prolog til efterstaaende Epilog.....	181.
Epilog, fremsagt ved en Forestilling for de Fattige	183.
Til Prinds Christian Fredrik. Med foranstaaende Epilog	185.
Adam Dehlenschläger. Den 14de November 1818...	187.
Imitation efter Begge. Den 14de November 1838...	189.
Til Christian Winther. Da han havde skrevet Ma- trofen.....	191.
I H. C. Andersens Stam bog	196.
Den 28de Januar 1821	197.
Ved Kong Fredrik den Siettes Jubilæum.....	200.
Til Cabinets-Secretair Adler	202.
Til Prinds Christian Fredrik	206.
Til Prinds Christian Fredrik	208.
Til Prinds Christian Fredrik og Prindsesse Caroline Amalia	211.
Til Prinds Christian Fredrik, Nytaarsmorgen 1827	214.

	Side.
Til Kongen og Dronningen	219.
Til Dronningen	221.
Til Kronprindsesse Caroline	223.
Til Adam Dehlenschläger	225.
Til Christian Wulff og hans Hustru	226.
Til Fruen Elisabeth Z.	228.
Til Niels W.	230.
Sang paa Peter Gottmanns Fødselsdag	232.
Sang for de Blinde	235.
Sandhed, en Drøm	237.

Bed Peter Fredrik Wulffs Død.

Af Dehlenschläger	251.
Af S. B.	254.
Af $\frac{\text{tm}}{19}$	256.
Af S. C. Andersen	258.
Af N.	259.
En Br. til Peter Fredrik Wulffs Efterladte	260.

Den første Mai.*)

Dedication.

D elskte Zette, for at tolke Dig
Min Kiærlighed, jeg greb i Sarpens Streng;
Dens Toner for Dig lyde blidelig!
Som Zephyrs Bift de tone fromt og længe!
Som fierne Torden, reen, høitidelig,
Dg i Dit Hiertes Kammer ind sig trænge!
Thi Skialden søger Lye i Dine Bingers Skygge;
Han der, og ene der vil sig en Løvsal bygge.

Ei sang jeg om de seiervante Hære,
Som kiækt forsvared elskte Fødeland;
Ei om den Helt, som Sværd ved Lænd mon bære,
For Fienderne at slaae paa fremmed Strand;
Ei om de Kæmper, som til Danmarks Ære
I Heltedyst fremdrog paa saltens Band,
Naar Granemasten høit i Skyen kneiser,
Naar Danmarks Sonner Dannebrogge heiser.

*) Digterens Forlovelsesdag.

Men derimod min Sarpes svage Klang
Høbævede paa Phantasiens Binger,
Jeg maled' ideale Heltes Gang,
Som feierrig hver lav Attraae betvinger,
Og Laurens troe Beninders rene Sang
Til Virkelighed mig tilbagebringer;
Da greb jeg i min Barm og rolig smilte,
Og folte glad, at jeg paa rette Bane ilte.

Den første Mai.

I giennem Vintrens kolde Tegn alt Solen
Var løbet, og sig skraaned mod Nordpolen,
Udklædte Bæders Bei tilbagelagt;
I Taurus den sig viste i sin Pragt,
Og aanded Lys og Orden,
Og Frugtbarhed, og Liv, og Grøde over Jorden.

Dog Knuppen end paa Stenglen sorgfuld sukked,
For barske Vind den holdt sit Bæger lukket,
Og skjulte sig udi sit Winter=Segn,
Da Zephir kom udi en stille Regn,
Og Solens blide Varme
Naturen vuggede i sine hulde Arme.

Da sig udfolded Blomsten i sin Fylde,
Og Solens Straaler monne den forgylde,
Og brat forsvandt det hvide Winter=Evøb;
Det grønne Blod i Naren dristig løb
Og gav den Bært og Kærne,
Og spredte Bellugt ud udi det vide Fierne.

Det var den første Mai, den blide, skionne,
Da Skov og Dal sig klæder i det Grønne,
Da jeg paa Leiet takkefuld henlaae,
Dg kunde Søvnen i Diet neppe faae;
Dog Phantasien hylled
Sit Slør omkring min Nand, og mig til Søvnen hentrylled.

Da pludselig jeg stod i Egens Skygge,
Udi hvis Toppe Fugle Neder bygge,
Dg fra dens Rod udsprang en yndig Sti,
Forfærdiget ved Naturens Tryllerie.
Den sig i Bugter slynged;
Smaaafugle muntre sig paa spæde Grene ghynged.

Jeg gik ad Stiens underfulde Gange.
De blide Sangerster blev ikke bange;
Med lette Fied jeg flyttede min Fod;
Ved Stiens Ende for mit Die stod
Et helligt Tabernakel
I dæmret Skygge, skjult for Middagssolens Fakkell.

Ei Dødeliges Tunge kan udsige
Dets Skionhed — ei mit Die faae dets Lige;
Af vilde Rosentræer det var bygt,
Dg Kaprifolien der vorte trygt;
Bedbenden huldt sig slynged
Tæt op til den, de blidt sig sammenslynged.

Dg dannede et Skiul, hvorfra jeg kunde
See Dalens Slette og de nære Lunde;
Bed Siden og foroven som et Segn
De værnede mod kolde Vind og Regn,
Dg Solens hede Straaler.
Bed Foden blomstrede bestedne smaae Violer.

Dg tæt forbi en Bæk saa kislige rinder;
Dens Bredder favned yndige Kiærminder.
Med hellig Grefrygt og Siæleroe
Jeg sad mig ned i Ufkylds favre Boe;
Mit Sierte blidt sig hæved,
Dg stille Glædestaarer i mit Die bæved.

Forventningsfuld jeg henrykt, taus beskuer
Violens lille Blad, og Simlens hvalte Buer
Da nær ved mig udi et Nispeltræ
En Finke qviddrede udi dets Blomsterlæe;
Den stolt de gule Binger
Gien speiled i den Bæk, som under den henrinder.

Men paa den anden Side udi Lunden,
Et Laurbærtræ, med Epheu tæt omvunden
Dg Eviggrønt, fra Evigheden stod
Paa dierve Stamme, paa sin sikke Rod,
Dg himmelrene Toner
Gienlød derfra, som Lyd fra øvre Regioner.

Dg hver en jordist Trang jeg maatte glemme,
Bed Træets rene Duft og Nattergalens Stemme.
Saa ømt, saa blidt, de rene Triller lod,
De kunde vække Livet i en Død —
Den sang i Laurens Krone
Dg reen harmonist flød fra spæde Hals hver Tone.

Dg som jeg sad, og ret opmærksom lytted,
De Toner med en anden sig ombytted;
Et Seraph=Dvinde=Chor bag Skoven klang,
Dg stundom kun en enkelt Stemme sang.
Det Himlen var at høre;
Det løftede min Siæl, og frydede mit Dre.

Nu treen fra Skoven frem den hele Skare,
Ei Nattergalen turde Choret svare;
Den hele qvindelige skønne Hær
Udbredte Glands og Ynde fiern og nær.
For Himlen selv at finde
Jeg til der' Engle=Skønhed Udtryk ei kan finde.

Sneehvide Fløiels Dragt de Gulde zirer
Besat med Diamanter og Saphirer,
Om Skuldren svævede et let Bevandt,
Hvorpaa Smagrarder sig som Stierner spandt;
Dg skinnende Juveler
Fremstraaled i de amarantne Diademer.

Dg friske grønne Løv omfløred Randen,
Svor Diademmet sluttet let til Panden.
Af Agnus Castus Nogle bar en Krands,
Dg Andre Laurens Blad i al sin Glands,
Bedbenden og sig bølged
Om Nogles Tindinger, og Pandens Svælving dølged.

Men Een i Midten gif med større Ynde,
En høiere Natur hvert Blik forkyndte;
Med ædel Gratie hun blidt fremtreen,
I Haanden bar en Agnus-Castus Green,
Paa Hovedet en Krone
Af røden Guld, hiembragt fra Verdens østre Zone.

Svorhen i skionne Kreds hun vendte Diet,
De Andre sig, som for en Dronning, bødied;
Sun sang, og det gienlød i Lund og Skov —
Den friske, evig unge Laures Lov,
Dg Choret høit gienlyder:
„Vel den, som Laurbær, Evinggrønt og Epheu pryder!“

Nu hørte jeg en Lyd som fierne Torden,
I Luften dirred den, og rysted Jorden,
En majestatisk Kriger-Symphonie,
Melodisk reen, og blid høitidelig,
Dg i de grønne Enge
En heel Armee til Gest jeg hurtig saae fremtrænge.

Enhver reed paa en sneehvid vælig Ganger,
Hvis Bidsel rigt med ægte Stene pranger,
Dg Sadlen tæt med Edelsteen besat;
Stigbøilerne af Sølv poleret glat,
Dg hver en herlig Ridder
Med Geg, og Epheu, eller Laurbær kronet sidder.

Saphirer skinned i det blanke Pantser,
Dg diamantbeslagne deres Landser;
Et Sølvmoers Belte tæt hver Ridder slutted ind,
Hvorfra Rubinen gav sit lyse Skin,
Dg foran reed Herolder,
Som op i Luften høit sin Herres Banner holder.

Dg mystisk i den ætherhvide Silke
Indvæved vare grønne spæde Stilke
Af Ewiggrønt, hvori betydningfuld
Ufbildet var om han i Troskab huld
Sin Kierlighed ei svingter,
Om tapper udi Kamp, om tro mod sine Pligter.

Paa Engen de i Raabendyst sig øved,
Dg Spyd mod Skjoldet vendt, de Styrke prøved,
Hvorpaa de rast af Gangeren nedsteeg,
Dg Par og Par ad Luuden ginge ned,
Dg hen mod Laurens Skygge,
Hvor, efter Sang og Dands, de Skionne hviled trygge.

Dg Hver sin valgte Ridder ømt tilsmiler,
I Baabendands skjolddækte de fremiler
Dg nærme sig til Træets Laurbærlæe,
Med aaben Sielm, og bøier sig i Knæ;
Med hellig Elskovs Barme
Hver vinked sin Udvalgte i de aabne Arme.

Dg kærligt, hndt, sig monne de forene;
I Bølgefugt sig spredte Laurens Grene
Beldædig ud med en balsamisk Duft,
Som giennemstrømmet Hav, og Jord, og Luft,
Dg hver en herlig Ridder
I blid Fortrolighed tæt hos sin Elskte sidder.

En Lyd af Strengelæg i Vesten bæved;
Dg pludselig i Engene fremsvæved
Til Fods og Haand i Haand en munter Trop,
Hvis glade Sange lød til Skjen op;
Med Luthens Solverstreng
De dandsede saa let hen ad de grønne Enge.

Om Panden sig i yndig Bue vikler
Jasminer, Hyacinther og Murikler;
En Silkekappe hver en Ridder bar,
Dg Damerne af Atlast en Symar;
Paa hvide Barm sig bølged
De fulde Roser, som den ikkun halv fordølged.

Dg Fryd og Glæde tindrede i Diet;
Bed munter Dands og Sang de sig fornøied,
Dg hylted Slettens spragled Tusindfryd.
Den første Dame sang: „Dens Bud er Nød!“
Dg Choret lydt udbryder:
„Du hulde Tusindfryd! Dit glade Bud vi lyder.“

Nu drager mørkt et Uveir over Jorden;
Fælt Stormen suser, og den nære Torden
Bebuder sig udi en fulsort Ekke,
Som varsler ned til Jorden: Søg et Lye!
Men ei er Lye at finde,
Skiondt Regnen strømmer ned og Solens Straaler svinde.

Den tynde Dragt snart Regnen giennemvæder;
Som gule Vertestilk hang deres Klæder,
Dg Solen bryder frem saa lummerqvalm,
Dg svider Blomstens Flor som visne Halm,
Dg Rosens røde Luer
Var falmet liig det Siv, som Høstens Storme truer.

Forvirret løbe de iblandt hinanden.
Jasminerne, som kvælved sig om Panden,
Var brændt, og Kindens Rosenblod
Forsvandt, og Angstens Farve efterlod;
Men udi Laurens Skygge
De Løvbekrandste hviled salig, trygge.

Men huld Medlidenhed i Diet smiled;
De hielpsom froe til de Betrængte iled,
Dg Bladets Riddere med blanke Sværd
Ufhugged Skovens Grene Stammen nær,
Dg snart et Baal antænder,
Som sine Luer høit mod Himlens Svælving sender,

Hvor de Forfrosne kunde sig opvarme,
Dg Laurens Dronning gaer med aabne Arme
Mod Blomsternes, og til en landlig Fest
Indbyder Alle være hendes Giest,
Dg Laurens troe Veninder
Med kiole Urter lindrer Blomstens Dyrkerinder.

Bed Tryllerie fremstod paa Slettens Flade
Et Hytte, bygt af Løv og Giedde-Blade,
Hvis Ranker sig udi en Svælving snoer,
Dg front Kiærminden i dens Lye fremgroer.
I Diet Sindsroe smiled,
Dg Par og Par i Hyttens Skygge Alle hviled.

Skönt Astenstiernen i sin Glands nedblinked
Dg Philomeles Stemme taus fremvinked,
Som hele Dagen havde sunget ei;
Men nu til Priis for den gienfødte Mai
En Lovsang glad frembringer,
Dg til sin Dronnings Skuldre uskyldsfro sig svinger

Den diærve Krigsmusik og Luthens Streng
I huld Forening klang i Mark og Enge;
Guldfinken fløi hen paa sin Dames Bryst,
Dg der udfoldede sin Dviddre-Røst.
— Dg pludselig forsvinder
Det hele Trylleri — en anden Glands mig blinder.

I Østens Horizont jeg henrykt skuer
En Skye, forghldt af Morgenrødens Luer,
Omgiuet af det rene Æther-Blaae;
Den nærmed sig; — paa den mit Die saae
Som paa en Sølvthrone
Et himmelsk Bæsen, prydet med en Stjernekrone.

I azurblaat Gewandt hun let inhyllt
Paa Skyen laae — hvis rene Glands fortrylled
Mit Syn. Med hellig, dyb Erbødighed
Jeg for den Gulde fastede mig ned;
Hun sagde: „Nærm Dig, Kiære!
„Jeg Dig Betydningen af det, Du saae, vil lære.

„Paa Jorden Mange hid og did omvanker,
„Som ikkun Homningen af Blomstret sanker
„Til jordist Glæde, og til Tidsfordriv,
„Dg tankeløs henvandre deres Liv,
„Dg Sandheds rene Straaler
„Dg Pligtens strenge Bud der' matte Siæl ei taaler.

„Du deres Dronning saae; paa Diebliffets Binger
„Hun stedse sig i lave Dunstfreds svinger;
„Et Formaal kun hun har, og det er: Nyd!
„Dg hylder stedse Glædens Tusindfynd,
„Dg sine Tienerinder
„Dg Dyrfere til lav Uttraae og Higen binder.

„De Riddere med mandig Siæl i Diet,
„Omkring hvis Tinding Lauren huldt sig bøied,
„Uovervundne udi Helte Færd,
„Fremdroge rast med Seirens dragne Sværd;
„I Kampens høie Stevne
„Som Mænd de vidste kiæft Uskyldighed at hævne.

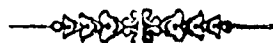
„Den ædle Borger og har andre Pligter;
„Tro i sit Kald han aldrig disse svigter;
„Bed ivrig Flid som G egen han fremgroer;
„Til Løn sit Løv den om hans Pande snoer.
„Han altid ufortrøden
„De Svages Talsmand er, og trøster dem i Nøden.

„Dg de, udi hvis Hjerter huldrigt luer
„Den rene Kiærlighed, var smykt med Epheubuer
„Om Tindingen, og Elskovs blide Lyst
„Høit flammer i det aldrig utroe Bryst;
„Bedbenden let dem thynger;
„Som den de i Gienkiærlighedens Arm sig slynger.

„Den Himmelste, Du saae i hvide Klæder,
„Hvis Siæl var Dyd og englerene Sæder,
„Udi hvis Hierte hellig Uskyld boer,
„Som om sin Linding Agnus Castus snoer,
„I evig grønne Kiæder
„Hun sine Dyrkere paa Jordens Ring fremleder.

„Nu Yngling, vælg med Mod og Siælestyrke
„Om Du vil Blomsten eller Bladet dyrke;
„Dit Valg utvungent er; men glem det ei,
„At om et Aar, naar den nyfødte Mai
„I Tidens Kreds fremrinder,
„Jeg staaer for Dig, og Dig om Løftet minder.“

Ydmiggelig jeg mig til Jorden bøied,
Dg valgte Bladet, rolig, velfornøiet,
Dg vaagned op, — og ved mit Leie nær
Af Vinduet indblæst laae i sit grønne Skær
Et Blad i al sin Ynde,
Saa grønt, som vilde det mig rette Valg forkynde.

Efterskrift.

Ja, elskte Jette! ja jeg fandt det Blad,
Som om den første Mai mig saligt minder,
Som udi Narenes hensvundne Aad
En Krands er blevet, som os sammenbinder,
Som binder os ved hellig Kiærlighed,
Ved Uskyld og ved himmelsendte Glæder,
Ved Løftet tro, og reen Samvittighed
I uopløselige Myrthe-Kiæder;
Dg vil end Skæbnen ei en Laurbærkrands
I Tidens Fylde om min Tinding flette,
Saa skal Bedbenden i sin rene Glands
Omflutte os, min evig elskte Jette!
Dg i dens Lye skal Ida vore frem
Med Uskylds og Blufærdighedens Ynde,
Et Smykke i sit Moder-Fader-Hjem,
Dg vore sene Dage blidt forhyge;
Dg Peter, han vil Grens Bane gaae;
Maaskee at Lauren sig vil om hans Pande tvinde,
I Kampen kiækt han vil som Laurens Ridder staae;
Men Dig og mig, og Pligten han vil minde.
Dg Jette pryde skal en Krands af Ewiggrønt,
Dg skyldfrie rene Sæder worde hendes Smykke,
Dg hendes unge Hierte pryde skjønt

Til Din, og min, og vores fælleds Lykke;
Og den velsignede, den blide Christian'
Skal heller ei usmykket blandt os stande,
Bed fælleds Omhu vore, blive Mand,
Og Laurbær eller Gøg omvirke skal hans Pande.
Os Alle skal en Krands af sanddrue Kiærlighed
Paa Livets Vej saa huldrigt sammenklynge;
Indvirket med Tilfredshed og Bestandighed,
I Liv og Død den os skal tæt omslynge;
Og naar min elskte Jette, Du og jeg
Bed Baners Ende staaer, tilfreds, fornøiet,
Da skal vi takke Gud med glade Smil i Diet,
At sidste Dag var som den første Mai!.

Nordens Qvinder.

D Sangens Genius! end engang
Du Skjaldens Greb i Harpen lønne,
Tjens til Eder, Nordens Skønne,
Hans Hierte helliger en Sang!
En Sang om Qvindens stille Dyder!
D, Signes Skjtsaand! vær mig nær!
Tjens for Qvindehiertets Værd
En Lovsang fra min Tunge flyder.

Bed lydisk svage Strenges Lyd
Lad Andre Cyperns Bellhst svinge,
Hvor Venus herster mellem unge
Chariter, i en evig Frhd;
Hvor hun ved Maanens Skin, det blide,
I Gratiens Chordands gier sin Arm,
Dg alt før Solen luer varm
Blandt Ranker flher ved Bacchi Side.

Ei fra min hellige Fødestrand,
Paa Phantasiens guldne Binger,
Jeg over Havet diærvt mig svinger
Mod hiint, det vidtbesiungne Land.
For Nordens kislne Regioner
Ved Skæbnens Bud jeg dannet blev,
Dets Billed stedse mig henreev,
Det fra min Lyras Strenges toner.

Vel herfter ei en paphist Vaar
I Skidtet af vort høie Norden;
Vel hylder Wintersneen Jorden
Den ene Halvdeel af vort Nar;
Vel modnes sieldent Rankens Druer,
Og Blomster har ei Myrthens Træ;
Men Nordens Freya fandt sit Læe
Trygt under Bøgetræets Buer.

I stille Nat det trange Bryst
Med salig Længsel hun beruser,
I Birken grønne Krone suser
Melodist, yndig hendes Røst;
Lyt! hendes Navn fremmynner Bækken,
Naar sagte den blandt Sivets gled,
See! i Gudindens hellige Fied
Fremspirer Lilliens Blomst ved Hækken.

Ei født den høie Freya er
Af Havets skumbedækte Bølge;
Ei brudte Eder hende følge;
Utroskab er ei hende nær.
Hun byder Møen ei at glemme
Det Løfte, som hun engang gav;
Dg Nordmøen synker før i Grav,
End lytter til en anden Stemme.

Om her i Verden lys og blaa
Jeg intet Spor af Guddom kiendte,
Saavidt sit Sølvflor Natten spændte,
Saavidt som Dagens Die saae:
O Freia! Lad mit Hierte finde
Kun Een, Een af Dit hellige Chor;
Faat jeg paa Guder meer ei troer,
Jeg troer paa Skønhedens Gudinde.

Skøen er Du, Skandiens væene Møe!
Guld Majestæt Din Lind udtaler,
Olympisk Purpur Rinden maler,
Lig Rosens Knop paa Herthas De.
Dit Hiertes Ustyd er Din Hæder,
Dit Die straalers Himlens Pragt,
Stor, naar Du smiler, er Din Magt,
Du er alvældig naar Du græder.

Dog Skønhed ene er det et
Svortil sig Ynglingshiertet flæber;
Nei, til et større Maal det stræber
Ad Uforgængeligheds Bei;
I Baarens Alder Skønhed ziver
Idalias Belte med sin Pryd;
Men evig stor er Dvindedyd,
Igiennem Eviighed den spirer.

Lig Aftenstiernen mild og varm,
Naar den fra skyfrie Himmel smiler;
From som det Christusbarn, der hviler
Med Tillid ved Guds Moders Barn;
Stolt, evig grøn som Klippegranen;
Men bly som Lillien ved dens Fod
Er Nordmøens Siæl. Lig speilklar Flod
Er hendes Bei paa Jordebanen.

For tidlig ei af lodret Sol
Hun modnes ved dens hede Luer,
Med Kiærlighed Nordstiernen skuer
Til hende fra sin kolde Pol;
Derfor ei hendes Ynde svinder,
Et ephemerisk Blomster lig;
I Trostabs Elør hun vikler sig,
Bestandighed i Naren rinder.

Før Fristelsernes Rosenstær
Med Trylle maler Glædens Tempel,
Ved Dydens Lære og Exempel
Hun væbnet er mod Lastens Færd.
Af Loven og Religionen
Hun villigt hylde alle Gaand,
Fornuften rækker hende Haand,
Dg Kiærligheden smykker Thronen.

O høie Ufkyld, Jordens Trøst,
Du Himmelfredens hulde Billed!
Du i forgangne Tid opstilled
Et Eden i hvert jordisk Bryst.
Naar fra en huldrig Møe i Norden
Jeg atter straale seer Din Glands,
Da staaer Ufrea for min Sands;
Jeg troer hun vandrer end paa Jorden.

See, hvor blandt Bøgene hun gaaer;
See, himmelsk rødmer Purpurkinden
For hvert et Kys af Nordevinden;
Violes smykke hendes Haar.
Hun Alvor tænker. Bierg og Dale
Ved hendes Smil jeg smile troer;
Skiondt hun ei bruger mange Ord
Dplives Steen ved hendes Tale.

For hver en ædel Tanke varm,
Den lede Bellyst hun ei kiender;
Lig Pallas, denne Venus spænder¹
Et pandsret Garnist trindt sin Barm.
Med Blysonhedens egne Hænder
Den hellige Knude knyttet er;
Ei Cros, nei en Engel bær
Det Blus, hvormed hun Siertet tænder.

Jo større Ungighed, jo meer
Besteden Gyldest Elskeren giver,
Dg tilbedt hun desmere bliver,
Jo mindre Dyrkelsen man seer.
Af Længseler hans Kinder flamme,
Før han sin Lykke ahne tør;
Han tusind Dvaler lide bør,
Før han sit Dnske tør fremstamme.

Han nævner knap den Elstes Navn,
Hans Sierte hemmeligt det giemmer,
Det ham til stille Beemod stemmer;
Men trøster ham ved mangt et Savn.
Til Nordmøens Vindue sig ei trænge
De kiælne Serenaders Lyd;
Ei fandt i Lesletant hun Fryd,
Ei Krandsse hendes Dør behænge.

Hvad Under! Ei til Nordens Mæ
Bed Guld og Smiger Veien banes,
Et Livsværd kun af hende ahnes:
At leve mandigt, mandigt døe.
See! derfor Nordens Yngling iler
I Farernes og Vrens Spor;
Den Krands, som Kiæthed for ham snoer,
Snart ved den Elstes Fodder hviler.

I høie Loft da Jomfruen sad
Dg syede blommede Tapeter;
Nu Høstmulm klæder Himlens Æther,
Dg Dag sig skifter om med Nat.
Paa Havet seer hun Blusset brænde,
I Havn den kiendte Snekke gled,
Bly Møen steg fra Loftet ned,
Dg Bryllupsfaklerne sig tænde.

Dg reent er Hymens hellige Baand,
Naar Myrthen Pigens Haar bedækker,
Bed Alterfoden bly hun rækker
Til Elskeren rødmende sin Haand.
Ei nogen Fortids Selt har fundet
En mere lys og herlig Løn;
En Seierskrone mere skøn
Ucid ei i Olymp har vundet.

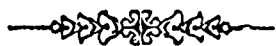
O skønne Tid! ved Sagas Bud
Du lever endnu diærvt paa Jorden,
Da Ynglingen i høie Norden
Til Kæmpe viedes af sin Brud.
Hans Dyder ingen Srankef kiendte,
Dg Modet var hans Virkens Kreds.
O skønne Tid! da Kiærligheds
Dg Wrens Ild forenet brændte.

Endnu med lige himmelsk Glæds
Den hulde Møe sit Bifald sender,
End række lige skønne Hænder
En ligestjøn Belønningskrands.
End Kiærligheds og Wrens Flamme,
Dg Rydskheds blusser Hjertet nær —
Ik! Qvinden end den Samme er,
Er Manden ikke meer den Samme?

Han er det end — ei Dyden døer,
Ei Kæmpedaad, ei Mandemodet,
Naar Danas Datter gløder Blodet,
Dg Livets Bei med Roser strøer.
Lad Krigens Lynild trindt ham flamme,
Belyst af Elskerindens Blik,
Paa Banen, hvor han fordum gif,
Er Danas Søn endnu den Samme.

Thi dybt han føler Qvindens Værd,
Dg skatter det i Siælens Indre;
Dybt føler han at det kan lindre
Hans trange Bei i Livets Færd;
Dg derfor Ønsket han opsender
Med Varme for det ædle Køn:
„Seld worde Danneqvindens Løn,
„Naar Dydens Blus i Siertet brænder!

„Giv Moderen den høie Fryd
„At Søn og Sønesønnen svigter
„Ei barnlige, ei Borger Pligter!
„Giv Pigen Skønhed, Ynde, Dyd!
„Som velfortiente Løn hun smage
„Keen Kiærlighed i Livets Vaar,
„Med Venskab smykt i Somrens Aar,
„Dg Tilfredshed i Vintrens Dage!”

Qvindernes Værd.

Efter Schiller.

Qvinderne Væ! de vilke, de binde
Himmelske Roser om Mændenes Tinde,
Sege om Livet med Kiærligheds Haand;
Gratie: Sløret med Ynde de kære,
Bagt som den evige Lue de nære,
Flætte de renere Følelser's Baand.

Evig over Sandheds Skranken
Svæver Mandens vilde Krav;
Uden Hvile flyver Tanken
Om paa Liden'skabens Hav.
Stolt han griber i det Fierne,
Uroe bygger i hans Siæl,
Rastløs mod den mindste Stierne
Fages han, som Drømmens Træl.

O, men med tryllende Nafn, hans Mage
Vinker den Flugtning med Fromhed tilbage
Til Hyttens vedbendbefrandsede Muur;
Siemme i Moderens Hytte, med Hæder
Qvinden opdrages til mildere Sæder:
Suldeste Datter af Moder Natur.

Fiendtlig Manden, let som Sivet
Sønderbryder Troe og Lov;
Som den Bilde giennem Livet,
Ethrter glubst han paa sit Rov;
Han forstyrer hvad han skaber,
Tager opfyldt Dnske hen,
Hydra lig, der Sov'det taber,
Som fremvoxer strax igien.

O, men tilfreds med de blidere Dhyder
Qvinderne Dieblisblomsten afbryder,
Pleier dens Bæger med Omhed og Taal;
Friere, skiondt i den engere Stue;
Nigere ved sine Følelser's Lue,
Bed Poesiens ophøiede Maal.

Streng og stolt, dog lænkebunden,
Kiender ei hans kolde Bryst
Hiertet, som til Hiertet tvunden,
Nyder Elskovs Gudelyst;

Han ei Sæles Verlen fiender,
Ei en Taare, blid og from,
Dg i Livets Kampe sender
Den Betvungne han til Dom.

O, men som Zephyren vifter paa Enge,
Let som dens Lyd i æoliske Streng,
Virker det Sierte, som Vinden undfik.
Stille bængstet, naar Dval sig fremstiller,
Bølger den elskende Barm; da nedtriller
Perlernes Dug af det himmelske Blik.

Manden, i sin Kraft forhærdet,
Troer at Styrke kun er Held.
Ekythen hersker blot ved Sværdet,
Perseren maae vorde Træl.
I sin Harmen han bekriger
Retfærd selv, og trodser Død,
Dg Dæmoners Skrig opstiger
Der, hvor Englestemmer lod.

Men, o ved Blidhed, som Forsynet lønner
Vinden vor Jord til et Eden forskionner,
Hadet hun mildner og ender al Riv;
Guldskab og Troskab hver Barskhed aftvætter,
Ynde og Skionhed os huldrig forjætter
Her paa vor Jord paradisiske Liv.

Jordens Deling.

Efter Schiller.

Jorderige deel! udraabte fra sin Throne
Zeus Memeskene til — Jeg Eder skænker den;
Hver giver jeg et Stykke af dens Zone;
Vær broderlig i Delingen.

Da løb Enhver, beqvemt sig at indrette,
De Unge, Gamle, Alle travelt løb;
Landmanden greb begiærlig Markens Slette,
Med Bøssen Jægeren igiennem Skoven strøg.

Seelt silde efter Delingen var giort,
En Digter viste sig; han kom fra Ostens Tjerne;
Åh! da var Intet meer, ei smaat, ei stort;
„Hvem vil for jordisk Nød vel værne?

„Vee mig! udbrod han, skal jeg ene være
„Forglemmt, Din troe, Din meest hengivne Søn?“
Saa voved han sit Klagemaal at bære
For Zeuses Throne i en ivrig Bøn.

„Mens Du Dig i Dit Drømmeland forvilded,
„Jeg Berden deled; thi trættes ei med mig;
„I hvilken Labyrinth har Du Dig hildet?“
Sam svared Digteren: „Hos Dig.

„Mit Die dvæled ved Dit Nafhns Straaleglænds,
„Mit Dre ved Din himmelrene Stemme,
„Tilgiv den Mand, hvis glædedrukne Sands,
„Berust af Dig, det Jordiske kan glemme.“

„Paa Jorden, svared Zeus, jeg Intet Dig kan give,
„Paa Jorden Intet meer tilhører mig;
„Men vil Du i min Himmel med mig blive?
„— Kom naar Du vil, den aaben er for Dig!“

Resignation.

Efter Schiller.

Jeg Lyset skued paa arkadisk Elette;
Den himmelske Natur
Mon om min Bugge Rosenkrandsse flætte;
Skiondt jeg saae Lyset paa arkadisk Elette,
Laae Taaren dog bag korte Vaar paa Luur.

Til Blomster eengang kun blier Vaaren Moder;
For mig de blomstred fort.
Den stille Gud — o græd, min Broder —
Min Fakkell slukket har i Mismods Floder,
Og Synet flygted bort.

Jeg tidlig standed for Dit mørke Sæde,
Frygtfulde Ewigbed!
Jeg har erholdt mit Fuldmagts-Brev paa Glæde;
Jeg bringer det ubrudt, — o lad mig græde,
Jeg kiender ei Lyksalighed.

Jeg med min Klage for Din Throne hæver,
Du Dommerinde slørt!
Fra Stierne det fromme Tilsagn svæver,
Med Retfærds Bægt Du Dig huldsalig hæver,
Og dømmet ei uhørt.

Her venter, siger man, Straf for den Onde,
Dg Fryd for Uskylds Søn.
Du læger front det syge Hjertes Wunde;
Fremtidens Gaader Du mig løse kunde,
Dg hde hver sin Løn.

Her den Forviste griber Trøstens Bæger,
Her Smertens Dør er luft;
Her Sandhed som et Guddoms Billed læger;
Kun saare Faar sig i dets Solskin qvæger;
Det standsed her min Ungdoms Flugt.

„Jeg Dig betale vil hiinside Livet,
„Giv mig Din Ungdom, Ven!
„Kun den Forjættelse Dig her blie'r givet —“
Jeg Løvtet tog paa Løn hiinside Livet,
Dg gav min Ungdom hen.

„Giv mig Din Liv, saa dyrebar Dit Hjerte,
„Giv mig Din Laura, Ven!
„Hiinside Graven aagre skal Din Smerte —“
Jeg blødende reev hende fra mit Hjerte,
Dg taareblændt gav hende hen.

„Den Skyldforfrevning paa de Døde lyder —“
Med Gaanhed Verden leer;
„Dg Løgnersken, som Troe og Love bryder
„Dig Skyggebilleder for Sandhed byder.
„Naar Skimmet svinder, er Du ikke meer.“

Frækt lyder Spotterhærens ulblue Tone:

„For et Phantom, som kun i Mar har Rang,
„Du zitterer nu? Du vil den Guddom krone,
„Som smu paa Din Ruin har bygt sin Throne,
„Som laaner jordist Vid af jordist Trang?

„Hvad lover Fremtid, som os Graven dækker?
„Du stoler paa en evig Dag,
„Kun stor naar Eløret over den sig strækker;
„I Huulspeil stander Skyggerne, som skrækker
„Dig med Samvittighedens Nag.

„I levende Gestalt, et Løgnens Billed,
„Som Tidens Døsfighed
„Ved Haabets Balsom-Vande har opstilled
„I Gravens kolde Boe, hvor Taarer trilled;
„Den Feberdrom Du troer Udødlighed?

„For Haab — Tilintetgørelse dets Lige —
„Gav Du alt Livets Gode hen.
„Sertusind Mar var taus i Dødens Rige.
„Saae Du en Død op af sin Grav fremstige,
„Belønnet af Giengieldersken?”

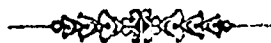
Jeg Tiden saae sig til Din Bred at snige;
Naturen i sin Pragt
Stod skjult bag den, et Liig fra Dødens Rige;
Ei nogen Død jeg saae af Graven stige;
Dog blev jeg ei fra Troen bragt.

Jeg offred Dig mit Haab, min Fryd jeg slagted,
For Dommen træder her Din Søn,
Jeg Mængdens Spot med modig Hu foragted;
Kun Dine Løfter har jeg høilig agted,
Giengielderste! nu fordrer jeg min Løn.

„Med lige Sind jeg mine Børn mig minder,“
Lød Dommerindens Raab
„To Blomster jeg i Lønnens Krands indvinder,
„To Blomster spire for den vise Finder;
„De ere Nydelse og Haab.

„Hvo een af disse Blomster brød, begiære
„Ei anden Søsters Lyst.
„Nyd, hvo som ei kan troe! Den Sandheds Lære
„Som Verden evig er. Hvo troer, undvære!
„Thi Verden er sin egen Dommerroft.“

Du Haabet har og Lønnen alt Dig pryder;
Din Troe var Dit tiltænkte Meed.
Spørg Dine Vise kun, og Svaret lyder:
Det Dieblif, som Du i Tiden nyder,
Giengiver ingen Ewigbed.

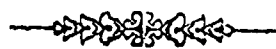
Livets Poesie.

Efter Schiller.

„Du evig vil ved Skyggebilleder Dig fryde?
„Naar saae Du skuffende ei Haabet til Dig lee?
„Du stedse vil dets falske Bink adlyde? —
„Vel, jeg vil Sandhed nogen see.
„Thi skulde med min Drom min hele Himmel svinde,
„Dg skal den frie erfarne Mand
„Som et Phantom i Skyggeverdener sig snige,
„Dg udi Phantasiens Ledebaand
„Dmtumle sig i Mulighedens Rige,
„Dg det Nærværende med Lænker binde?
„Nei! Lær Dig selv at overvinde;
„Thi da vil, hvad Dig Pligten bød,
„Dg selv hver Kummer og hver Nød
„Dig stedse resigneret finde!
„Da vil Du rolig see mod Sandheds rene Straaler,
„Dg tomme ud den Kalk, som Eliabnen Dig tilmaaler.“

Saa raaber Du, min strænge Ven, og skuer
Fra den Erfarings Havn, hvori Du sikker boer;
Forkastende hvert Glimt af Phantasiens Luer.
Forstræffet ved Dit Alvorsord

Bortflygte Guderne, og Gratiernes Dandse
Dphøre; — aldrig smiler Vaar;
Musens Sang forstummer; Trylleriets Krandsse
Henvisne i de fagre Saar;
Apol sin Lyra bryder,
Dg Hermes sin vidunderlige Stav;
Zeraphers Chore meer ei lyder,
Dg Dine Dronnes rosenfarved' Slør
Forsvinder. Siælen mattes, døer,
Dg Verden seer Du som den er: — en Grav!
Cytheres Søn, imens en Taare trilled,
Sit Tryllebaand afta'er — og Kiærligheden seer
Kun Dødeliges Leer,
Hvor før den saae et Guddomsbilled.
Forældet Ungdoms Skionhed staaer;
Ei Elskovs Favnetag Du skatter,
Ei Harpens Sølvstræng Du slaaer;
Thi kold Forstening Dig omfatter.

De fire Tidsaldere.

Efter Schiller.

Skönt perler i Diet den reneſte Glands,
Af Fryd ſlaaer det ahnende Sierte,
Da fremtræder Skialden, han fletter en Krands,
Som dækker hver Jorderigs Smerte;
Thi Lyren i himmelſke Bolig han fik,
Som Ralken omſkaber til Nectar Drik.

Med Fromhed udstyret, af Guder nedſendt,
Giennem Kloder han Vandrereren fører,
Dg Alt har han ſeet hvad i Fortid er hændt,
Dg Alt, hvad i Fremtid ſig ſører;
Han ſad udi Gudernes ældgamle Raad,
Dg lytted lærvillig, og lærte der' Daad.

Han breder ſaa kærſelig, ſaa glindſende ud
De huuslige Syſler i Livet;
Til Engel han ſmykker den jordiske Brud;
Slig Kraft ham af Muſen blev givet.
I følende Sierte, i vennehuldt Sind
Han leder en Himmel af Salighed ind.

Big Jupiter, som paa Skiolddækkets Rand
Ufbildede Havet og Jorden,
Dg Stiernernes evigen umaalte Gang,
Dg knyttrende Lhnild og Torden, —
Saa gav han et Billed af Sandhed og Dhd
I det flygtige Dieblifs svundene Lhd.

Fra den barnlige Alder han venlig udsprang
Hvor Livet i Uskyld henglider;
Besjunget han har paa sin vandrende Gang
Alle Jorderigs Slægter og Tider.
Fire Tidsaldre hans Die saae,
Dg lader den femte forbi sig gaae.

Først Saturnus saa rolig ved Scepteret sad,
Da var det i Dag som i Morgen,
Da levede Hyrderne harmløs og glad,
Dg kiendte slet ikke til Sorgen;
De leved og elsked i Fædrenehjem,
Dg Jorden dem Alting bar frivillig frem.

Derpaa kom Arbeid, og Seltesværd
Fældte Uhyre og Drage.
Dg Ridderen fægtede fiern og nær,
Dg den Mægtige trykked den Svage;
Hyrden blev jaget fra Hytten ud;
Dog endnu det Skisne var Jordens Gud.

Dg Seiren om Kæmpernes Tinding sig snoer,
Dg Kraften fortrængte det Milde;
End Muserne sang udi himmelske Chor,
Dg nødigen flygte de vilde —
Slægten fremvandred for Seirens Skrig,
Dg omstyrted Altret for Phantasie.

Dg det herlige, glimrende Slør forsvandt,
Som prydede Fortidens Tinde;
I Klosteret Bedrings- og Bods-Taarer randt;
Kun til Kampen stod Krigerens Minde;
Dog var end Slægten usleben og vild.
Saa blomstred dog Kiærlighed, trofast og mild.

Paa Musernes Altar en Lue klar
End brændte ved Kiærligheds Varne;
End leved, hvad ædelt og sædeligt var,
I Dvindernes tugtige Varne.
Sangerens Klæde sig slyngede froe
Om salige Elskov og givne Troe.

Derfor skal evige Omheds Baand
Dvinden og Skialden omflette;
Beltet de virkede Haand i Haand
Af det yndede Skionne og Rette;
Kiærligheds Fylde og Skialdens Sang
Lættet hver Byrde paa Livets Gang.

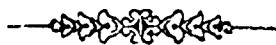

Sacadetternes Sang
til Prinds Christian.

Paa Fregatten Freia i 1824.

I Stormenes Susen gienlyder en Stemme
Om Forfædres Idræt paa Hav og paa Kyst;
I Bølgenes Hvislen vi kan den fornemme;
Den hæver mod Skyen det svulmende Bryst.
Og derfor i Orlog ei Søemanden svigter;
Da løfter han Glavind med Styrke og Vægt;
I Freden han minder de hellige Pligter
Mod elskede Drot og hans elskede Slægt.

O Prinds! fra dit Nafn saa herligt gienluer
Bort Mønsters, Din Navnes omfattende Land.
Lig Solen saa sikkert trindt om Dig Du skuer,
Og fremleder Daad ved Din skabende Haand.
Alt hvad der er Edelt og Stort Du paaskommer;
Du øser af Wiisdoms, af Sandhedens Væld.
O Prinds! tillad Bimpelens yngre Sønner
Af Hjertet at ønske Dig Hæder og Held!

Søecadetternes Sang
paa Fregatten Freia,
Da den havde passeret Polarcirklen.

Mod Norden seiled med Pilens Fart
Skion Freia herlig og vel bemandet;
Den løb, som Giorten i Skoven, snart,
Og altid den imod Polen standed,
Til den fik skaaren
Den Cirkel, kaaren
At stille Vinterens Kuld fra Vaaren
Paa Jordens Ring.

Og mod Jan Mahn rast den Snekke foer,
Did hvor Naturen er steds i Dvale;
Thi Freias Søner vil see i Nord
Naar Solen ei under Hav kan dale.
De veed at seile;
De Sol kan peile,
Og aldrig Aftrenes Gang forseile
Paa Himlens Ring.

O Sol! ved Midnat vi hilse Dig;
Vi haste op for at see Din Skive,
Naar guul og aflang den viser sig.
Sid ei af Skyer den fordunked blive!

Nu til Din Ære

Den Skaal skal være.

Som før, Du stedse os Veien lære
Paa Jordens Ring!

Døden og Sønnen.

I vestlige Himmel
Sank Solen i brændende Lue,
Kun rødlig Strimmel
Svagt lyst paa Hvalvingens Bue;
I Ost fra det Fierne
Den natlige Stjerne
Nedglinted til Sønnen og Døden, som laae
Dg grunded i Skovhets Graae.

Dg Slummerens Engel,
Da Blomsten sit Bæger tillukker,
Fra Balmuens Stængel
De vægende Frøknorn afplukker.
Paa ætherne Bølge
De flyve, og dølge
Sig stille i Landmandens straaetakte Boe,
Dg udbrede natlige Noe.

Tilfreds han udbryder:

„Til Menneskets Held er jeg worden;
„Jeg rundelig hder
„Sam Forsmag af Himlen paa Jorden.

„I smilende Drømme
„Skal Salighed strømme
„I Dydens og Kiærligheds svulmende Bryst,
„Dg sprede heldbringende Trøst.

„Naar Graadperlen tindrer
„I Armod's beduggede Die,
„Jeg Sorgerne lindrer
„Dg løfter hans Siæl mod det Høie.
„I rolige Slummer
„Han glemmer sin Kummer;
„Han vaagner, han føler sig styrket og fro,
„Han bygger paa Haabet sin Troe.

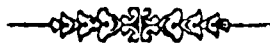
„I Roligheds Bugge
„Jeg dhyser den diende Spæde,
„Dg Moderens Sukke
„Opløser til vordende Glæde.
„Paa Drømmenes Binger
„Sig Siælen opsvinger
„Mod Evigheds dunkle høitbølgende Hav,
„Dg ahnende Fryd bag sin Grav.“

Dødsengelen stirrer
Lundsendig i Aftenens Røde,
I Dinene dirrer
En Taare, mens Kinderne gløde:

„Som Jorderigs Fiende
„Hver Yngling og Qvinde,
„Selv krummede Oldinge stedse mig stye,
„Dg søge mit Ansyn at flye.“

Men Sønnen giennemæler:

„Ja, Uskylds og Sandhedens Dyrker,
„Imedens han dvæler
„Paa Jorden jeg kæriligen styrker;
„Men naar han er moden
„At vandre fra Kloden,
„Du bærer hans Siæl i Din venlige Favn
„Trygt ind i Alfærligheds Savn.“

Adelgunde Bülow.

fød Scholten.

Saa talte Gud, da Diet faldt herveden:
„Jeg vil endnu en Engel i mit Chor
„Indvies skal idag til Evigheden.“
— En luttret Siæl fra Jorden foer.
End det fra oven lod, skiondt Taaren randt,
Som saare fielden Frænders Taare rinder:
„En Cherubs Krands om Uskylds Lof jeg binder.“
— Til Himlen Adelgunde svandt.
Den stille Gratie, som Alle yndte,
Forlod ei hende, skiondt hun leed;
Thi hendes sidste Suk forkyndte
En Ahnelse om himmelsk Salighed.
Hun døde — saadan Død kan hædre
En Selgeninde selv; blidt hun udbroed:
„O græder ei! jeg ganger til det Bedre;
„O elst mit Barn, naar jeg er død!“
Hun lagde Haanden paa den Lilles Isse,
Dg saae til Himlen med et Blik —
Det Blik var Bøn, den til Alherren gif,
Dg bønhørt vorder den tilvisse.

Niels Juel.

Huult bryder Godans Bølge op fra Grund,
Op Lynet glimter svagt fra Syd mod Norden;
En Stormvind farer giennem Calmar-Sund;
Tungt ruller over Risgebugt en Torden,

Mod Gullands Kyst slaer Havet op med Gnue;
Mod Hamrens haarde Fjeld det vældigt brusser;
Tungt hænger over Colberg sorten Skye,
Dg Binden heftigt over Nhygen susser.

En Skygge hæver sig fra mørke Søe
I blanke Rustning snørt, med Sværd ved Belte,
Med Sværdet vinker det mod Herthas De,
Med Sværdet, som gav Seier de danske Helte.

— Paa Gottesengen i sin favre Vaar
En Yngling ligger, strakt i Feberhede;
Men høit for Wrens Kald hans Sierte slaer,
Han minder sig hvor kæft hans Fædre strede.

Med ædle Blik, med Alvor om sin Tind
Han tænker Fremtid sig blot for at gavne;
Han minder Fædres Daad; men først i Sind
Staaer Kæmperen Niels Tuel, hans høie Navne.

— Da lyder Hedenfarnes Seltetang,
I Osten Morgenrødens Perler bæver;
Dg Skyggen vinker, vinker tredie Gang,
Dg høit med Ynglingen mod Himlen svæver.

Ved Prindsesse Caroline af Hessens Død.

Hun Himlen saae med Siælens Døie,
Dg kasted Larvens Jorvedragt;
Derpaa hun svæved mod det Høie
I sin oprindelige Pragt,
Dg ømt, mens hun paa Skjen vugged,
Farvel til Fader, Moder sukked.

I Hiertet Fromhed hun bevared;
Siæls Blidhed hun af Almagt fik;
Paa Jord hun alt var en Forflaret,
Thi Himlen stod i hendes Blik.
Om hendes Lind Cheruber svæved;
Til Gud som Cherub hun sig hæved.

Ei Vanden her sig følte hiennte;
Den bar med Beemod Støvets Slør.
Ætherisk, luttret hendes Stemme
Lød som et Zephyr-Pust: Jeg døer! —
Det Frø,, der faldt fra Lilliens Stængel,
Det blomstrer hisset som en Engel.

Admiral Steen Andersen Bille.

En Stormvind over Dannebrog gik;
Det zittrede selv i dets hdre Fliger;
Thi Døden nærmed sig — med fravendt Blik
Den brat afmeied Havets bedste Krieger.

Han stod i Oldings Nar med Manddoms Glæds;
Han havde sit særdeles Skælnemærke:
Det var Bestemthed. Naar med Alvors Sands
Han bød, da lød den Svage og den Stærke:

Dog aldrig han i Harm og Brede bød,
Med sindig Roe blev hver Befaling givet;
Ved Siælens Adel, som en Guddoms-Blød
Sit høie Standpunct hævded han i Livet.

Erfaring lyste frem i al hans Færd,
Dg sikkest Taft Erfaringen forskionned.
Kong Fredrik kiendte grant hans fiældne Værd,
Dg derfor med sin Tillid ham belønned.

„Du Danstes Bei til Roes — fortladne Hav!“
Med Ildbogstaver i hans Siæl var gravet;
Det Flagets Søner læse paa hans Grav,
Til Minde om hans kiække Daad paa Havet.

George Lütken.

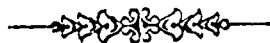
En Yngling kæf i Havet fandt sin Død;
Thi Oceanet tit et Dffer kræver,
Da synker Legemet i Bølgens Skid,
Mens Siælen hurtig sig mod Himlen hæver.

O, det er skönt, naar Farten er med Damp
Af Krndtskæ og af Kuglehviin ledsaget,
Naar Siælen nedseer efter fuldendt Kamp
Dg skuer seirende paa Dannerflaget.

Men det er Sorg, naar i den milde Fred
Et herligt Lys udslukkes under Havet,
Dg mere sorgfuldt ruller Taaren ned,
Jo mere Ynglingen var høit begavet.

Dg det var George. Endnu ei nitten Aar
Han bar alt Havets sande Kriger-Stempel,
Dg tidlig var han i sin Ungdoms Vaar
For sine Kamerater et Exempel.

Et lysende! — Med Sorgens dumpe Lyd
Hans Stræben de som Fremtids Mønster faarer;
Thi han er vorden Dannebroges Pryd —
Nu Flagets yngste Sønner har kun Taarer.

Frederikke Hedemann.

Tro i sit Kald, hiin Havets kække Søn
I Vesten vandrede til sine Fædre;
Medbøiet dybt hans Enke græd i Løn,
I stille Sorg hun stunded til det Bedre;

Dog Moderfølelsen gav hende Mod,
I føie Tid at øve Moderpligter;
Endskiøndt for Siælens Døie stedse stod
Den Hedengangne, hun ei disse svigter.

Det sidste svage Baand omsider brast,
Dg Siælen fløi til hine bedre Kloder.
For sine Børn det sidste Diefast:
O, det var Blikket af en kærlig Moder.

Mod Himlen bæved det: De Sex, Du gav,
Tag dem i Varetagt, o Himlens Fader!
Til Jord det svæved: Vær en Støttestav
For dem jeg her paa Jorden efterlader.

End var det Billedet af al den Dyd,
Som Danneqvinden her paa Jord udøved,
Bed Landens Afsted hørtes der en Lyd,
Som nymned blidt: Hun seirer, hun er prøvet.

Det skee! saa vist som reen Hengivenhed
Og stille Taal var al Din Færd herveden;
Thi der staaer skrever: „For det her Du leed,
„Du hisset lønnes skal i Evigheden.“

Contre-Admiral Cornelius Wleugel.

I Smerte Mange vaanded sig med Bæe,
Dg Mange henstrakt laae paa Sygeleiet;
Forbi dem Døden vandred med sin Bæe,
Den Manden i sin fulde Kraft afmeied.

Endskiøndt han nærmed sig til Oldings-Nar,
Han Helbredsmærket bar, som i sin Sommer;
Men det er skiult, naar Dødens Klokke slaer,
Dg Afskedstimen pludseligen kommer.

Hans Time kom. Fra Livets Horizont
Han som et Stjerneskud blev brat bortrevet;
Med Ro fuldendte han sin sidste Dont:
Han døde roligt, som han havde levet.

Han var en ædel Mand. Erfaren, klog,
Med skarpe Blik han Branghed giennemskued.
For Fædrelandet, for dets Dannebrog,
Dg for dets Drot hans Siæl med Barme lued.

Blandt Slægtninge, i Venners enge Kreds
Han var til sindrig Gienfvar stedse færdig;
Kun der han følte sig ret siælstilfreds,
Der var han fri og aaben, blid, elskværdig.

Thi varmt han følte, skøndt han syntes kold;
Den ydre Røst, som Legemet omfatted,
Var Larven kun; I Siertet tapper, bold,
Dg retvis, god, han var af Mange skattet.

Han ei maae dømmes med den Sverdagsfands,
I hvilken Døgnen tager Skal for Kiærne;
Thi han ei brammed i den ydre Glands
Dg Flitter-Guld, som han undflyede gierne.

— Ei nogen Ven, ei nogen af hans Slægt
Veed, hvo der dette Minde har nedtegnet,
Dg det bør give Ordet Sandheds Vægt,
At det paa Bifalds Lyd ei er beregnet.

Kammerherrinde Sneedorff,

fød Tønder.

Med Leret sank affjælet i sin Grav,
Da jordist Muld for jordist Kummer blegned,
Dg Siælen fløi mod Evighedens Hav,
Da Roserne paa Kindens Bue blegned,
Dg Herren sagde: „haardt paa Jord Du leed;
„Afstøbt Støvdaæffets centnertunge Klæde;
„Seg lønner Dig, taalmodigen Du streed,
„Tag derfor nu hos mig et evigt Sæde!“

Vær vanlig stærk! Gaf ei med Gud i Raad!
Du, som henvandred ved den Uedles Side!
Bag Graven, trøst Dig! vinder ingen Graad,
Der lønnes hun, for her hun maatte lide.
O Datter! Smertens Kalk er tømmet ud;
Lad det Din dybe, dybe Kummer lindre,
Dg Perlerne skal tælles af Din Gud,
Som nu i taareblandte Die tindre.

Beemodigen den sidste Buggesang
Paa Træet ved Din Grav Smaafulge synge,
De quiddre om Din Vandrings trange Gang,
Dg trindt om lytte taus den fromme Klynge.
Der Dine Børn med stille Andagt staae,
Dg bede Gud, han vil dem saa velsigne,
Imens de her paa Livets Bane gaae,
At deres hele Vandel Din maae ligne.

Ernst Bille.

Bag dunkle Taager var hans Skiæbne skjult,
Dog som et Lynglimt Gaabet venlig vinked;
Men dets tvedanned Speil er flebet hult,
Dg snart det med sin Rummers Side blinked.

Da knustes brat Forventningen til Støv,
Dg mange, mange Taarer hyppigt trille;
Da vorded Gaabets Blad et bleggult Løv;
Thi — vandred heden her var Ernst Bille.

En kærlig Søn, kun for det Edle stemt,
Han i den hede Zone maatte blegne.
Hans Lune, blandet med uskyldig Skiæmt,
Udsprede Liv og Ynde allevegne.

Naturens Yndling, munter, elskelig,
Hver Tanke i hans klare Blik sig malte;
Tilfredshed hersked hvor han viste sig;
I Smil hensmelted Sorgen, naar han talte.

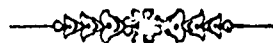
Dpfostret til at ploie Bølgens Ryg,
Ei Uveirs skumle Bryn hans Mod ei knuste,
Dg fierne Gave saae ham rolig, tryg,
Naar Stormorkanen i sin Vælde bruste.

Da staaer han som en Mand i Ungdoms Baar,
Dg Sikkerhed og No er hans Særkiende;
Thi Faderhiertet, som i Sønnen slaaer,
Veed diærvseligen Faren at afvende.

Skiondt Hiertet og for Livets Glæder slog,
Var dog hans rette Element paa Havet,
Dg derfor Havet sin Udkaarne tog;
Nu hviler han i Bølgens Skid begravet.

Men der saa mangen Oceanets Søn
Fandt efter fuldendt Daad den sidste Hvile.
Han hisset over Ekhen fik sin Løn;
Hans Mand til Sine seer med Suk og Smile.

Med Suk, fordi Forældre ved hans Savn,
I dybe Sorg hensjunktne sig ei trøster;
Med Smil, fordi han trykker til sin Favn
En elskelig, en kjær, bortvandred Søster.

Ved Overkammerherre Hauch's Død.

Den Mand, som flyer til Himlen, har det godt;
Men naar dens Larve bæres bort paa Baare,
Da fælder Frænder ei og Venner blot,
Men ogsaa Kunst og Videnskab en Taare.

Hauch er ei meer! Han var en sielden Mand;
I Ordets rene Betydning sielden.
Hans Virkekreds var stor; med sikker Haand
Og rigtig Taft han stedse brugte Vælden.

Velvillighed fremlyste i hans Blik,
Og Mildhed, Trofasthed, og Retfærd provet;
Og disse skionne Dyder Værd just fik
Derved, at Hiertet stedse dem udøved.

For Venstab Hiertet varmt, hoimodig slog;
Det var paa Jord iblandt hans bedste Glæder.
Det Ypperste han med til Himlen tog:
Kong Frederiks Venstab — her hans største Gæder.

I Mandomsaarene ved Lampens Ekin,
Naturens skjulte Kræfter han udmaaler,
Og med en Soleklarhed om sin Tind
Han veied dem paa Sandhedsvægtens Skaaler.

Nu talte han vel fiirsindsthye Aar;
Dog var han til det sidste Blund den Stærke;
Thi i hans Tænkning var det stedse Baar.
At virke ædelt var hans Skioldemærke.

Bedrifter plante Livets Bautasteen.
Hans Grandstersiæl gav Tankeslugten Vinge,
Dg derfor vil hans Idræt, luttret, reen,
For Efterslægt igiennem Tiden klinge.

Den Mand, som fløi til Himlen, har det godt;
Skiondt mange, mange Taarer Baaren væde;
Thi Venner ei, og ædle Frænder blot,
Men Videnskab, og Kunst, og Retfærd græde.

Til Digterens Moder
Ved hans Faders Død.

Naar Ynglingen i Graven synker ned,
Da flyder Taaren blidt paa Haabets Kinder;
Naar skyldfrie Pige gaar til Gravens Fred.
Da Fromheds rene Taare atter vinder;
Naar Selten falder, kjaek til Død bereed,
Da Slægten Laurbær om hans Tinding vinder;
Den grov hans Navn i hine Bautaastene,
Som snøer sig om den Høi, der skiule Helte ene.

En elsket Søn i Vestens hede Egne,
Troe i sit Kald, sank ned i Gravens Skiod,
Dg trende Døttre Du har seet henblegne —
Som Lilliens Sneer henvisned Rosens Blod;
Dg nok en Søn i Kampen maatte segne;
Ham Fædrelandet kaldte til hans Død;
Men Dannebrogge saae ham stride, bløde,
Dg under Dannebrogge vaiende, han døde.

Stort var Dit Tab; men end Du skulde lære
At Skæbnuens Kalk var ikke tømmet ud;
Allherren Taalmod give Dig, at bære
Det haarde Stød, Dig rammed ved hans Bud!

Han styrke Dig! Han vil Din Trøster være;
Thi fæst Din Liid til Algodhedens Gud,
Da Saabet giennem Taarer til Dig blinker
Fra ham, som Retfærd til sin Himmel vinker.

Han er ei meer, som sine Sønner lærte
Til Daarfskabs Tant at skue mandig ned;
Han er ei meer, hvis rene ædle Sierte
Slog varmt for Fader=Ægte=Kiærlighed.
Guldsalig lod hans Nøst ved Andres Smerte,
Men Tordnen liig ved Uretfærdighed;
Sølvgraat hans Hoved nu i Graven hviler;
Men fra det Høie han til Dig nedsmiler.

Ved Chaarups Død.

Fremfagt i Frimurerlogen den 21. November
1821.

Den, som i Livet vandrer Banen hen
Ved Sandheds Fakkellands, ved Wiisdoms Lygte,
Hans Epitaph skal aldrig smuldre hen;
Thi han i Døden arved sig et Rygte.

Et Rygte, der, lig Templets Siørnesteen,
I giennem Secler skal urokket stande;
Thi naar i Graven muldnet er hans Been,
Da Brødre vil hans Værd med Beemod sande.

Hvo folte dette ei ved Chaarups Savn?
Derfor vi hde ham den sidste Vre;
Derfor med Hæder nævnes skal hans Navn;
Hans Minde skal blandt os erindret være.

I Livets Svisler var han daadfuld Mand,
Ved Drefundets Bred han pløier, planter;
Men ogsaa for det Indre virked han:
I Baar han jevned Stenens hdre Kanter.

Sit Værktøi paa den glatte Steen med Fynd
I Sommeren han fleeb. Paa Ridsbrættet
I Høsten tegned han, saa at hver Syn
Sos hiin Bygmester nu vil vorde slettet.

Paa Wiisdoms Grund han bygged hver sin Daad;
Med Etrkens Mærke var hans Idræt stemplet,
Dg Skionheds Ideal han tog i Raad;
Derfor hans Dagværk blev en Ziir for Templet.

I Blik og Tale var han mandig, diærb;
Hans Ord et Hævnens Sværd mod Usselheder;
Men ofte rhygtet han det skionne Gverv
At være Armods ivrige Forbeder.

Da klang Belgisørenheden i hans Røst;
Da sang han høit med den ham egne Barme;
Da aabned han saa mangent tilluft Bryst,
Dg da blev Gaven dobbelt for den Arme.

Dg naar han qvad for Drot og Fædreland,
Da lytted Barn og Olding til hans Tone,
Dg Ynglingen blev til en kraftfuld Mand,
Som værnet kiækt om Dannerkongens Throne;

Da giød han Ild i den forsagte Barm,
Som blot af Navnet Fædrelandet kiendte;
Den Siæl, som før var kold, blev luevarm,
Af Kiærlighed for elskte Drot den brændte.

Som Asaphs Stemme fra Paulunets Gavl
Jerusalem til Ungers Taarer smeltet;
Som David gyldne Harpe slog for Saul,
Dg mørke Tungvind fra hans Sind bortvælted;

Nei høiere, end meer alvældig Lød
Hans Hymner til hans Skabers Priis og Ære;
Til Siælens Jnderste de mægtigt flød;
De vore Talsmænd vil i Himlen være.

Thi did han med sig bragte dem fra Jord;
I høien Svælving kraftfuld vil de runge,
Naar Zeraph og Cherub i Høitids Chor,
Bed Thronens Fod, som Lovsang dem skal sunge.

Karen Biørns Minde.

Danmarks Datter! Vil Du vinde
Herligt Navn af Danneqvinde,
Vil Du, at i Arv Dit Navn
Til Betsignelse skal gange;
At Din Gravhøi, som en Bavn
Vogtes skal i danske Bange;
At de Lys saa favre, blaae,
Brænde, blusse skal derpaa,
Til et Tegn, at der i Muld
Gravedes det ægte Guld,
Til et Tegn, at der forbares
Under Laag, i Jordeliin,
Skatten stor og Skatten fin,
Som engang skal aabenbares,
Ekinne vidt med Soleglands;
Under evig Brudekrands?
Danmarks Datter! hvis Dit Die
Funkler, flyver mod det Høie;
Hvis med Taare, Du, paa Kind,
Staaer bevæget dybt i Sind;
Hvis Dit Hierte heftigt banker
Mod det Billed, ved de Tanker,
Sind og Dre Du oplad,
Lyttende, for Skialdens Qvad!

Vil Du vinde
Lovligt Navn af Danneqvinde,
Speil Dig da i Allenstund,
Speil Dig ret af Siertensgrund!
Speil Dig selv! ei Dine Lader,
Dine Smykker, Dine Plader!
Speil Dig kun i Verdens Flaner,
Naar Dig friste onde Baner,
Mærk det vel og see det grant:
Verdens Pynt, og Priis er Tant!
Speil Dig meest i klare Minder
Af de fromme Danneqvinder!

Seer Du hist hvor hdmhg lav
Løfter sig en Dvindegrav?
Ei udskaarne Marmelsteen
Praler over skiore Been;
Men i Danmarks Mindebog,
Medens Nar i Flok henrinde,
Skinner under Kronen dog
Navnet af den Danneqvinde,
Som de trætte Been til Fred
Lagde her i Graven ned.
Bag de Lys, saa favre, blaae,
Monne blidt et Billed staae
Af en ædel Danneqvinde,
Billede til Speil og Minde
For den Mildes Børnebørn,
Billedet af Thyges Dvinde,
Billedet af Karen Biørn.

Hør Du mig, Du fagre Mø!
Hør Du mig, Du vakre Qvinde!
Ogsaa Du engang skal døe;
Vil Du arve hendes Minde?
Roserne, som nu er røde,
De maae visne;
Dine Kinder, som nu gløde,
De maae isne;
Vil Du, at for Marmelsteen,
Rosen fin med friske Blade,
Duftende skal have Stade
Over Dine møre Been?
Skal de fagre Aftenflammer
Lys fra Dit Sovokammer?
Skal den giæve Møe og Qvinde
Glædes, gløde ved Dit Minde?
Vil Du, naar Din Rose blegner,
Vil Du, naar i Muld Du segner,
Siungende fra Støvet Hytte,
Vingen løste, flyve, flytte
Ind i Herrens Rosenlund?
Vær som hun!
Vær som Thyges ædle Qvinde!
Speil Dig i det klare Minde,
Thyge med sin gamle Haand
Grædende, men stærk i Aand,
Reiste til et helligt Kiende,
Reiste, og gif hjem til hende,
Til sin Gud, til evigt Liv!

Ænk Dig i det klare Billed,
Som hans Christen-Haand opstilled!
Prænt i Hiertet dybt Dig ind
Hendes Mægh, Færd og Sind,
Hendes korte fromme Taler!
Det er Toner af Choraler;
Det er Blomster af den Krands,
Hun sig bandt i Kirkehaven;
Det er Smykker med en Glæde,
Som ei falme kan i Graven.

Hør, hvor kærligt hun formaner
Sommeren med kloge Raad,
Varsler for de glatte Baner,
Varmer dem med mandig Daad.
See, hvor Døttrene saa bløe
Vandre i den store By,
Vandre og i Huset rundt,
Kloge paa dets Tarv og Dont;
Moders Arvegods man kiender:
Milde Blik og rappe Hænder.

Hører Du hvor hist det klinger
Sødt i stille Aftenstund?
Sjælene paa Vandens Vinger
Løfte sig fra Hiertets Grund;
Vander under Vingeflag
Siunger om den klare Dag,
Som igiennem Nattens Mørke
Bryder frem med hellig Etkræft.
Det er Thyges Daligstue,
Hvor de Psalmer tone saa;

Det er Thyge Nothes Frue,
Som med Døttre, store, smaae,
Sætter Tungen saa i Gang,
Singer paa sin Aftensang.
Seer Du hist den gamle Bog?
Ak! Du kiender den vel neppe;
Thi som Liget under Laag,
Nei, som Lyset under Skieppe
Er den nu, det bedre Gud!
Seer Du hist de slidte Blade?
Der faldt mangen Taare ned;
Men Guds Ord, for Taarebade,
Skienked Hjertet Trost og Fred.

Hører Du hvor sødt det stammer
Hist i Karens Sovestammer?
Kig derind, og lyt! hun stræber
From i Gu, af Barmelæber
At berede Herrens Priis.
Hør, hvor fromt paa Børnevæis
Søn og Datter mangefold
Sig befale Gud i Bøld,
Bede: Gud, Din Englestare
Fader og os Smaa bevare!
Ja, forlad os, Fader milde,
Hvad vi gjorde, som var ilde!
Hielp os, saa vi blive fromme,
Saa vi maae i Englesavn
Til Dit Himmerige komme!
Hør Du os i Jesu Navn!

Seer Du hist den fromme Qvinde,
Hvor hun sidder syg i Stol?
Straaler dog af Livets Sol
Hendes Ansigt blidt beskinne.
Medens Hjertet sig maae ømme
Under Smærterne i Løn,
Milde Blik fra Diet strømme,
Tungen taler Trøst og Bøn.

Seer Du hist hvor bleg hun hviler?
Seer Du hist hvor blidt hun smiler?
Ingen Søn og Datter kjær
Staaer den fromme Qvinde nær
I de sidste tunge Dage;
Hør kun efter: Ingen Klage?
Nei, hør efter!
See, hun samler sine Kræfter;
Føl, hvor livligt Hjertet banker
Med de store christne Tanker!
Hør, hun taler: „Lad de Kiære
„Borte fra min Smerte være!
„Mine Børn i Dage haarde
„En retfærdig Slægt skal worde!
„Dette Haab og denne Tro
„Er mig nok til Hjertens.“
Hør den Stemme, sagte, sød:
„Føl min Arm, see! den er død.“
See! hvor blidt hun Hov'det hælder
Som en Blomst i Aftenstund;
See! hun Døden overvælter,
Smiler i sit Seiersblund.

Seer Du Gubben hvid at knæle
Nolig, ved de sorte Fiæle?
Seer Du Børnene i Ring
Blege knæle rundt omkring?
Gubben beder, Flokken græder
Over Englens Jordeklæder.
See, hvor bøiede de stande,
Lægge Haand paa Karens Pande,
Græde, takke og velsigne,
Sulke: Hende vil vi ligne.

Hører Du fra Thyges Mund
Karens Ord i Dødens Stund:
Mine Børn i Dage haarde
En retfærdig Slægt skal worde!
See, han lægger Hænder sammen,
Sukker dybt; og siger Amen!
Thyges dybt af Blusfel ned,
Lover Herrens Miskundhed,
Siger: See jeg gaaer, I Kiære!
Men med Eder Gud skal være.
Thyges Sønner, Døttre, Børn,
Billeder af Karen Biørn!
Vist jeg veed at Eders Taare
Kinde skal ved Skjaldens Sang,
Som hans egen rinder saare,
Mens han Harpen slaer til Klang,
Slaer til Klang og slaer til Minde
Om den fromme Danneqvinde.

Verdens Hvirvel kan henrive;
Strømmene os kan fordrive

Fra vor Gud og fra hans Fane.
Glat og brat er Livets Bane;
Men naar Karene henskride,
Naar vi trænges, naar vi lide,
Da skal i vort Bryst oplives
Fromme Modres gode Cæd;
Under Taaren skal den trives
Som et Træ ved Bækkens Bred.
Kiende I den kiære Kost?
Det var Eders Moders Trøst.
Om I faldt i Verdens Gilde,
Om I glemte Livets Kilde,
Om I fare vild fra Christ,
Det kun selv I vide vist;
Jeg kun veed, at floge, stærke,
Alle bar I Thyges Mærke;
Jeg kun veed, at Mand og Qvinde
Bøie sig ved Karens Minde;
Vist kun veed jeg hvad jeg saae:
En i Karens Fied at gaae;
Sikkerlig dog Mange vide:
Søstre gaae ved hendes Side;
Ikun det endnu jeg veed:
Vil I sove hen i Fred,
Sove hen som han og hun,
Smile sødt i Dødens Stund,
Svæve did hvor sødt de svinge
Herren Lov med løste Tunge?
En retfærdig Slægt I være!
Blues, Giver Gud hans Ære!

Staaer i Thyges Tro og Sind,
Trods hver Lærdoms Rastevind!
Brager ei det Lys, hvis Skin
Lyste, ledte Begge trygge
Giennem Dødens Nattefhygge,
Lyste dem i Himlen ind!
Brager ei den Aftensang,
Paa hvis Binger sig opsvang
Deres Nander over Støvet!

Hører mig, I unge Qvinder!
I, som bærer Karens Navn!
Færdes saa, at Eders Minder
Falde maae i hendes Favn!
Eder saae jeg bløe og blide
Gange ved hinandens Side.
Ganger trøstlig Haand i Haand,
Hævede ved Karens Nand!
Bærer Livets Fryd og Møde
Gudhengivent, som den Døde!
Verdens Nos og Verdens Latter
Køre aldrig Karens Datter!
Føder og de kiære Spæde
Til i Selgensfied at træde!
Lærer dem i Moderfavn
Bøn til Gud i Jesu Navn!
Da med Fred I skulle bygge
Under Herrens Bingers Skygge.
Eders Børn i Dannegaard
En retfærdig Slægt skal vorde;
Eders Trøst skal være Gud.

Fædres Gud med Eder være!
Naar I gaae fra Verden ud,
Skal I gaae til Eders Kiære.
Sørgende skal Børn omknele
Eders Liig i sorte Fiæle;
Naar de Unge vorde gamle
Gud med Jer dem skal forsamle.

Hør det Qvinde! fra hvis Kammer
Brudesaalen yndigt flammer,
Frygt Din Gud, og lær de Smaa
For Guds Ansigt fromt at staae!
Lær dem med andægtig Stammen
Hænderne at lægge sammen!
Lær dem at Guds Engleskare
Tager venligt paa dem vare,
At Guds Engle Fromhed ynede
Flygte, sørge, naar de synde!

Da skal Gud Din Hytte bygge
Fast i Kiære Lindeskylge;
Da engang Dit Vresminde
Kranses skal af favre Linde;
De om Grav sig skal forene,
Sænke dybt de stærke Grene;
Bladeraslen, Tonesald
Tone skal som Qvad af Skiald;
Spire skal fra Linderod
Blomster til en Dannebod.
Karen Nothe, Karen Linde,
Hil Dig, fromme Danneqvinde!
Hil Dig, Karen Biørns Minde!

Trækfuglene.

See Fuglenes Skare!
Til fremmede Land
De sukkelige fare
Fra Gauthiods Strand.
Et Fristed de søgte
Mod Stormvind og Slud:
„Hverhen skal vi flygte?
„Vi lyde Dit Bud.“

Saa raaber den fiedrede Skare til Gud.

„Vi nødig forlade
„De skandiske Skær;
„Vi leved, vi vare
„Saa lykkelig der.
„I blomstrende Linde
„Vor Rede var lygt,
„Balsamiske Binde
„Os vuggede trygt.
„Vi flybe til fremmede Lande med Frygt.

„Med Roser i Satten,
„Paa Lokker af Guld
„Sad Midsommernatten
„I Skoven saa huld;
„Ei sove vi kunde,
„— Saa yndigt der var —
„Af Bellyst kun blunde,
„Til Morgenens klar
„Imod os sin glimrende Dagstraale bar.

„Hvor Birken sig hvælved
„Vor Lovsang vi qvad;
„Hvor Dugperlen skjælved
„Paa Mosrosens Blad.
„Nu stander afbladet
„Den skryggende Teg,
„Og Storm har foriaget
„Zephyrernes Leeg.
„Baarteppet for isnende Sneebloster veeg.

„Ei blive vi længer
„I Norden, hvis Pol
„I Vinteren trænger
„Til Sommerens Sol.
„Hvad baader vor Dvide?
Vi lævne en Grav;
„Til Flugt i det Bide
„Gud Vinger os gav.
„Saa vær os da hilset, Du brusende Hav!”

Saa Fuglene gåede
Paa skyndsomme Færd;
Snart skue de Spæde
Endverdenen nær,
Hvor Ranker omslynge
Hvert Træ og hver Hæk,
Hvor Roser i Rhyng
Bekrandsse hver Bæk,
Og indgiver Haab uden Vinterens Skræk.

Naar Græmmelse nager
Det jordiske Vel,
Naar Høstvinden brager,
Græd ikke, o Siæl!
En Blomst staaer i Haven
Paa ukjendte Strand,
Og hiinside Graven
Er ogsaa et Land,
Forgylt af den evige Morgensols Brand.

Epilog,

Fremfagt af den blinde Fløitespiller Adolph Gether.

Lysset ei i Mørket glimter;
Mørket er for mig udbredt;
Men i Tanterne jeg skimter
Hvad mit Øie ei har seet.
Skjænt ei Stjernehære tindre
Paa min natlig mørke Sti,
Dog en Verden i mit Indre
Dannes ved min Phantasie.
Rosens Balsam-Duft mig minder
Om en reen Uskyldighed;
I Violernes jeg finder
Stille bly Beskedenhed;
Den bedøvende Jasmin
Kun Forsængelighed aander;
Bed den stærke Rosmarin
Synes mig sig Døden vaander.
Jil er i Trompetens Lyd;
Fløitens hødig rene Toner,
Som indgøde Hjertet Fryd,
Med mit Uheld mig forsoner.

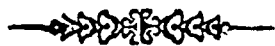
Naar et Uveir over Jorden
I sin Vælde bryder ud,
Da den rædselsfulde Torden
Siger mig, at Himlens Gud
Ei forsætlig Ondskab taaler;
Men i sit alvise Raad
Veier grant paa Retfærds Skaaler
Seendes og Blindes Daad.
Men naar Stormen atter viger,
Solen varmer, Lærken stiger,
Esvæver over grønne Bang,
Toner Gud sin Takkesang;
Da den siger mig forvist,
At der over Himlen hist
Er en albarmhiertig Dommer,
Som, naar Regnskabsdagen kommer,
Skiller Klintene fra Hveden
Efter Vandringen hernelled;
Men, som god og naadefuld
Eksøbelighed vil tilgive,
At den her i Støvets Muld
Blev ei, hvad den kunde blive.

Jeg ved Kirkeorglets Lyd
Ahner Himmelrigets Fryd,
At jeg engang skal gaae heden
Til min Gud i Evigheden,
Hvor alt det, som her er skjult,
Skal udfoldes for mit Dye;
Hvor mit Blik skal underfuldt
Stirre mod den Evighøie,

Som mig laante Støttestav,
Medens jeg paa Verdens Hav
Tumledes omkring i Mørke;
Men som gav mig Kraft og Styrke
Til at vandre uforsagt
Banen, med taknemligt Hierte,
Uden Knur og uden Smerte
Til min Skiæbne var fuldbragt.

Bed saa mangt et herligt Minde
Føler jeg mig vel tilfreds.
Vel jeg veed, at her den Blinde
Stander for en talrig Kreds;
Men dog ei af Angst han dirrer.
Kredsen, for hans indre Sands,
Som ei Lysets Glimt forvirrer,
Synes ham en Blomsterkrands,
Der sin milde Duft udbreder
Did, hvor Lyset skinned ei;
Omt den lindrer, huldt den freder
Paa vor Vandring's mørke Bei.

Aldrig, aldrig skal vi glemme
Givernes Goddædighed,
Og i Hierterne vi glemme
Stille, følt Taknemlighed.

I Anledning af Striden imellem Sø- og Landmagten.

Hvi lives evigt som Spartaner
Om hvo bør stande høist i Agt?
Behøver vore vakke Daner
Mod Rhygtets Piil at staae paa Bagt?
Har Heltekraft saa godt ei stemplet
De danske Krigere tillands
I Kroniken, som vi Exemplet
Kan finde der paa Daad tilvands?
Dg lever Danmarks Krigersflokke
I Enighed og Venskab ei?
Hvi vil man dette Venskab rokke,
Da Begge vandre samme Bei;
Da Danmarks Sønænd og dets Hære
Gendragtig elske Fædreland;
Da Begge samme Venskab nære
Dg Hæder for hinandens Stand;
Da, af hinanden uantastet,
De hver for sig stod fri og reen?
Saa var det før. — Vee den, som kasted
Forsætlig den første Steen!

Forsættligen; — thi at citere:
„Du Danstes Bei til Nos og Magt,
„Sortladne Hav!“ er ikke mere
End hvad tilforn er ofte sagt,
Ti tusind Millioner Gange,
Dg aldrig før faldt Nogen paa,
At det var „Floskel“, og forlange
At det ei repeteres maa,
Ei nævnes bør. — Dg staaer det der,
At Veien ei til Nos og Hæder
Er lige aaben for Enhver,
Paa hvilken Bei han Banen træder;
Om paa det frie, sortladne Hav,
Hvor han til Kamp og Seier sigter;
Hvad eller søgte Heltegrav
Paa Jord, hvor Seier ei heller svigter?
Saaledes var den giængse Mening,
Saaledes tænkte Publicum;
Men nu man spaltet den Forening.
Angrebet kom fra Captain B—.
Han glemte, at man før at skærme
Sin Ret til attraaet Martyrød,
Paa ingen Maade maae fornærme,
Ei spidse Pen, hvorfra udflød
Beskyldninger. — Kun Martyrkronen
Bed tause Lidelser man naer,
Hans Egne domme som Nationen:
Bee den, Forargelsen udsaaer!
Han rørte Sø-Statens Rygte;
Han vilde trykke den lidt ned.

Han troer at Danmark bør den frygte,
Som Spanien sin Geistlighed.
Han den bebreided i sin Iver,
Bed dens almene Aigt empört,
At puffe paa Præragativer.
Ja, han paa Prænt har gjennemført
Den Sætning, at den danske Flaade
Er grandioft en Flydebro,
Som kun en Flyttetid kan baade,
Naar en Armee, med tørre Sko,
Marschere skal fra Sted til andet,
Dg møder Hindringer af Vandet.

Hvis det var Havets Sønners Færd
At lade deres Aigt slagte,
Saa var' de Danskes Aigt ei værd.
Derfor den Stemme Stemmer vakte,
Der have, med forskiellig Kløgt,
— Gen fiint, Gen skarpt, Gen snildt, — forsøgt
At sætte frem for Captain B—,
Dg for det danske Publicum,
Hvad Hver tilforn dog maatte vide:
At Retten var paa deres Side.
Dog her maaskee paa uret Spor
De vandred; thi ved Flyveskrifter
Man ikke kan, men ved Bedrifter,
Kun blive national og stor.
Saalidt en Piece kan nedsætte
Marinens Aigt i Folkets Dom,
Saalidt kan Flyveskrift den rette,
Hvis den, for Danmarks Publicum,

Bør synkes til det næsten Glette,
Som det angivet er af B—.
Nationens Stemme er en Rixempe,
Der dømmes strengt, men dømmes ret;
En kan dets Botum ei neddæmpe,
Dg ei To, Tre forandre det.
Dog, naar man bliver traadt paa Salen,
Saa er det heelt tilgiveligt
At vise sig i Riddersalen,
Dg der udøve Ridderpligt.
For Sø- og Landmagt lige vigtigt
Er det at dømmes nationalt;
Men har Nationen sig udtalt,
Den sikkert har udtalt sig rigtigt.
Hvor smukt end F— — siger dette,
Har han maaskee dog mere meent;
Thi Luden, skarp, kan kun recntvætte,
Hvor den, for svag, ei tvætter reent;
Dg derfor Z— — ham tillaved
(Ham, ham, hvis Pen — som Runestav
Alt før var dhyppet i et Hav
Af Spleen og Laugsaand — grov den Grav,
Hvori han vorder selv begravet.)
Ham, mener jeg, uu Z— — gav,
Som det sig sømmer, strengt, alvorligt,
En Dosis kraftigste Essens
Af sund Logik og Consequens,
Der viste ham, at det var daarligt
Med Egenskærigheds Tendens
At stille arrogant, vilkaarligt

Paa een i Staten hædret Stand.
Lidt før fremstod en anden Mand;
Endskiøndt det lod kun, som han spøgte
Med Ironiens lette Piiil,
Forsvared han Marinens Rygte
Med Bid og Tynd. Han kom fra Kiel.
Thi seer man grant, at Havets Kriger
Kan fægte ganske godt tillands,
Dg at han der ei Fienden viger,
Saalidet som han veeg tilvands.
Hvormeget end sig B— mon vaande,
Forsvared hver især sig kiækt,
Dg dog hvert Udtryk, Ord udaande
Ufrømtet Venskab og Respect
For Standen. — Individet synke
Til Lethes Bund! Sam Ingen ynke!
Sam de ned slog med Cølns Vægt.
Dg — skiøndt de ikke kan erkiende
En anden Stands Suprematie,
Er deres Skrivens Maal og Ende:
Keen og oprigtig Harmonie
Med Fanens Værn, hver Mand deri!

Efterskrift.

I Flagets Sønner! hør mit Raad:
Nyn ofte Evalds gamle Sange;
Nutid ei synger Eders Daad,
Mens Fanens har af Skjalde mange;
Dg øverst blandt dem G— — staaer,
Han deres Hæder publicerer;
Han paneghrift Strengen slaaer,
Selv naar et Regiment udgaaer
Paa Fælleden og exercerer.

Brug aldrig Pennen som et Sværd;
Med skjulte Angreb bliv ei hede;
Ikkun om Enighed I frede;
Lad Andre dømmes Eders Værd!
Lad det, som B— angiver, lakke
Ad Enden med Forrettighed!
Derfor I visseelig maae takke,
Da I af ingen saadan veed.
Hvormeget man end derom skriver,
Staaer dog den Sandhed evig fast,
At I ei har Prærogativer,
Som han vil lægge Jer til Last.

J have ei paa Badsker-Bæknet
Det antidske lille v,
Som man kan see paa Hestedæknet,
Jeg troer saagar paa Barnets Blee;
Paa Svobets Hjørne er det skreven
Med Mærkeblæk af tydsk Fabrik;
Da det er svagt, er Nummen bleven
Forkyndt, det ei i Badsk holdt Etik,
Dg paalagt strengt, at holde Flippen,
Med Navnet ziret, fri af Strippen.
J blive ei nobiliteret,
Hver hedder som sin Fader kun;
Til Eders Navn bli'er ei adderet
Et fra Daraussen hentet von.
J have ei von Augustinus,
Von —strup, von —bye, von —sen, von —us;
J troe at man med Nonnet minus,
J Danskens Ngt kan vinde plus.
Dertil især J stadigt tragte,
Ei til det Privelegium,
Som J hos Andre ei foragte,
Men har ved eget Navn ei Num.
For Fædrelandet, for dets Hære,
For Drot, for Borger Ngt og Være
Dg Kiærlighed indpræget være
(Naar man Jert Støv til Graven bære)
Paa Eders Epitaphium!

I Frimurerlogen, den 28. Januar 1825.

Fædreneland! Dine Sletter og Dale
Fostrede Mænd i sit huldrige Skød;
Sandhed skal vidne, og Saga udtale
At medens Fredrik den Fredsæle bød,
Blomstrede Wiisdom i kraftfulde Etyrke,
Egen Bevidsthed var Handlingens Løn,
Irlshet svandt i sit forrige Mørke,
Solstraalen frembrød saa herlig som skøn;
Mangen en Grandster og mangen en Tænker
Kasted Bildfarellens klangløse Lænker,
Dg i vort Daniens herlige Hiem
Lshet brød skinnende frem.

Fædreneland! Dine Bøgetræers Ehygger
Stræbsomme Landmand gav venligste Ly;
Borgerlig Ehsel saa gierne henthe
Didhen, hvor ædel Selvstændighed bygger.
Ynglingen stræber til Wiisdommens Maal,
Manden er prydet med mandige Sæder,
Oldingen nyder vedbørlige Hæder;
Yppig Naturen af gavmilde Skaal

Danien rige Betsignelser hder.
Frihed, ei Frækhed er Samfundets Baand;
Der, hvor Kong Fredrik den Elskede bhyder,
Scepteret er i Belgjørenheds Haand.

Fædreneland! Dine Armer forsvare
Mangen en Olding med sølvfarvet Haar;
Kiækheden voxer med stigende Fare,
Hiertet opflammet i Ynglingen slaaer.
Alle med mandig Begeistring staae rede
Thronen at væрге mod Fiende og Bold;
Hvinende Glavind de drage af Skede,
Dg som en Kæmpe fra Fortidens Old,
Heller Soldaten i Sværdsodden falder,
End han vil vige, naar Dankongen kalder.

Fædreneland! Dine skummende Bover
Kulle melodisk om tangklædte Kyst,
Bølgernes Drønen høitsjungende lover
Hver, som for Dig blotter villig sit Bryst.
Dristig Søkrigeren lytter saa gierne
Til den fortrolige varslende Sang,
Dg hvis han øiner i dæmrende Fierne
Fiende at nærme den elskede Strand,
Fløer han til Snekken, hvor Dannebrog vaier,
Kostbar som Himmelen er ham hver Stund;
Iler og finder den kronede Seier,
Eller sin Dødsfeng paa Bølgernes Bund.

Saaledes er det; men sømmer det mig
Grunden hvorfor det er saa at udtale?
Vedleste Kreds, paa Erfaring saa riig,
Selv det med renere Farver kan male.
Frygten paa Havets vildtskummende Ryg
Saaer jeg steds fra min Barm sig skal fjerne;
Frygten i Hallen mig tilgives gierne,
Derpaa jeg stoler taknemlig og tryg.

Fædrelandskjærlighed! Du er det Ene,
Vren det Andet af Samfundets Baand,
Som med ubrødelig Vælde forene
Borger og Krigeren Haand udi Haand.
Fædrelandskjærlighed! tusinde Tunger
Nymne i Freden Dit signede Navn;
Fædrelandskjærlighed diærvelig runger
Paa Kamppladsen som paa den ghygende Stavn;
Fædrelandskjærlighed Vedlingen svinger,
Som ved Dpoffrelse kiender ei Savn.
Magist Du virker til store Bedrifter,
Siælen opmander i Fryd og i Sorg,
Bygger Dit Paulum i Hytte og Borg,
Dg hvad vi læste i Oldtidens Skrifter
Fremstaaer fornøyet i hpperste Glands,
Prydet med Laurens den hædrende Krands.
I Fortid, naar lacedæmoniske Kriger
Drog imod Fienden i kæmpende Slag
Mødrene sagde: „Gi Pligterne sviger,
„Staten gav Ræge, vi Livet Jer gav;

„Hiint J for Fædrenelandet kun drage,
„Dette, J offre det dyrkiøbt, men bold;
„Etrider, og feirer, og kommer tilbage,
„Enten med Skiold, eller baaren paa Skiold.“

Nu Vren, den herlige Blomst, som kun spirer,
Naar Fædrelandskærlighed stander den nær.
Alt Edelt og Skønt paa vor Klode den zirer;
Den lilliehvid voxer i Ethers Skær.
Den er alle Fristelsers kiække Betvinger;
Bed den sover Krigeren ærlig paa Straa,
Dg kun ved dens Gylding han herlig sig svinger
Til Høiden af det, han paa Jorden kan naae.
J Livsvaaren er den et sanddru Drakel,
J Somren den hypperste Støtte og Stav,
J Dagenes Vinter en skinnende Fakkell,
Som leder til No i den ventende Grav.
Lig Danqvindens Nygte den taaler ei Pletter;
Da døer den lig Rosen paa ornstykkens Rod;
Thi Intet — nei Intet paa Jord dem udsetter,
De kan ei afvadskes, end ikke med Blod.

Lig klapprende Vinge af Drnen i Sky,
Saa Fanen i Stormen kiæktvinkende svæver,
Dg Lyden forenet med Baabnernes Gny,
Dg Hestehovsslag, hvoraf Jorden gienbæver,
Dg Drønet af Skytset, som varsler: Ruin!
Dg Sværdet, som hærdes paa Fiendehielm smedder,
Dg Gangernes Gyvindsten, og Kuglernes Gviin,
Som hvidslende flyer fra de tætte Geledder,

Dg Trommernes Hvirvler og Trompetens Klang,
Alt toner den himmelopløftende Sang,
Alt ridderlig Ore er Ordet, som leder
Hver førende Kriger paa kamplystne Gang
Til No i hans Siæl, selv hvor Dødsenglen spreder
Sit knyttrende Lynild blandt Kæmpernes Blæder.

Straalende feer jeg paa næsten hvert Bryst
Blomsten symbolisk i Malmet udgravet,
Blomsten, som lysner i Kæmpernes Døst,
Blomsten med luttrende Klæde begavet:
„Gud og vor Konge!“ — De hellige Ord
Siælens de fineste Strengte berører.
Giv da Din Gud det som hannem tilhører!
Gudsfrygt paa kampsvangre Bane paa Jord,
Lysnende med en guddommelig Straale,
Krigeren lærer standhaftig at taale,
Lærer ham klarlig, at Tapperhed selv,
Naar Religion ei hans Indre bestæler,
Er en ubændig bortrivende Elv,
Som i ugrændsede Fortløb ei dvæler;
Sindigheds-Tanken den med sig bortskyller,
Glemte er at Dødsstunden ofte er nær.
Unyttig Drab kun den Hævnlystne tryller.
— Men giv Din Keiser, det Keiserens er!
Det er: med Grefrygt dybtfølt at skue
I Kongen et indviet Billed af Gud,
Dg med Erkiendtligheds varige Lue,
Som det var Himlens, udrette hans Bud;

Opoffre villig sit Liv og Formue
For den, som villig alt offerer for os;
Byde den lede Selvfærlighed Trods,
Selv naar de jordiske Trængsler mon true.
Hvor let at opfylde saa hellig en Lov?
Hvor let for det heldig begavede Hierte?
Naturen fra Fødslen i Barmen den grov,
Nættænkende Moder os siden det lærte;
Men lettere blev det for Daniens Søn,
End for nogen Anden, som vandrer paa Jorden;
Thi ædel Gienfærlighed fik han til Løn,
Da Fredrik hans elskede Konge er worden;
Hvis Tanke uafbrudt er Daniens Held,
Fra Morgenens Gry indtil Orion tindrer;
Hvis Idrætter, luttret i Godhedens Dval,
Den Sørgende trøster, den Lidende lindrer;
Hvis Throne befæstet ved Mildheden staaer;
Hvis Scepter saa gierne alt Edelt beskytter;
Hvis huldrige Hierte velgiørende slaaer
For hver den, som aander i Borg eller Hytter.
Historiens Muse, Retfærdigheds Tolk,
For kommende Slægter vil sanddru nedtegne,
At medens alt Ondt hærged Jorderigs Egne,
Hvad Fredrik den Guldeste var for sit Folk:
Den Svageres Værn og den Sørgendes Trøst,
Den fiendneste Fader, sit Danriges Lyst,
Og derfor i Templet, hvis grundfaste Piller
Kierlighed, Pligt og Taknemlighed er,
Daniens Sønner et Altar opstiller;
Om det kun Fryd hersker fiern og nær.

Alterets Lue evindelig brænder,
Herlig slaaer Flammen mod Himmelen op.
Bønnen erkiendtlig der Folket opsender,
Bønnen opstiger for Dannemarks Drot:
Høie Alfader! Tilfredshed den fage
Belyse hans Bei med sin skinnende Glands!
Høie Alfader! Lad Frederiks Dage
Krones med Aldrens sølvlokkede Krands!

Tale i Frimurerlogen,
ved Fredrik den Siettes Fødselsfest.

Uviisdom lyser frem i hvert et Bærk,
Som Skaberens frembragte. Solen rundt
I evig Kreds sig dreier, og fremkalder
Den lyse Dag af Morgenrødens Skød,
Dg livner op den hvilende Natur.

Da aabner Blomsteret det lukte Bæger,
Den milde Vestenvind afryster Duggen,
Dg Umbra Duften trindt om spreder sig.
Ja viist og flogt blev Solens Bane skraa,
At Naret verle kan, og Unaturen
I Vintren hvile ud, at den i Vaar
Med nyfødt Kraft kan lade Frøet spire,
I Somren blomstre, og i gule Høst
De modne Frugter bære. Mange, mange
Dg uden Tal er Guds Belgierninger;
Det rørte Hierte hæver sig til Himlen,
Dg Takken til Algodheds Throne naær.

Saaledes med alt det et kiærligt Forsyn
I dets uendelige Misfærdighed
Til Jorden gav. Men hvis med Alvorsblik

Ni skue trindt ud over Jordens Egne,
Dg agte paa Begivenhederne,
Dg paa de hemmelige Drivesiedre,
Som sætte Sandlingernes Siul i Gang,
Da see vi klart at Menneskene selv,
Ei ene i de smaae Unliggender,
Men i de store, vidt omgribende,
Som oftest selv fremsthynder, ja fremtvinger
De uheldsvangre, stundom Nædsels Skiæbner,
Som dem med Centner-Nægt i Dybet trykker.
Eplid og Uenighed var den Dæmon,
Som ødelagte mange Verdens Riger,
Dg som til senest Tid vil hærge Jorden;
Thi Egennyttens Børn kan aldrig lære
At Enigheden er det faste Baand,
Som sammenholder hvert et udstrakt Samfund.
— Den Rise domme ei med tilluft Die;
Han skue selv, han veie, sammenligne;
Han kaste Blikket, som sig Riismand somner,
Med Alvor, uden forudfattet Mening,
Hen mod Bedrifterne og deres Virkning!
Han seer mod hiint Velsignelsernes Land,
Hvor Frugtbarheden op af Jorden qvælder,
Hvor Ranken i en hyppig Fylde groer,
Dg Druen søger Næring selv og Livskraft
Af Solens varme Glød; der, hvor Drangen
Den saftig grønne Green til Jorden thnger,
Der bugner ved sin Overflod af Grøde;
Hvor den balsamisk spreder Bellugt ud,
Dg danner hele Skove til et Eden;

Det Land, hvis Kyst Atlantica beskoolper,
Hvori seilbare Flader sig udtømme,
Fremstabt for at modtage Verdens Rigdom —
Der raser Splid og Tvedragt. Fredsom Borger
I Sovnens Arme knap tør søge Hvile;
Thi han ei veed, om han i Fængslet vaagner,
Dg Lønkens Maslen bliver de Dissonanser,
Som næste Morgens Hymne skal ledsage
Til Himlens Svælving op. Selv Helligdommen,
Hvori vi søge Wiisdoms sande Lys,
Som her for Diet synes os begrændset,
Men i moralsk Forstand er vidt udstrakt
Mod Verdens fire Hjørner; hvis Fodskammel
Er Jordens vide Overflade, og hvis Tag
Er det azurne Firmament; hvis Væg
Mod Østen staaer opreist ved Solens Dpgang,
Mod Vesten der, hvor den i Hav sig sliuler,
Mod Syd og Nord, mod Verdens begge Poler,
Selv det Afhyl er der vanhelliget,
Dg det er Ekiændsels Død at være Murer.
Derfra med Sorg vi vil bortvende Blikket. —
O Hellas! Du Europas anden Halvøe!
En Taare væder Diet med Dit Minde.
Thrtæi Kriger-Hymner er forglemt,
Dg Landen selv af Kæmpebarmen svunden.
Hesiodos! Du som i Digtet sang
Dit Lands Beliggenhed, Din Borgers Pligter;
Hvor er nu Grændsen? hvor Dpfyldelsen?
Castale ei og Hippocrene risler,
Dg Arethus er standset i sit Løb;

Kun Etyr er svulmet over sine Bredder.
Bort fra Parnasset Muserne er flygtet;
Omkring dets Fod sig leired fiendtlig Horde.
Chimæra, som Belerophon nedlagde,
Har reist sig frygtelig igien af Døden;
Dg Pegasus kun i Olympen svæver.
Leonidas staaer ei ved Termophl.
Hel lod det svære Tordendron i Phlos;
Men ei Messenia tændt blev ved Dit Lynglimt.
Apolløs Tempel sunken er i Gruus,
Minervas Land med Støtten er forsvunden;
Det skønne Tempel er en øde Orken;
Heraclea ved Mela er en Steenhob.
Homer! ei meer Din Land Dit Folk bestæler,
Dg ingen Ariadne rækker Traaden
Paa vildsom Bei i Labyrinthens Irgang.

Nu Blikket mod Europas tredie Halvøe:
Den cimbriske — Nordoceanet kjærlig
Jndvister over det sin kiøle Lande
Dg puster Livskraft i de kiække Lunger.
Naturen ei ved Arnos Bredder danned
Saa skønne Haver, smilende som de,
Der staaer i Flor ved Sley og Kieler Biig.
Som Børn saa ofte Mod'ren overgaaer
I medfødt Ynde, saa de mindre Der,
Som reise sig i Ostresaltets Skjød;
Dg Thyen med venligt Die titter over
Til Thorseng, hvor Kong Baldemars Land end svæver;
Til Langeland, vort Nordens Paradiis;
Mod Baltisk Hav, som en naturlig Formuur

Fremstiller Møen sit knidnehvide Bryst,
Hvor Rind den Store viste sine Kæmper,
Da Smigrens Drm i deres Hierter gnaved,
At Bølgens Slag kun lystrer Herrens Bink,
At Bælden, Magten, Vren er fra ham.
Dg Gesion ploied frem af Havets Skid
Det hnderige Siølund. — Mange Minder
End svæve for os, naar med Siælens Die
Vi skue det. End staaer i Leirestøven
Det Altar, hvor Gud Thor og Odin offred; —
Endskjøndt Religion og milde Sæder
Afskaffed Dffringen, det stander end,
Søm Tegn at Ddelæggelsen ei raser;
Det viser Folkets Agt for gamle Minder,
Dg mangan Kæmpehøi fra Hedenold
End kneiser som den stod for tusind Aar.
O Gimbria! O hnderige Siølund!
O skionne Der! Frugtbarhed er Mærket
Hvorned den gode Gud har Eder stemplet.

Men hvo er den, som værner om vort Eden;
Som gav os Landefred, og Skærm og Tryghed,
At hver kan høste, der hvor han han har saaet;
At bringe hjem sin egen Agers Grøde,
Dg nyde Frugten af sit Ansigts Sved?
Er det ei Danmarks fredegode Fredrik?!
Ei er jeg Smigrens Søn; til Drd i Hallen
Jeg ei opfostreret blev; naar Stormen hvinte,
Naar Alpebølger slog mod Skibets Sider,
Da var det Sandheds diærve Sprog de talte;
De lærte mig. — Selv er jeg Mand og Fader;

Jeg har en kjærlig Liv og gode Børn;
De har mig kjær, og jeg dem elsker høit;
Men var de hver og een tilstede her,
Jeg vilde freidigen det Ord udtale,
Som jeg i enge Kreds har ofte sagt det:
Paa Jord jeg kiender Ingen, som saa heelt
Saa ganske sig for Andre offer op;
Paa Jord jeg kiender intet bedre Hierte,
End det, som slaaer i Dannef kongens Barm.
Vil Nogen sige: Hvordan kan Du dømme?
Kun Gud alene kiender Hiertets Indre.
Da svarer jeg:

Der er et Sprog, som Naturen skrev
Med diærve Træk i Ansigt og Gebærder,
Hos Nogle svagt, hos Andre stærkere;
Men med sin hele Fylde, hele Kraft,
Saa umiskjendeligt, som Stiernen blinker,
Som Solen varmer, det fremlyser klart
I Dannef kongens Tone, Mine, Udtryk,
Og denne Himlens hulderige Gave,
Den er det, Brødre! Vi især bør hylde.

Iblandt de mangefold Begjæringer,
Som bleve os af Skaberens tildeelte,
Os leder giennem Livet tvende Alfes:
Den ene peger hen paa det Førgangne,
Og lader hver en svunden Fryd og Glæde
I rene Dustræk staae i Mindets Bog.
Erindring er den Alfes skionne Navn.
Den Anden i sit grønne Flagerflor
Opruller for os Tidens skjulte Forhæng.

Den viser Fremtid i et magist Speil,
Dg er en stundom Farverne for Lyse,
Hvorned paa Livets Tavler den udmaler
Den kommende, den os tildeelte Skæbne,
Saa trøster dog det skønne Tryllespil,
Dg gyder Balsam i et saaret Hierte.
Paa Jord den lyse Alfse kaldes Haab.
Den raske Yngling paa dets Altar offerer,
Hans kundskabsgierrige, videlystne Siæl
Sig ud i det Uendelige kaster;
Han tumler modig sig paa Livets Bolger,
Dg stedse fremad Alfse vinker ham;
Dg var end Vinket stundom en Sirenes,
Saa vender med Erfaring han dog hjem,
Dg nu en Mand med kraftfuldt roligt Blik,
Han uforfærd tilbageseer som fremad,
Dg hylder Begge af sit fulde Hierte.
Thi staaer end Skyen paa Erindrings Himmel,
Er Haabets som en venlig Morgenrøde,
Der forudspaaer en hvidig Sommerdag,
Dg varsler ham en heldig Fremtids Skæbne.
Men Oldingen, som til en sikker Stav
Sig til Erindringen frimodig hælder,
Dg hvad ham selv, og jordist Syssel angaaer,
Da lever han kun i det Forbigangne;
Thi Mindet er for ham en venlig Aften
I Efterhøst; — Med Sindsroe han slaaer op
I Tidens Bog, og lader alt det Skeete
I ordnet Række gaae forbi sin Tanke;
Da seer han grant den Eviges Algodhed;

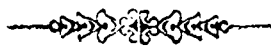
Han føler at det Gode kom fra oven,
Og at det Slette var hans Villies Foster;
Og, at naar Hiertet er som det sig bør,
Det Bedre langt det Værre thnger ned
Paa Bægten, hvorpaa Livsbedrifter veies.
Men mærk! jeg sagde, naar han Jordelivet
Betragter kun; thi hæver han sin Tanke
Og kaster Blikket hen hinside Graven,
Da vorder Haabet ham den bedste Trøst,
Dog forholdsviis, som ham Erindringen
Den forudgangne Daad paa Regnebrettet
Med lyse eller mørke Streg udtegner. —

 Hvad var Du, Menneſke! med al Din Stæben,
Naar Haabet, som en venlig Stjerne, ei
Medblinked paa Din Virkens Horizont,
Og Tillid indskød Dig, og loved Dig
At heldigt Udfald kronede Din Jdræt?
Du Lærde, som i Nattens stille Ro
Naturens hemmelige Kraft udgrunder,
Hvad gav Dig Mod til med usvækket Styrke,
Med Grandſkning dyb, og med alvorlig Grublen
At ſøge blandt de ſørbedækte Skatte?
Var det ei Haabet at, om end Du ei
De Viſes Steen udfandt, ſaa dog at faae
Et lønnende, et rigeligt Udbytte
Til Menneſkelighedens ſande Gavn.
Og Du, som paatog Dig det ſvære Kald
At lede Ynglingens de vilde Fodtrin,
Og vende ham fra Friſtelfernes Bei,
Naar alt for nær han Scylla nærmed ſig.

Dg atter varsled, naar han ved Charibdis
I Fare stod at styrte sig i Svælget?
Var det ei Haabet om, engang at see ham
En moden Mand, en ædel Verdensborger,
Der virkede til sit og sines Gavn?
O Kvinde Du — Behøver jeg Undskyldning,
At her i denne Kreds jeg Kvinden nævner?
Nei — da Du Murer blev, Du har modtaget
Af Mestrens Haand de lilliehvide Handsker
Til Gave for Dit Hjertes troe Udvalgte.
Hun, som var Gaven og Dit Hjerte værd,
Kun hende tænker jeg i denne Stund.
O Kvinde, Du med Blygsomhedens Smykke
Om Lillietindingen, og Reenheds Blikket
Dg Fromheds Smilet i det lysblaae Dye;
Hun, som i Gratiestøret er indhyllet,
Som luttrede og pure Følelser
Indvikler i enhver sin Daad og Tanke;
Hun, som kan fatte Universets Storhed;
Hun, som kan stræbe mod Fuldkommenhed,
Dg alt med mere Følelse end Manden;
Hun, som har Medynk, Taarer, Trøst for Sorgen;
Hun, som vor Jord omdanner til et Eden,
Dg strøer med Roser Mandens strenge Bane,
Hvad er ei Haabets milde Gnist for hende?
Naar hun som Moder i det enge Kammer
Bestuer smil sin førstefødte Søn,
Som hviler rolig der i Søvnens Blund;
Hvad er det da, som foresvæver hende?
Hvad er det, som besticæftiger hendes Siæl?

Opløfter Phantasien ei det Dække,
Som florer Barnets Skiæbne? — Diet vædes —
En Perle faldt paa Drengens skyldfrie Pande;
Men det var Siælens indre Følelser,
Den omme Moders helligste Tribut,
Undfanget af det himmelsendte Haab,
En Pagt, hun indgik med sig selv og Gud,
At fostre ham i rene Sæder op;
Et Pant fra den Afseende hist oppe,
At han en ædel Yngling skulde worde,
En Mand, hvis Hierte kun for Retfærd staaer,
En Støtte i den sene Alders Vinter.
Saaledes Haabet og Erindring, Haand i Haand,
Ledfager os til Sindsro giennem Livet;
O, gid vi stedse med taknemlig Mand
Erkiendte alt det Meget, os blev givet!
Smil da Erindring, i Din bedste Glands,
Ushynlig om vor gode Konges Tinde;
Du saae den uforvisnelige Krands
Af Gerthas skienne Blomst, den blaae Kiærminde!
Hver Yngling, Qvinde, Mand, i Hytte, Slot,
Bil af sit Hiertes Have Gen Dig vække;
O, beed vort Danmarks elskeligste Drot,
At Størrelsen ei Gavens Værd maae svække!
Hengivenhedens Blomst i Siælen groer;
Den er som Ætherluft, den ei bethynger;
I Krandsen Vrefrygt i hyppigst Flor
Og Kjærlighed lig Ewiggrønt sig slynger.
O, hellige Erindring, send Din Datter,
Den ranke Nø i Morgenroden slort,

Hum Kundskab om det Kommende omfatter,
Hum lade intet Dulle ubønhørt!
O Haab! Bestraal vor Konge med Din Fakkelt,
Antændt i Virkeligheds Purpurfky!
Du bygged ham et humsligt Tabernakel;
Lad Fryd og Fred der stedse søge Ly!
Du dale paa hans Tind i Aftenstunden,
Naar han fra Daad til No sig lægger ned;
Du viste zephir mild i Morgenblunden,
Og lyse Dromme følge i Dit Fied!
Du sig ham, hvad Ingen kan ham sig,
Hvor inderlig han elsket er paa Jord,
At Dans Taknemlighed vil stedse stige,
Saalænge Sands for Dyd i Hjertet boer!
Du i Dit Tryllespeil for ham fremstille,
Naar han nedlægger fro sin Wandringsstav,
Hvorledes Danmark om, erkiendtlig, stille
Vil græde Beemods Taarer ved hans Grav;
Den Scene vorde fiern — til Danmarks Vel
Hans Stræben for det Gode Du paaskionne;
Med alle Livets Goder: Helbred, Geld,
Og mange Fremtids Dage Du ham lønne!

Optagelses-Tale
i Frimurerlogen.

Skiondt Oprindelsen sig tabte
I den fiernt hensvundne Tid:
Mureriet blandt det Skabte
Ypperst er i Kunst og Vid;
Det med Mennesket begyndte,
Dg vil ende først med ham;
Fra sit Ophav det forkyndte
Stille Taushed uden Bram.
Uforanderlig i Dyder;
Hellig følt, og vel forstaaet
Af dets rene Kilder flyder
For dets Dyrker Trost og Raad.
Murerie, Du Himlens Datter!
Alt det Skionne Du omfatter,
Som med Sandheds rene Røst
Taler til hvert jordisk Bryst!
Du til Mæglerste er faaret
Mellem Gud og Jordens Søn;
Du til Himlen tit har baaret
Støvets inderligste Bøn;

Dg paa Kiærlighedens Binger,
Af Algodheds rige Væld,
Idel Fryd og idel Held
Utter Du til Jorden bringer.

Er end Veien trang og svær,
Broder Murer, giennem Livet,
Blev et Ledeglimt Dig givet
Giennem Klipperev og Skær;
Forestaaer Dig mange Reiser,
Kommer Du dog Maalet nær,
Naar Du Sandheds Flaget heiser.
Hvis end Skibet som et Brag
Tumles om foruden Master;
Hvis end Livets Storm det kaster
Om paa Lidenstavers Hav,
Maae Du giennem Jrlhs sthyre
Med Bestandighedens Noer,
Dg Din Løn blier herlig, stor,
Naar Du engang faaer Din Shre.
Broder, som paa Murerbanen
Sikkert, stadigt fremad gif;
Broder, som til Murerfanen
Trofast hævede Dit Blik,
Vist Din Jdræt skal paaskionnes,
Sikkert skal Din Daad belønnes,
Naar Du uden Angst og Gys
Higer mod det store Lys;
Naar Du her med Wiisdoms Lygte,
Med alvorligt Sindelag
Til Dit sidste Mandedrag

Giennem Verdens Tunnel søgte;
Naar med Tanke, Daad og Læber,
Uden Smur, med stadig Taal,
Og godmodig, from Du stræber
Til det evig store Maal:
Til Medmenneskers Forædling!

Mindes Du endnu den Lyd?
Trøstens Tale her i Livet;
Mindes Du den end med Fryd:
Beder, og Dig vorder givet!
Leder, og Du vist skal finde!
Banker, og Du lades ind!
Eftendt Du vandrer som i Blinde,
Naaer Dig snart Dog Lysets Skin;
Og Du Siælen føler styrket,
Trofast ledt paa lange Veie;
„Lyset skinnede i Mørket,
„Mørket end begreb det ei.“
Siernen grubler, Tanken dvæler
Bed de ei ukiendte Ord;
Egennyttten Du nedqvæler,
Og et Glint af Lys opfoer;
Stolthed i Din Barm blev jordet,
Da Johannes bryder ud:
I Begyndelsen var Ordet,
Ordet var hos Godheds Gud;
Ordet var hos Gud!

Du maae søge, Du maae lide,
Du bestandig være maae;
Du med Mørkets Mulm maae stride

Før Du kan til Lyset naae;
Stoltheds Drimen maae Du dæmpe,
At ei Foden glider tit,
Hovmod's Drift Du maae bekæmpe,
Før med ægte Murer'skridt
Du kan Alteret Dig nærme,
Som end stander i det Fierne.

 Mind i Tanke, Hu og Aand,
Mind Dig ret af Hierteroden
Løftet Du ved Alterfoden
Lagde i Din Mesters Haand;
Mesteren, som hisset throner,
Han, som dømmes Millioner,
Han med sine Retfærd's Flamme
En Meeneder rædsomt rammer.
Du igien i Bagt blev sendt;
Ved det svage Lys, som glimter,
Nabnes Diet, og Du skimter
Brødre's Baaben mod Dig vendt.
Mede strax til Dig at dræbe,
Og at slaae til Jorden ned,
Hvis med Idræt eller Læbe
Frækt Du svigtede Din Ged.

 Man i Mørket Dig bereder
Til det større Lys, som spreder
Sine Straaler vide om
Rundt i Templet's Helligdom.
Dækket fra Dit Die falder,
Og med ædelt Brodernavn
Broder Mesteren Dig kalder,

Naar Du vil til Brødres Gavn
Og til Deres Held og Bedste
Offre op Dit Liv og Blod;
Elste, som Dig selv, Din Næste,
Staae ham bi med Murermod.

Brødrene, som før Du saae,
Kaarde spidsen mod Din Side,
Nu en Bognborg om Dig slaae,
Kede til for Dig at stride.

Hieroglyphens Billedskrift
Sandhed til Dit Hierte taled;
Murer=Ildræt og Bedrift
Staaer for Dig symbolisk maaled.
Taler Lyset til Din Sands?
Minder Du Dig Enorens Mening?
Hiint Dig tyder Herrens Glands,
Denne, broderlig Forening.

Nu med trende Murer Trin
Ledes Du i Templet ind.
Let og friere Du aander,
Og Du skuer tre Colonner;
De har naaet Fuldendelsen:
Viisdom grunder, Etyrken bærer,
Skionhed pryder Bygningen;
Herligt den sin Mester ærer. —
Langt fra Vesten indtil Ost
Lyder hist Din Mesters Røst;
Bred fra Synden indtil Norden,
Er den Murerfristed vorden;
Høi, uendelig og stor

Dyden der har taget Stade;
Den udfylder her paa Jord
Hele Klodens Overflade;
Under det azurne Tag
Funkler smukt et Stiernelag;
Gulvets Mosaik saa herlig
Lyder Brodres Harmonie,
Og Dig mindes, at Du kærlig
Stande skal Din Broder hi.
Du med Siælen luttret, reen,
Og med Ydmyghed i Tanke,
Skal som Broder=Lærling banke
Paa den utilhugne Steen;
Som Du Kanterne afriver,
Bygningen til Ziir og Pragt,
Saa Dit Hierte bedre bliver,
Naar Du af Din ganske Magt
Flid ei, eller Arbeid levner;
Men Dit Hiertes Kanter jevner,
At Du kan til Herrens Vre,
Naar Dit Jordlys slukkes ud,
Som en Ziir for Templet være,
Velbehagelig for Gud!

Lærlingsaarene henvinder,
Og til større Kundskab finder
Du i Hiertet Kald og Trang;
I Vedholdenheden øvet,
Og Dit Indre nøie prøvet,
Kan Du banke anden Gang.

Broder Lærning! Agt den Lære,
Hentet ud af Kundskabs Elv —
Stor den Dig og hellig være:
Menneske, o kiend Dig selv!
Hvis en Skæb Du skulde finde
I Din Broders Diekrog,
Overbærende Du minde
Bielken paa Dit eget Laag;
Dømmer ei at Du ei skal
Paa Din Domsdag selv fordømmes,
Da med Glæder uden Tal
Skal Din Daad engang belønnes.

Har Du grublet? Har Du grundet?
Tør Du banke tredie Gang?
Er Du ved Dit Arbeid fundet
Bærdig til en Mesters Rang?
Har Erfarenhed Du sanket?
Frygter Du ei Mulm og Nat?
Er ei Stenen længer kantet?
Er dens Side jevn og glat?
Kan den efter Lod og Enor
Til sin Nabo tæt sig føie?
Tælles den Din Mesters Die
Hist i Himlen, som paa Jord?
— Kom da Broder, mind Dig Døden,
Selv om Du er brødefri;
Broder Evend, Du minde Døden,
Snart maaskee den nærmer sig;
Broder Evend, Du minde Døden,
Den er uundgaaelig.

Kom da, see! hver Sorg forstummer,
Hver en Mester paa Din Bei
Deeltog i den stille Kummer,
Hvis Du skyldig findes ei.
Kom da, og Du skal erfare
Evidensens troløse Svig;
Du skal ingen Møie spare
For at finde Hiram's Liig.
Eierrighed og Godmod strakte
Mester Hiram død til Jord;
Evidensens Utroskab bragte
Mestre til at skifte Ord.
Salomon nu søge lod
Hvor Forræderne ham jordet;
Hvor Kasia-Grenen stod,
Fandt de atter Mester=Ordet.
Salomon den Bise bød:
„I det Inderste I grave,
„Og en Sarcophag tillave!“
Mestrene hans Bud adlød.
Hiram var med Dyden stemplet;
Siælen op til Himlen foer;
Støvet hviler end i Templet;
Broder Mester, følg hans Spor!
Nids herveden saa med Fynd,
Nids med Flid paa Tegnebrettet,
Nids saaledes, at Din Synd
Kan hist oppe worde slettet;
At Din Mester i det Høie,
Som fremkaldte Berdener,

Som med alviist naadigt Die
Seer til sine Skabninger,
Kan paa hiin, den store Dag
See til Dig med Velbehag.
Dog som Vi, til Timen slaaer,
Hovning Du af Urten drage;
Den, som steds ei fremad gaaer,
Mind Dig det, han gaaer tilbage.
Mestren har Din Tid paaskionnet,
Din Bestandighed blier lønnet,
Og det Blaae til Haabets Grønt
Sig forvandler puurt og skiont.

Naar Du Hiram har begravet,
Plantet Din Kasia-Green,
Da Du kan i Kobberhavet
Tvætte Sielen puur og reen;
See, hvad Du ei saae tilforn,
I Ruiner Babels Taarn,
Som et talende Symbol,
At ei Træ kan Frugter bære,
Eller blomstre uden Sol,
Som ei plantes til Guds Ære.
Hvor Leviterne i Tuber
Toner Jubelhymnen from,
Pagtens Ark af to Chernber
Bogtes i Guds Helligdom;
Naar Du aldrig Dyden sviger,
Herligt da Dit Offer stiger,
Og Dig minder trestigt om,
At ved Miskundhed og Naade

Styres Alting til Din Baade.
Lovens Tavler kom ihu!
Men de vække ingen Gru,
Naar Du Loven ei forlader,
Som Du Lydighed tilsvor,
Naar Du Last og Ondskab hader
Paa den syndefulde Jord.
Og — naar Diet Glandsen taaler,
Naar Du flytte skal herfra,
Du ved Lysets skyfold Straaler
Seer den store Jehova.
— Svagt, jeg veed det, maae jeg tale;
Tør jeg sige end et Ord,
Tør jeg vove Dig at male
Veien did, hvor Lysset boer?

Broder Murer, vil Du vinde
Ørligt Broder=Murer=Navn,
Vil Du sætte Dig et Minde,
At Du har til Brødres Gavn
Stridt med Mod og mandig kæmpet,
At Du har i Hjertet dæmpet
Egennyttens hæse Røst
I forsængelige Bryst?
Vil Du før i fire Fiale
Legemet bli'er atter Muld,
Keise Dig et Eftermæle
Purere end purest Guld?
Vil Du at Dit Navn forvares
Hæderligt i Brødres Hu,
Naar for Dig skal aabenbares,

Hvad hiin Mester skiuler nu?
Naar Du skal blandt Engle træde
Bag det store Forhæng ind,
For den vise Dommers Cæde,
Hvor hver Tanke i Dit Sind,
Hvor Din Idræt er optegnet,
Hvor hvert Frø, som Du har saaet,
Modnet er til fuldført Daad,
Og Din Løn er Dig beregnet?
Vil Du, naar i Etøv Du segner
Med den brudte Vandringsstav;
Vil Du, naar Dig Kinden blegner,
Naar Du sænkes i Din Grav,
Vil Du finde, hvad Du søgte
Murer-Løn for Murer-Tid?
Vil Du sætte Dig et Nygte,
Som kan staae til evig Tid?
Vil Du vide i en Sum
Veien, som Du skal betræde,
For igiennem Tid og Rum
At naae op til Lys og Glæde?
Søg ei paa den nøgne Jord,
Ei i Syd, ei Nord, ei Vester;
Lyset hist i Øster boer;
Søg det hos vor høie Mester.
Vil Du nyde Løn for Daad
I Alherrens Mester-Raad?
Vil Du til ukiendte Land
Flytte som en hædret Mand?
Stedse mind det ædle Billed,

Som Dig Ordnen har opstillet,
Dg som lig den pletfrie Sol
Skinner frem i hvert Symbol:
Kiærlighed til Dyd Du nære!
Vær den velanvendte Tid!
Frygt Din Gud! Din Konge Være!
Ridderlig mod Ondskab strid!
Med Din Siæl til Ordnen lænket,
Uden Blik paa Stand og Sect,
Og Du Veldaad uindskrænket
Mod den hele Jordens Slægt!
Dg ved denne Daad hernelen
Modnes Du for Evigheden.

Tale,
Fremfagt i Kiæden.

Dg trænger da Digtningen virkelig til
For Virkeligheden med Kraft at forsvares?
Mon ikke dens Magt i de liflige Epil
Stadfæstes for Verden og klart aabenbares?
Skal Tænkeren, Ludimagisteren lig,
I Skolen kun stave begyndende Fibel?
Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
Naar nyde vi Fred paa fortvarende Krig?

Dg vanskeligt er det for folende Bryst,
For Siæle, som fløi paa Indbildningens Vinge
At slippe den frie og den herlige Lyst,
Dg lade til Arbeid i Stovet sig tvinge;
Thi Pegasus, skiondt han af Scener er stærk,
Fik ikke de mægtige Binger forgjæves;
Han gaaer ei for Ploven; i Sky vil han læves,
Dg lystrer ei Tømmen til smaalige Værk.

Dg Fuglen, som svinger i Lunden saa sødt,
Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
Dg Manden, som tit os frivillig har mødt,
Ei lader sig kalde som Træl efter Uhret;
Dg Sommerfuglvingen med Ultramarin,
Med Purpur og Guld og den flagrende Glæde,
Lær ei sig besøle som Kræmmerens Klæde;
Dertil er dens Bæv alt for stær og for fin.

Thi kan ei de Skionne med yndige Smil
Mod Pobelens Plumshed et Forsvar undvære,
Dg derfor Apollo med sigtende Piil
Maae spænde sin Bue til Musernes Vre.
Den lurende Python med blodige Tørst,
Som skæler med Braadden mod Søstrene hvæsset,
Maae bide med sprættende Lemmer i Græsset;
Saa lyder fra Delphi Drakelet først.

Men muntre, men frie, uden Had, uden Nag,
Som Siæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
Vi, Elskte, vil samles saa mangen en Dag,
Dg henrykte lytte til Harpernes Streng;
Thi ikke for Eder behøver jeg kold
Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde,
Jeg veed at I trofaste Skialdstabet hnde,
Som Hercules yndte vulcaniske Skjold.

Ja Venner, et Skiold er den sindrige Kunst;
Indgravet i Guldet er store Bedrifter,
Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
Dg taler til Fremtid med lysende Skrifter;
Et Skiold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
Et Værn, som i Modgang viielden forliste,
En Plade med Tak paa den Dydiges Kiste,
En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Dg følger en qvægende sød Poesie
Ei Mennesket steds hvor i Livet han vanke,
Naar Glæden og Taaren gjør Hierterne frie,
Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
Nærværelsen selv er kunielden ret smuk,
En Onier, Riedsommelighed er dens Broder;
Men Gaabet dens Datter, Grindring dens Moder
Formilde de Brantne med Smil og med Suk.

Dg fulgtes vi ei giennem Skyggernes Krat,
Som oftest gaaer over de taagede Moser,
Hvor Solen sig skiuler i Mørkhedens Nat,
Hvor hyppige Torne bær enkelte Roser;
Dg fulgte Begeistringens Tanker os ei
Til Kunstphansiernes brogede Telte,
Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
Hvad var da vel Glæden paa Timernes Bei?

Betragter dog Barnet i Ufkyldens Nar;
Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
Mon Alfes og Feer om Buggen ei staaer,
Dg omstaber Smaating til kostbare Smykker?
Nu Riæp vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
Til Ginistan breder sig snevreste Stue,
Dg Lampen med høi og vidunderlig Lue
Med Straaler forghlder et sørgeligt Graat.

Hvad farver, o Skønne, som Rosen din Kind,
Mens Barmen sig hvælver saa hvid som en Lillie?
Hvad mildner, o Yngling, Dit hidfige Sind,
Hvad hæver Din Siæl, og hvad høier Din Villie?
Mon Blomster fremstaae af et henvisnet Frø?
Nei Amor bag Busken Din Rolighed fanger;
Dg hvo er Din Ven? — den begejstrede Sanger,
Som tolker Din Smhed og smelter Din Mø.

Men Manddommens Nar skal ei vies til Leeg,
En Hustru skal ærbart kun Børnene røgte;
Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Teg,
Vor Middag bør haane, hvad Morgenens søgte.
Dg er da vel Frugten af Olden og Bog
En Næring for Mænd? og hvad kaldes at virke?
Maae Huset ei staae ved den høiere Kirke?
Besidder man Wiisdom fordi man er klog?

Hvad virker i Verden? den flittige Mand,
Som kiender ei Siælen, ei Mennesket kiender?
Som føle Naturen var aldrig istand,
Med udhyrket Hierne, med haardføre Sønder?
En Daglømmer blot, som forretter sit Gavn,
Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
'Hvad er da hans Fortrin? og hvad er hans Ære?
Hvad skaffer ham Tak? hvad bevarer hans Navn?

Han kiende maae Sagas indviede Skrift,
Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
Men halv dog udsløttet er store Bedrift,
Dg Handlingens Marsager hylde*s* i Taager.
Hvad viser os Hiertets forborgneste Siul?
Hvad lærer os Lidensskabskrattet at kiende?
Hvad kan vor Begeistring for Dyder antænde?
Hvad aflører Lasternes glimrende Skjul?

Melpomene kun, en guddommelig Dolk,
Den høie, den store, den herlige Dvinde;
Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde.
Sun vandrer med Elio den natlige Sti,
Sun stiger, hvor Elio det aldrig forsøgte,
Dplyser de dybeste Ting med sin Lygte,
Dg kun hendes Nædsler gjør Siælene frie.

Men Helte, men virkende Mænd for et Land
Kan Hver dog ei være! — Fornødenheds Sorger
Har frembragt en stor, en vindskibelig Stand;
Dg agter Du ikke den stræbsomme Borger?
O, inderlig har jeg den Virksomme kjær!
Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Belte.
Er Faren for Døren, er Borgerne Helte,
I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Dg kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
Ei mores om Aften paa Moien om Dagen?
Selv er han jo Kunstner ved Haandværkets Tid,
Bør Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
Guldt læger Thalia hans Sind; naar hun leer,
Han føler, skiondt skrøbelig, dog sig fornøiet;
Opdager selv hemmelig Bielfen i Diet,
Dg spotter ei Skæven i Broderens meer:

Dg Hustruen — trænger da Hustruen ei
Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
Hvor øde blev Dagenes moisonne Veie,
Hvis aldrig hun skulde Begeistringen nyde.
Er Fødselsdagsglæden, er hellige Juul
Ei Fester, som trænge til sødt at forskønnes?
Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
Med Ebler af Guld under Grenenes Skjul?

Jeg kiender, o Moder, saa deiligt et Træ;
Det voxer ei hisset bag Sneen i Gave,
Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
Det skænker ei ene til Julen sin Gave.
Det yder Dig Frugter af herligste Kraft,
Din Stue bag Muren til Skov det omfaber,
Det aldrig sin Grønhed og Væbnerne taber;
Thi Roden fra Helicon suger sin Saft.

Men Gubben nedbøiet af Svaghed og Aar,
For ham dog Gudinden ei Væbnerne kryster?
Al, høit over Graven Urania staaer,
Dg styrker den Fod, som af Trætheden ryster;
Sun kaster en Funke fra Stiernerne ned
I Graven, hvis bældende Mulm ham forstrækker,
Med Evighedsblomsten ham Graven bedækker,
Dg planter Kiærminderne sødt om dens Bred.

For hvem da, I Muser, bestemtes Jer Lyst?
For Mennesker! — Væsner, som føle, som tænke;
For Skaberens Billed med levende Bryst,
Hvis Kiækhed affaster den thngende Lænke.
O, toner bestandig i Cithar og Luur,
Dg udvider Timernes jordiske Fængsel!
I Himmelske, stiller vor himmelske Længsel,
Forener vort Hierte med Gud og Natur!

Saa gavner da Digtningens salige Kunst;
Dg skulde vel Sagen fremdeles bevise,
At ikke den Idræt er Drøm eller Dunst,
Som tillaver Siælen sin nærende Spise?
Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand,
Dg Siælen forædles, naar Legemet styrkes;
Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
Dg Stoffet bør aldrig tilbedes som Vand!

Saa lader da tit i festsabelig Kreds
Melpomene Siertet sødt blodende saare!
Den høiere Beemod gjør Siælen tilfreds,
Dg aldrig ydmyger den hellige Taare.
Dens Bæld er Beundring for Stort og for Smukt,
Naar Tanken og Følelsen Muserne dyrke;
Ei græder af Svaghed den saftige Sthyrke,
Ei præsser man Most af fordærvede Frugt.

Lad længe nok tørre, indskrumpede Bær,
Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
Indbilde sig selv at det mandeligt er,
Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter.
Lad længe nok Dumbhed, som Munterhed skyer,
Indbilde sig selv, den er Erbarheds Datter;
Kun Mennesket røres til Graad og til Latter;
Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

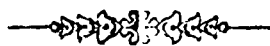
Stig Phoebus, stig ofte fra Pindus igien
At aabne vort Bryst for selskabelig Glæde;
Slyng Qvinder og Piger, med Ynglinger, Mænd
I blomstrende broderlig søsterlig Kiæde!
Fortuna med Kort og med Tærning, Du gif;
Dit Spillebord vige for Strengleegsklangen!
Saa vige nu stundom da Lyden for Sangen,
Dg Digtene værle med liflig Musik.

Var Grækenland vorden hvad Grækenland blev,
Hvis Wiisdom ei kunde paa Gratier stole?
Aspasia selv vel ei Værkerne skrev;
Men Socrates gif dog hos Skionhed i Skole.
Provence! hvad modned Din blomstrende Tid,
Din Ynde, som kappedes tit med Naturen;
Til Damernes Ære sang høit Troubadouren,
Dg Smilet belønnede Kunstnerens Tid.

Selv, Ludvig, Dit Hof, der saa glimrende tit
Blev hyldet af Alle, som Musernes Tempel,
Ekiendt slavisk for ofte, og ofte for frit,
Det Mængden forførte med Flitter Exempel.
Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
Lig enkelte Roser i Ukrudtet finde,
Kun ved Din Forening af Mænd og af Qvinder,
Kun af en selskabelig Cirkel udgif.

Dg sad ei, 'o Nord! i Din herlige Gal,
De Røner og Kæmper saa mangen en Aften,
Dg lytted til Sang af den suingende Skiald,
Som priste med Kiærlighed Troskab og Kraften?
Dg sidder i Norrig og Island endnu
Ei landlige Flokke ved Tranlampeflammen,
Dg hører den hellige Saga tilsammen,
Dg føler sig henrykt af Oldtidens Su?

¶ Saa samles da stundom, I Edleste! vi,
For venlig forenet tilsammen at føle.
Begeistringen vinder ved mild Sympathie;
Det Adskilte lettest kan Taagerne kisle.
Tilsammen i Biergværket stige vi snart;
Dg lykkes det stundom i mørkeste Galler
Bort Die at finde de lyse Metaller,
Saa tænker jeg ei vi fortryde vor Fart.

Tale,
Holden i Kiæden.

Sidst vi skildtes ad i Vaaren; —
Somren har sin Krands til Jorden baaren,
Epirende i broget Blomsterpragt;
Høstens Storm afløste Somrens Hede;
Efteraaret skifted Dragt —
Vintren samler os i denne Kiæde.

Bær velkommen da hver Broder, Søster,
Her, hvor Venkabs Balsam trøster;
Her, hvor Siælen føler sig tilfreds;
Her med Fryd saa mange Timer glede;
Her Du af en ædel Kreds
Hilses i Samdrægtighedens Kiæde.

Har Du vandret om saa vide?
Maatte Du med Modgang stride?
Var Dig Veien svær og trang?
Vil Du efter stille Glæder lede
Paa Dit Livs usikre Gang?
Søg dem her i denne skyldfrie Kiæde!

Seer Du Syklerin fremtrine
Med paatagen ærlig Sandhedsmine?
Vil han Dig forblinde med sin Kløgt?
Lad ham længe nok med Rangen mede;
Her er Sandheds Altar bygt:
Søg Oprigtighed her i vor Kiæde!

Møder Du et steenhaardt Sierte,
Som ei føler Andres Smerte,
Som foragter Armods stille Bøn,
Som kan uhørt lade Kummer bede?
Mærk det, at Din Lod er skøn:
Knyttet til Velvillighedens Kiæde.

Hvor er Stadighed at finde?
Livets Irlys tit forblinde,
Dg med broget Glimmer lede vild;
Trostab her sig monne huldt udbrede;
Trostab, som en hellig Ild,
Brænder i Bestandighedens Kiæde.

Vil med Ord en snaksom Daare
Til sin Yndling Dig udkaare?
Vil han vinde Dig med usfel Tant?
Her den bløe Stiltienhed vi frede;
Her Du søgte og Du fandt
Tausheds Alter opreist i vor Kiæde.

Saa mens Vaarens Morgner gløde!
Høst i Livets Aftenrøde!
Hiertets Ufrud ryd Du op med Rod!
Skil med Omhu Klinten fra Din Hvede!
Da hvert Frø, Du spire lod,
Modnet blier til Held i Dydens Kiæde.

Dg naar Scenen sig forandrer,
Naar Du bort fra Jorden vandrer
Til en bedre Verden, lys og skion,
Da skal Omhed om Dit Gravsted frede,
Da en Taare blier Din Løn
Af hvert elsket Led i denne Kiæde.

Sildig, Gud, lad Timen lyde!
Til dens sidste Slag vi vil os fryde
Bed hver skyldfri Glæde Hiertet fandt;
Evundne Nar som Dieblikke glede;
Atter fuldendt end et Nar henrandt
Som en Lyn i Evighedens Kiæde.

Nytaarsnat.

I Kiæden.

Utter er et Blad forsvunden
Ud af Livets store Bog;
Utter er et Aar henrunden —
Tidens diærvæ Klokke slog.
Medens det Forgangne hviler
Kolik i Grindrings Svøb,
Det Nyfødte fremad iler
I sit ubegrændste Løb.
Hvis med Alvor vi beskue
Livets Rosen-Torne-Krands,
See vi klarlig Aaret lue
I betydningrige Sands.

Naar den muntre Foraarssol
Sender sine første Straaler,
Spirer Vaarens tro Symbol,
De beskedne smaa Violær.
Derpaa bryder Somren ud
Smykker festlig sig som Brud.

Rosen i sin Gimmelynde
Klædt i Morgenrødens Dragt
Dg Levksierne forkynde:
Maret stander i sin Pragt.
Atter Berlen; Høsten kommer
Dg forjager lune Sommer;
Blomsterduften er forsvunden;
Astren kun i spraglet Pryd
Ene staaer igjen i Lunden,
Uden Duft, til liden Fryd.

Tiden skrider; Tiden kalder
Blomst som Menneffene bort.
Blomstens, Menneffenes Alder
Synes altid os for kort.
Barndoms Mærene henrinder
Pletfrie, som Biolen blaa;
Snart vi i vor Manddom staae,
Har af Ungdoms Baar kun Minder.
Rosens Blomstren varer kort;
Styrkens Tid saa snart forsvinder;
Astrens Blade flyve bort,
Dg med rhyket blege Kinder
Staae vi, med vor Vandringsstav,
Før vi veed det, ved vor Grav.

Er end Veien stundom svær,
Broder, Søster, her i Livet,
Blev et Ledeglimt Dig givet
Giennem Klipperev og Skær.
Hvis end Skibet, som et Brag,
Tumles om foruden Mæster;

Hvis end Livets Storm det kaster
Om paa Lidenskabens Hav;
Hvis end svære Beemods Tanker
Bygger i Din Hierne Bo;
Hvis paa Døren Sygdom banker
Dg forstyrrer Nattens Ro,
Er Dig særlig aabenbaret
Dyden, størst i Dyders Rang,
Dg Din Tankes Blik forklaret
Hvorfra Livets Held udsprang;
Held, som Irllys ei kan hilde,
Som i Livets Morgenrød,
Som i diærve Manddoms Glød,
Som da Aftenstiernen brød,
Lyfte uden at forvilde,
Dg Dig flød fra Sandheds Kilde.
Sandhed, ædle Broder, Søster,
Er den Straale, sendt fra Gud,
Som paa Tumleverdnens Kyster
Intet Vindstød puster ud;
Sandhed er den Ledestierne,
Som et kærligt Forsyn gav;
Held den vil om Støvet værne,
Til vi synke i vor Grav.
Ddins Aet, ved Troldoms Lygte,
Skued den i Ravneskrig,
Dg Egyptens Søner søgte
Sandhed i Afguderis;
Muselmannd i Alforanen,
Grandsteren i Oldtids Skrift,

Krigeren paa Seltebanen,
Men den Bise i Bedrift.
Christus for den maatte bløde,
Diet imod Himlen vendt;
Først da Dydens Lærer døde
Sandheds Fakkell ret blev tændt.
Himmelft Sandhed steg ei ned
Ene her paa Tidens Bølge;
Yndigt kom i hendes Følge
Tro og Haab og Kiærlighed.

Troen lindrer, Troen styrker
Udi svære Trængsels Tid.
Neen i Tro kan Sandheds Dyrker
Sætte til et Forsyn Lid;
Stole paa at Altings Skaber
Hører hvert et Suk i Løn,
At han aldrig, aldrig taber
Ud af Eigte Troens Søn,
At Algodhed huldt paaskionner
Hvo i Livet mandigt stred,
Og misskudelig belønner,
Med en indre Tilfredshed,
Hver, som medens Hierter banke
Nærer tillidsfuld den Tanke —
Tanke? — nei! — med Bished veed
Hvad den hellige Sandheds Stjerne
Blinker fra sit lyse Fierne:
„Gud! der er en Ewighed.“

Og nu Kiærlighedens Bud,
Dem vi i vor Barndom lærte:

Fremfor Alt Du elske Gud!
Blev indplantet i vort Hierte.
Stedse Budet helligt være,
Sentet ud af Sandheds Ely,
Ligesom den anden Lære:
Elst Din Næste som Dig selv!
Kiærlighedens Lue brænder,
Blusser over viden Jord,
Og hvorhen vi Blikket vender
Lyder høit dens Tryllechor.
Barnet i sin glade Lallen,
Oldingen paa Livets Bred,
Hyttes Søn, og Drot i Hallen
Nymmer, synger Kiærlighed.
Tonerne sig opad svinge,
Mildne Livets trange Baand,
De som Davids Harper klinge
For den glad beruste Mand.

I sin Ungdoms raske Sommer
Har en Yngling stormet frem;
Han fra fjerne Lande kommer
Kiækt til Fædrehuset hjem.
Han har seet hvor Nilen strømmer
Over i Egyptens Land;
Og hvor Mississipi tømmer
Sig i Oceanets Strand;
Hørt hvor Winterstormen hviner
Høit i Norden vældig snel;
Seet paa Grækenlands Ruiner

Mod og Skionhed vorde Træl.
Men hvad han især betragted,
Det var Menneske=Jdrætter;
— Sol erielden uden Pletter —
Faa de vare, som han agted.
Paa vor Nutids Horizont
Glimred mangen herlig Dont;
Men han saae at Egennytte
Ofte var det Drivehiul,
Hvorved Mennesket sit Bytte
Sogte at opnaae i Skiul.

Hisset skuer han en Pige;
Som et Ideal hun staaer
I Fuldkommenheders Rige,
Fager i sin fagre Vaar.
Haarene om Panden bølge,
Pandens bærer Siælens Segl;
Hiertet Intet har at dølge,
Derfor Diet blev dets Speil.
Læbens hulde Smil forkhynder
Stemmens rene Harmonie;
Hele Formen, alle Ynder
I fuldkommen Symmetrie,
Blikket, Smilet, som fortryller,
Støvets Glands, som Manden hylde,
Skuer han som Vaarens Pragt.
Indere Fuldkommenheder,
Hvorom sig det Ydre spreder,
Fængsler ham med Sandheds Magt.

Morgenpurpursolens Røde
Speiler sig i Pigens Blik,
Dg den Ynglings Kinder gløde
Bed det Syn, hans Siæl undfik.
Sun blufærdig, han besteden,
Diet synker ned mod Jord;
Begge føle at herveden
Salighed kan vorde stor.
Bør jeg Følelsen udtegne,
Som i Hierterne nedgled?
Nei — lad Tausheds Elør omhegne
Fælleds, siælfølt Kiærlighed.
Tiden vexler, Tiden glider,
Modner mangen Blomst til Frugt;
Mennesket i Strømmen glider;
Om han i Tilfredsheds Bugt
Lander, er for Diet luft.

Mand og Viv sig trofast støtter,
Fro, til Kiærlighedens Magt;
Stedse fastere den knytter
Uopløselige Pagt.
Imod Tungvind den beskærmer,
Stille Glæder om den the,
Tilfredshed saa gierne nærmer
Sig det fredelige Ly.
Børnesflokket munter fletter
Harle i Baar en Primelkrands,
Paa Forældres Lind den sætter
Under Espøg og Uskylds Dands.

Krandsene ei vare stærke,
Snart de fra hinanden gled;
Men de blev et helligt Mærke
Paa de Smaa børns Kiærlighed;
Derfor Perlerne, som faldt
Fra det moderlige Die,
Hist i Himlene blev talt
Af Alfader i det Høie.

— Ja, ved Ostens brede Palmer
Lyder Kiærlighedens Priis;
Mindst det hulde Blomster falmer
Bed Nordpolens Snee og Is.
Over hele Jorderige
Høre vi dens Priis opstige
Som et Glimt fra Paradis.

Skiondt den tredie Alf kun leger
Med vor Tankes Phantasie,
Styrker Haabet dog og qvæger
Hver, som uden Apathie,
Kan et Trylleslot sig bygge
I Drangelundens Skygge.
Haabet til vort Hierte taler
Med en Cherubs milde Røst;
Haabet smukt vor Skiæbne maler
Paa den fjerne Fremtids Kyst;
Det i grønne Flagerklæder
Svæver blidt til Jorden ned;
Hvis det altid ei udspreder,
Varsler det dog Fryd og Fred.

Imod Skæbnens Tordenkiler
Matte Olding gier det Trøst;
Det opildner Mandens Bryst,
Som ad Banen kiækt fremiler,
Og til Ynglingen nedsmiler
Idel Held og idel Lyst.

Gist i Danneqvindens Arme,
Paa det moderlige Skiod,
Favner hun med hellig Varme,
Som af renest Kilde flød,
Glad sin forstefødte Søn;
Haabet styrker hendes Bøn,
At engang den elskte Spæde
Skal i Livets Storm indtræde,
Herligt, mandigt rustet ud
Til at lyde Sandheds Bud.
Fierne Tid vil Haabet sande;
Thi en hellig Taare randt
Ned paa Barnets skyldfrie Pande,
Og den blev et venligt Pant,
Sendt fra Godheds runde Giver,
At den moderlige Bøn,
Som fra Hiertet steg i Løn,
Engang herligt opfyldt bliver.

Haab! Bestraal os med Din Fakkell
Tændt i Virkeligheds Skjer!
Som heldvarslende Drakel
Nyh os Fremtids Eventyr!
Lad til os i Morgenblunden

Lyse Drømme stige ned!
Vist med No i Aftenstunden,
Naar vort Timeglas er runden,
Naar vi gaae de sidste Fied
Til Retfærdighedens Throne,
Til Lyksalighed og Fred,
Der hvor Haabets Hymner tone!

Til Dannerkongen og hans vordende Søkrigere.

Den 22de Januar 1813.

Fra Arilds Tid stod Danmarks kiække Kriger
Dg værned om det gamle Fædreland,
Dg mandig slog for Tro og Fædreriger,
Naar Fienden nærmed sig den elskte Strand;
Dg Intet kunde Heltemodet dæmpe,
Hans Blædeslyd var Svæed- og Skjoldeflang;
Som Egestammen stod den tappre Kæmpe,
Dg stred med Guder selv om Helterang;
Thi nordisk Kiækhed i hans Hierte lued,
Naar for sin Konge og sit Land han slog;
Om Sværd og Ild og Flammer ham end trued,
Han uforfærd og diærvveligen stod.
Saa staaer han end; thi endnu Kraften lever
I Kæmpens Siæl og Styrken i hans Arm,
Dg Oldtids Helteskygger ham omsvæver
Dg gyder Oldtids Mod i Heltebarm;
Saa slaaer han end, og Sværdet atter hæver,
Dg mandig hugger i retfærdig Harm.

Saa staaer og slaaer han dærvt naar Fredriks høie
Stemme

Ham kalder frem til Hæderskampens Leeg
Forfædres ædle Daad han ei kan glemme,
Som de, han aldrig Herens Bane veg;
Thi Danmarks Drot! Du i Din Wiisdom skionner
Om ægte Kiækhed i hans Sierte boer;
Du i Din Naade kongeligt belønner,
Og Hæderskrandsen om hans Tinding snoer.
Du leder ham paa Kampens stolte Bane,
Med Mod i Barm han gierne følger Dig;
Og tillidsfuld han tæt sig klynger til Din Fane,
Og under den han sværger mandelig:
„Før styrte ned i Gruus de gamle Nordens Riger,
Før nogen Fredriks Mand ham troløs sviger!“

End Danmarks Der skiont af Bølgen reise
Den grønne Barm, og skue trindt med Lyst,
Naar Havets Søner Dannebroghe heise
For kiæft at stride ved den elskte Kyst.
Snart Danmarks Flaade ud paa Dybet flyder,
I gienfodt Prag, at pløie stolten Sø;
Da gielder det, naar Tordenstemmen lyder,
At slaae for Herthas evig elskte D;
Thi da skal Danas kiække Søn
Indhøste Seirens Frugt og Fredriks Bifalds Løn;
Da skal som altid Fienden lære,
At holde Dannebroghe høit Ære.

O Yngling! Du hvis høie Kald det blev
At værne om Eskæmpens gamle Hæder,
Om Dine Der, som Naturen rev
Fra faste Moderland, som Hav og Strande væder;
O mærk derpaa! Din Lod er herlig, skøn;
I Fredriks stolte Orlogsstole lærte
Du Alt, hvad sommer Bølgens kaarne Søn,
Alt hvad der adler, danner Land og Hierte;
Bevar det! — og sku hen i Fortid som et Speil,
Søg i Din Siæl at ligne Fortids Helte,
Som fulgte Fienden kiæk for fulde Seil,
Og slog ham overalt, paa viden Søs og Belte;
Til mandig Færd, til Kampens raske Glæder,
Til Orlogs Daad og Seier de Dig leder!

Hvad Larm er det hisset, som lyder
I Fieldene fiern og nær?
Hvo er det, som kæmpende bryder
Ind i Dnyekilens Skær?
Hvor Lynilden blinker,
Hvor Faren er størst,
Hvor Døden de Stridende vinker,
Er Tordenstiold fremmest og først.
Hør Ruglerne hvine, see Fienderne blegne,
End matte, de søge at staae;
Men Skare paa Skare maa segne,
Thi Danrigets Krigere slaae —
Kanonerne tordne, og Lynene knittre

I Dnyekils skælvende Havn;
Forsærdede Gotherne zittre
Dg hobeviis synke i Dødens Favn.
De levnedes Skarer fra Skibene flygte,
Dg lade dem alle i Danstems Bøld;
Udbrede i Landet forsærdende Rygte,
At Dannemarks Kæmper, Tordenskiold,
Udfører hver eneste Snekke af Havnen,
Som bærer det tungede Banner fra Stavnen.

Seer Du den store Skygge hist henvæve,
For hvem hver Fiende søger angst et Skjul?
Lad Lykt at ligne ham Dig giennemvæve;
Det er Kæmperen Niels Juel!
Hans Liv var Manddoms Daad; i Kamp hans Røst var
Torden;
Hans Die Lynets Lyn; hans Løsen Tapperhed;
Men Seiren i sin Haand — da var han vøret vorden,
Et Billede paa blid Bøskedenhed.
Saa bør det Krigeren, saa bør det Flagets Sønner,
At minde, at et Forsyn Seiren gav;
At reen Samvittighed sin Dyrker lønner,
Som med sin høie No ham leder til sin Grav.
Saaledes var Niels Juel; thi Intet kunde dæmpe
Hans Siertes Følelser for dem, som led;
Men saadan var Niels Juel — en vældig Kæmpe,
Naar under Dannebrog han mandeligen stred;
Han følte grandt, at Intet kan opveie

Den høie Fryd at see det stolte Dannerflag,
Det kongelige Dannebrog, at vaie
Paa vundne Snekker efter vundet Slag.
Den danske Seiers Balplads, Kjøgebugt, gienlyder
Hans Kriгерroes, saalænge Bølger slaae
Paa Herthas skønne D; og Havets Søner fryde
Sig ved de hule Drøn og hige ham at naae.

Min Mand sig bøier med Erbødighed — og skuer
En Helt, hvis Storhed den ei tolke kan;
Beundring i det kange Hjerte luer
Og Læben stammer: — Fjerde Christian!
Paa Landet og paa Havets hvide Bølger
Var Christian sin Fiende stedse nær,
Han giennem Ild og Sværd og Rugler ham forfølger,
Han stedse fremmest er i Heltefærd;
Hans Ungdom ei i Kampen saae sin Mage,
I Kampen randt hans Manddom herlig hen,
Og end i Alderdommens sene Dage
Med Lynets Fart han iler vældig frem:
Ser Skibe stærkere — til Slaget rede, —
Laa Fienden alt ved Fehmernes flakke Bal.
Jeg siner, raakte Kongen, Sciren allerede,
Den maaler sig ved Kraft og ei ved Tal!
O skuer Christian! — De solvgraae Lokker
I Binden slagre paa den brune Kind;
Men ingen Overmagt hans Planer rokker;

Thi han til Daad og Kamp var viet ind.
I Tordner kommer han — det røde Banner
Med hviden Kors til Helten smiler ned,
Stridsplaner i et Blund hans lyse Siel sig danner,
Fra Diet straaler mandig Tapperhed.
Nu Kugle tæt paa Kugle følger,
Trefoldigheden giver morderlige Lag,
Dg Norden seer med Gru den Dag,
Da Christians Blod skal farve Godans Bølger.
Hvad var det svare Dren, som lod?
Et dobbelt Lag igiennem Skibets Ribbeen bryder,
Dg Splinter flye omkring — Dødsfukke lyder,
Dg tolv af Kongens Mænd laae om ham død;
Men Intet kunde Heltemodet boie,
Dg Christian, vis paa Seieren,
Endskiøndt med Tabet af det høire Die,
Gaaer nforsagt og mandeligen frem;
Han mærker ei, at Blodet vinder,
Kun Landets Tarv og Nordens gamle Noes han minder. —
Saalænge Dansten pleier stolten Es,
Skal Du staae Krigeren et kelligt Minde,
Dg aldrig — aldrig skal din Idræt døe;
Thi Evigheden straalere om din Tinde!

Naar disse Heltesthygger Dig omsvæver,
O Yngling! paa Din stolte Hædersvei;
Naar deres store Daad Dig giennemløber,

Da skal Du føle, de Dig svigte ei.
Fra Ethen skal der' Vand sig over Dig udtømme,
Og Mod og Kraft skal i Dit Hjerte strømme.
Som Tordenskiold Du dristig da vil være,
Som Juul Du slaae for Fædreland;
At nytte Seiren Du af begge lære,
Og Alt af Fjerde Christian!
Og seire skal du vist; — men aldrig Du forglemme,
Naar Du staaer kiæl i Røg og Damp,
I Slaget selv og efter fuldendt Kamp,
At lytte til Medlidenhedens Stemme;
Din første Pligt som Krieger er at slaae,
Den anden: Seieren med dristig Haand at gribe;
Men Du skal aldrig Hæderskrandsen naae,
Naar Du kan kold see Overvundne lide.
Nei — lindre venlig slagne Brødres Kaar,
At føle Andres, som Din egen Smerte,
At gyde Balsom udi deres Saar,
Det byde Pligten i Dit unge Hjerte!

Ein Værd af Dig det havomflydte Danmark kræver
Naar Luen farver Bølgen rød;
Bed Dig den synker — den ved Dig sig hæver
I Seier og i Død!
Fortrolig være Du med Nordens Heltemaner,
De sikkert lede Dig igiennem Oceaner
Til Seier eller Død!

Dog, føler Du ei Kaldet i Dit Indre,
Dg stærk nok ei Din Siæl til svære Dont;
Saa kan Du som en anden Stjerne tindre
Dg lyse paa en anden Horizont.
Om Laurbærgrenen pryder ei Din Tinde,
— Den stolte Krigers stolte Løn —
Saa kan, ved Flid, Du Egekrandsen vinde
For ædel Borgerdaad, og — ogsaa den er skion;
Thi hædret Du og stor og agtet bliver,
Naar stræbsom al Din Tid Du offerer den.
Men Krigeren ei Tiden ene giver,
Men sidste Draabe Blod for Fædrelandet hen.

Men — kan Du under venstre Bryst fornemme,
At Du vil staae i Kampens — Stormens — Brag;
Tilhvister Dana Dig med Seirens Stemme
Den høie Lyst, at slaae for Danmarks Flag:
Da bliv, — fuldfør begyndte Værk, — grib Sværdet,
Dg nordist Drlogsfærd bestaae høit Din Mand!
Da skal Du stande rolig, uforsærdet,
Dg kyde kold med Roret i Din Haand!
Da høit og stærk Dit unge Hierte lue,
Da trænge sig med Vælde Kraften frem,
Da ahnende Du Fædredaad beskue,
Dg kiæk, begeistret Du skal ligne dem!
Da skal Du mandig staae, naar Kampens Lyn Dig kalder,
Dg Seieren er Din; — men om Du falder,

Da skal Dit Minde ei udsløttet blive;
Thi Sandhed paa Din Bautasteen vil skrive:
„For Dannebrogge bar han Sværd i mandig Arm,
For Dannerkongen brændte høit hans Barn;
Han har betalt sin Gield til Flag og Fædreland,
Han faldt som Fredriks troe og kække Mand!“

Fædrelandskiærlighed, Subordination og Ære,
Kriegerens uundværlige Dyder.

Den 25de December 1815.

Naar Fædrelandets høie Stemme kalder,
Naar Bimplen svæver paa Salpeter Damp,
Naar Kuglens Sviin, lig Tordendrømet gjalder,
Dg vinker til den drabelige Kamp,
Da ruster Danmarks Kæmpe glad sin Snekke,
Hans Mashyn blusser, ventende han staaer;
Men intet Skud før han kan Fienden række,
Tæt Side imod Side før han staaer;
Men da ufsender han de røde Flammer,
Han sigter vist, og vældigt Kuglen rammer.
Men vid det, Yngling! ei hans Navn skal stande
Med Hæder nævnt i Danmarks Mindebog,
Dg Laurens Blad skal visne paa hans Pande
Dg det skal snarlig glemmes at han slog,
Naar ei en indre Stemme i ham lyder,
Naar Gnisten ei udvikler sig til Brand,
Dg i et helligt Flammeblus udbryder
Bed: Kiærlighed til Drot og Fædreland.

Men Held, tre Gange Held Dig, hvis dens Lue,
Med Kraftens Balde brænder i Din Barm,
Da skal Du skiælve ei, naar Fiender true,
Dg Sværdet blier almægtigt i Din Arm;
Naar Lynet da fra fiendtlig Række blinker
Dg kalder mægtigt Dig til Vaabenbrag,
Med Seirens Palme hæderligt den vinker,
Dg varsler Dig et atter vundet Slag.
Da stander Du en ærlig Dannerkæmpe,
Dit Hierte smelter hen for dem som leed,
Den Hovmodsspiren i Din Siæl vil dæmpe,
Den gier Dig Fred med Din Samvittighed.

O Yngling, kunde jeg for Dig udmale
Hvor den fremluer i sin Soleglands,
Da blev — af hvad jeg mægter ei — min Tale
Et lidet Blad udi den store Krands,
Som Sønerne med Tillid flettet har,
Dg viklet om den elskte Faders Tinde,
Som end om Sekler skinne skal saa klar,
At Sandhed den skal vogte paa hans Minde.
Hvo offerer al sin Tid til Danmarks Tarv?
Hvo staaer blandt os udsmykket med de Dyder,
Som gif fra Fierde Christian i Arv,
Dg som fra Slægt til Slægt end Stammen pryder?
Hvo vogter Hertha-Edens Have trygt?
Hvo hjælper som den vennesæle Frode?
Tillad mig, høie Drot! med Vrefrygt
At nævne: Frederik den Gode!

Selv, Yngling, under Oliegrenens Skygge,
Hvor fredelige Søsler søge Ly,
Den Tempel er, hvorpaa du stadigt bygge
Og til dets Jnderste Du stedse thy!
Som Yngling lig en Guddom Du den dyrke,
Med Dine Pligter den sig tro forbandt;
I Manddoms Aarene den vil Dig styrke
Naar Taaren strid, ved Skæbnens Verlen, randt;
Selv Oldingen, som vandrer taus ved Staven,
Den giver No i Livet, No i Graven.

Hvor er Dit Fædreland? — hvor Dine Fædres Love
End virke giennem Fredriks Faderbud,
Det Land som fures af de danske Plove,
Og hvor Bessignelsen end strømmer ud;
Hvor Modersmaalet i sin Reenhed klinger,
Hvor Retfærd og hvor Pligten end har Vægt;
Det Land som Gud i Naade med sin Finger
Bevarede for sildigst Esterflægt.
Men Dit især er paa den stolte Drage,
Med Blikket mod det purpurrode Flag,
Det vogte Du i Dine Ungdoms Dage,
Om det Du værne Livets sidste Dag,
Da er den reen, da er den ubeblandet:
Den sande Kiærlighed til Fædrelandet.

Gak med Din Gu i Tidens Bog tilbage
Og sku med Lyst hvad den udrettet har,

See over Randers Bro Niels Ebbesen at drage,
At dræbe Geert, og til Kong Baldemar
Medbringe Danmarks Krone heel tilbage.
See Hvitfeldt paa det stolte Dannebroege,
I Epidsen af den kongelige Rad
Af danske Snekker. Alle vældigt floge
For Seiren og for Nrels gamle Stad.
Nu Ruglen hviner. Ekko svart gienlyder
De frygtelige Drøn fra Herthas Strand,
Dg Godans Bugt sig vaander. Ilden bryder
I Skibet ud. Men Held Dig, Fædreland!
Din Kamp til Udsødelighed beiler,
For Din Triumph han villigt offerer sig,
Med herlig Død han mandelig besegler
Sin Kiærlighed til Dig. —
Ildstøtter høit mod Himlene sig hæve,
I Flammen blinke danske Sværd,
Paa tykke Røgsky Seltene opsvæve.
Sku den høitidelige Tordefærd,
Lyt til de tusind Svirvel-Melodier
Samstemme i det underfulde Cher,
Som Helten til et evigt Navn indvier.
See Hvitfeldt i sin Dødsstund stor,
Til Fædrelandets Held og Hæder
Han fulgt af Starer Tappre foer
Vil Valhals evig høie Glæder.
I Flagets himmelske Bevandt
Indviklet er den hele Rhyng,
Imens de Bei til Himlen fandt
De Seirens Jubelhymner syng.

Som Trostak mod Din Konge og Dit Land,
Skal være medfødt i Dit Hjerte,
Saa vorder Du endnu ei Kampens Mand,
Naar ei Du tidlig i Din Ungdom lærte
Den Dyd, den Pligt, som Dig skal hellig være,
Som Du skal tænke med Ærbødighed,
Som Danmarks Kæmper stedse holdt i Ære,
Hvorved de vandt, naar mandelig de stred,
Som Krigeren er saa nødvendig bleven,
Jeg vover Ordet — som hans Religion,
Med Ildskrift i Din Sjel den staae indskreven,
Den hedder: — Subordination!

O Yngling, føler Du i al sin Fylde
Dens Kraft, dens Bæsen og dens høie Værd,
Ubrødelig Du sværge den at hylde,
Og den skal lægge Styrken i Dit Sværd;
Thi den er Krigerkraftens skjulte Kiæde,
Electrisk virker den, Led giennem Led;
Men disse flux ud af hinanden træde,
Naar Du, et enkelt Led, paa Banen gled.
Husk Yngling, husk, at da Du Dig bestemte
Til høie Kald, at væрге Fædrekyt,
Du var fortabt, om eet Minut Du glemte
At lystre nærmest Foresattes Røst.
Erindre Dig, at kun ved strengt at lyde,
Og vise det i Udfærd, Mine, Blik,
Du ikkun værdig blier engang at byde
I Ledingsfærd, naar Danmarks Frederik
Befaler Manddoms Sværdet af sin Skede,
For Retfærd's Sag, for Dania at frede. —

Som Lyset fra de øvre Regioner
Igiennemfarer Rummet i et Blund,
Saa virke bør igiennem Legioner,
Din Hovdings Vink i Kampens Alvors-Stund.
Dg bød han Dig i Svælget Dig at kaste,
Med Lynets Fart Du styrte Dig deri,
At tvivle, dvæle, aldrig Dig formaste,
Maaskee Din Død gjør Millioner frie.

Paa denne stolte Bei til Nøes og Hæder,
Staaer Urens Blomst i stærke Farvestiær,
Ud Heltebanen den sin Dyrker leder,
Dg lægger Kraft og Seier i hans Sværd,
Den over Jordens Klode fiern og nær,
Sin Stiernestraale vældigen udspreder.
Den boer paa Oceanets brede Ryg,
Den synger i Kartovens dybe Hvislen,
Du lytter til dens Orgeltoner, tryg
Som Vandrerer til Bækens stille Nislen.
Ja, Uren lyser over Kampens Dyst,
Den Siælen med sin kiække No opfylder,
Den mildner Stormens hule Tordenrøst,
Den Dybets Skrækkebilleder forgylder.
Men mærk derpaa: Lad aldrig Egennytte
Sig blande i dens ætherrene Duft,
For kold Foragt Dit Navn da vorder Bytte,
Dg det henveires skal i viden Luft.
Nei, naar den kalder med sin diærve Stemme
I Striden Dig til Fædrelandets Gavn,

Wens Døden ei! For Wren Du forglemme
At Du i Livet hørte Dødens Navn.
For alt hvad jordist er, Du Wren faare
Til Ledestierne paa det solblaae Hav,
Da Mindeblomsten spirer paa Din Grav,
Bedugget med Taknemlighedens Taare.

End vaier Dannebrog i Høitids Glands,
Dg Egen voxer fro i Herthas Skove,
Dg længes til den muntre Bølgedands,
Naar den skal pløie Oceanets Bove.
End bygger Tapperhed i Leirelund;
Nys Ekko stærk gjentød fra Oldtids Helte,
Bed Maurens Kyst, fra Drogd og Drefund,
Fra Kongedybet og fra Store Helte.
Seer svævende det kongelige Flag!
Omkring det Skjzgerne af Eders Fædre!
De mande Eder op til Mod i Slag,
Til deres Minde fik ved Daad at hædre.
Sig dem, for Fædrelandet diærvt at slaae,
Paa Sømerne med stærken Røst de kalder,
De raabe Eder til: Hos Efterverdnen staae
Dit Wresminde reist, naar her du falder!
Ja høit i Skyen svæver Danmarks Flag,
Uplettet som Rubinen er det Røde,
Dg Korset, ætherhvidt som Simlens Dag,
Nedsmilte blidt til dem, som maatte bløde.
I hellig Glands det end fra Snekken vaier,
Det ledte mangen Yngling til sin Grav;

Thi Danmarks Vei til Noes og Kamp og Seier
Var altid det fortladne Hav.

Ja Fredrik Fredegod! Modtag vor Ged,
Med Alvor vi høitidelig Dig sværge,
I Fred og Feide kiæk at staae bereed
Om Dig, og om Dit Danien at væрге.
Før vorde Armen lam i første Hædersdyt,
Før vandre vi med Haan og Skiændsel heden,
Før Lyset slukkes brat for os i Evidheden,
Før Trostøb savnes skal i Dine Sønners Bryst!

Til Kongen.

Tale, holden paa Societets-Academiet.

Tungt over Jordens Kreds med svære Dron
Henrulled Krigens frygtelige Torden;
Dg Hære sank, og Hære atter stod,
Dg stred, og faldt, og atter favned Torden.
Dg Havet selv med Fiorde, Belt og Sund
Blev Kampens Mark; der Flaader mødte sig
Dg Flammehviablerne mod Himlen steg.
Paa dem saa mangen Helteaand sig hæved,
Dg mangen sank paa Havets mørke Bund,
Hvor ubegravet deres Been end hviler,
Men ei forglemte; thi mærk mit Sandheds Ord:
En Frænde eenlig staaer ved Frændes Grav,
Dg med en stille Taare den bedugger;
Nationer derimod i Sorgen klædt
Begræder Helten i sit høie Fald,
Dg Sukket over Oceanets Ryg
Fra Bred til Bred, lig Ekko, lydt gientoner,
Dg Fremtids Krøniken paa hvert et Blad
Et Epitaph har reist ham — hver en Tunge
Et evigt Ordesminde sætter ham.

Hvo vil den Tappre da ei gierne følge?
Hvo vælger gierne ei den Død han døde?
Men Tidens Glas er vendt, fro smiler Freden;
Den Sky, med Døden svanger før, er brudt,
Og Himlen i sin klare Ætherglands
Sig over Firmamentet vidt udbreder.
Fredsalig, høie Drot! Dit Kongespjir
Du over Danien med Bælde strækker;
Men ei fredsalig blot, men vennescæl
Og godhedsfuld til Kampens som til Wiisdoms Søn,
Til ham, som furer Gerthas skionne D,
Til ham, som vaager over Net og Skæl,
Til hver, som i sin Nød til Dig henther.
Du tørrer Kummerstaaren venligt bort,
Og blideligt med Scepteret ham vinker.
Ja Yngling! og til Dig, som i Din Vaar
Bereder Dig til Daad i raske Sommer,
Til Laurbærgrene i den brune Høst,
I dette Nu hans Faderøie smiler.
Thi lad Taknemlighedens Flamme glød
Med Kraft opblusse i Dit enge Bryst!
Bed Kundskab i Din Dont, ved Kiærlighed
Til elskte Fader og til Fædreland,
Som Bølgens og som Danmarks ægte Søn,
Din Offerild fra rette Alter stiger;
Som Fuglen bygger paa den smekke Green,
Sin Tue Myren i det sorte Muld,
I Gellen travle Vi — saa Du paa Havet;
Thi Havets Gud er Din. Almagten selv
Omflødt af Bølgen Dine Der lagde,

At Du Dit Element kan hurtigt finde.
I grønne Skov den kndret stærke Eg
Til Stavn sig venligt bøier. Dren glatter den
Dg hvæsser den lig Knivens skarpe Dd,
At den kan Oceanet dristigt fløve;
Dg nærmer Fienden sig, Du møde ham!
Han finde brat sit Nederlag, sin Død,
Før han sin Fod paa Dine Bredder sætter.
Saa var det før, saa være det endnu!
At Navn af Dansk og Tapper er det Samme.

Men Fædrene ei altid stille laae
For eget Land mod Uven at forsvare,
Langs Kysten de i aabne Snekker foer,
Dg Seirens Krands blev Kraftens sikke Løn;
Thi Ivar strakte rast sin lange Arm
Fra Gimbrien til Gardariges Bred,
Dg Regner i sin beged sorte Braag
Sin elskte Thora fandt paa Bølgens Bei.
Da alt erobred var mod Østerlid,
Dg blanke danske Skjolde blinkte der,
Hvor Nevastrømmen, stridig i sit Løb,
Udgyder sig i Østersøens Bølge,
De Diet vendte diærvelig mod Vesten.
Men først herude paa den samme Bøve,
Som end i Dag beskvulper Gerthas D,
Kong Svend sin Fiende drabelig bekæmper.
Tæt Stavn sig møde Stavn. Hiin lange Dren
Er frygtelig i Hvide som i Længde.
Nu Pilen flyer. Jernbardens haarde Bryst
Kan Drenens Braad ei giennemstinge.

End stander Trygves Søn; men Einars Bue brast,
Dg Olafs Rige brister af hans Hænder.

Det faldt i Svends, — og Helten stormer frem,
Med Herrevælde tvinger Bretlands D;
Dg Knud, hans store Søn paa Brittens Strand
Bed Themsen Herkersædet bygger.

Dg hvilke Midler havde Fædrene?

Den svage Snekke de med Naren drog,
Dg længe varede det, før bugnet Seil
Fra spinkle Naar dem hialp i Farten frem.
Dg sildigt kiendte de den skarpe Krog,
Som er Dit Værn i Havn mod Stormens Magt,
Som Du paa Dybets Flade dristigt fæster.
Men Modet vorte; Faren steg med det;
De voved sig ud paa det dybe Hav;
Nordstiernens ubevægelige Plads,
Dg Solens Gang om Dagen viste dem
Den Retning de omtrentlig skulde tage;
Men drog en Sky sig over Hvælvingen,
Da blev det bælmørk Nat, og som et Rør,
Der drives hid og did af Veiret,
Var deres Gang, ei vidende
Om den gif fremad, om den gif tilbage;
Dg stundom naar til Snorros Fædreland
De Coursen sat, de kom til Orkneyø.
Narhundreder i Tidens snelle Kreds
Saaledes randt. — Erfarenhed
En dygtig Lærer blev, og bødde der,
Hvor Kundskab manglede. Hvad Grandsteren
Lidt efter lidt med Møie fandt

Bed streng og uafbrudt Bedholdenhed,
Det blev Din Eiendom. Han grundede ud
Planeternes og Stjerners Bei.
Bekjendt med deres underfulde Gang
Sam synlig blev den aldrig brudte Orden
I Almagts vise Plan, og undrende han saae
At deres verlende indbyrdes Stade
Paa det udstrakte hvalte Firmament,
Din Plads paa Jordens Ring bestemte.
Dphsning steg. Den skaberrige Kunst,
Den fulgte Haand i Haand, og fælleds Stræben
Det Instrument fremdanned, hvormed de
Udmaalte Himmellegemernes Bane;
Dg sikkert nu de deres Standpunkt vidste.
Den fremadgangne Slægt paa Kunstens Vinger
Beständig drager flere Skatte frem,
Dg stedse nærmere det store Maal
Det skabende Genie sig svinger.
I haarde Steen den Guddom indsvøbt laa,
End livløs, uden Alter, uden Navn,
Som siden blev Sofartens sikke Leder.
Amalfi var hans Fødestavn, Gjoia hans Navn,
Som fandt Magnetens Kraft; han Naalen fleb,
Den fæsted paa sin Spids, og selv forbaust
Han stedse saae den drage imod Nord
Paa Havet som paa Land. Columbus nu
I Vesten nok en Verdensdeel opdager;
Frants Drake og Flere seiler Jorden rundt
Dg ligger paa Papiret dens Afbildning. —
Nu Krudet. Lad Tænkeren ved Lampens Ekin

I Nattens Stille grandste, gruble paa
Den Udelæggelse det har i Verden voldt.
Kun lad ham det.

Du har det nu engang. Du bruge det
Som Forsvar for Dit Fædreland Dig byder!
Dig være Gaven kjær! Naar tappre Hovedsmand

I høie Lyftning som en Kæmpe diærv,
Med Hielm og randet Skiold tilforn stod
For eget Liv at væрге, stolende

Kun paa hver enkelt Krigers Mod,

Han Intet for dem kunde rette ud,

Da Snekke tæt til Snekke lænket var,

Saa stander Du, naar Lunten giver Lyd

I Dine tusind diærve Orgelpiber,

Med roligt Blik, og overskuer Alt;

Med sindrig Hu Du følger lagte Plan,

Dg synes Seiren Dig et Sted uvis,

Med kunstig Tegn Du kalder Kraften frem

Dg bruger den, hvor bedst den kan behøves.

— Som, naar den mørke uheldsvangre Skj

Sig drager over Himlens Horizont,

Du ængstelig ei flyer fra Sted til Sted,

Vel vidende, at hvor paa Jordens Kreds

Dit Stæde er, kan Tordenkilen ramme:

Saa og i Kampen for Dit Fædreland

Du rolig, tæt Dig, hører Ruglens Hvin,

Dg lige udsat med Din Undergivne;

Det gier ham Mod i Kampens høie Stund,

At intet Glavind, ingen Brynie,

Meer Dig end ham mod Dødens Bink bestiærmer.

Nær ved Fuldendelse staaer Bølgens Søn;
Men mærk derpaa: at som hver Videnskab,
Hver Kunst, og Alt, hvad giennem Seklers Løb
Opdaget blev, indflyder i Din Dont,
Saa stræbe stadig Du i Ungdoms Tid,
At Du i Manddoms Aar kan Manddoms Daad udrette.
Jeg veed Du vil; — thi, høie Frederik!
Den funklende, den ægte Diamant,
Som i Din kongelige Krone straaler,
Op til dens Ætherlands seer Ynglingen,
Som hver Din Undersaat, med hellig, taus,
Men kærlig, tillidsfuld Erbødighed.
I Livet den hans Ledestjerne være!
For den saa gierne han i Døden gaaer;
Thi Diamanten er Dit ædle Hierte.

Tale, holden paa Söcadet-Academiet.

Du, som pløiet har den vrede Bølge,
Dg Du, hvis Su staaer til at fure den,
Hvad er det, som i Stormorkanens Hyl,
Naar Seil adspittes, Roer og Stænger knage,
Dg taarnet Sø henvæltter over Dig;
Hvad er det, naar høitidelige Orgel
En Seiersfang for Danmark stemmer i,
Hvor Fare, som en Olding, træder Bælgen,
Dg Død af de metalne Piber hvirvle;
Hvad er det, som i Siælen gyder Kraft,
Dg styrker Dig, og Dig beroliger,
Ja fryder Dig, som om Du paa en Høi
I stille Morgen skued Solens Dpgang?
Du, som har det oplevet, o Du veed det,
Dg Yngling Du, en indre Stemme hvidsker
Det lydt til Dig: kun Trostfab mod Din Konge!
Ja Trostfab imod Kongen er det Løsen,
Som gif i Krø til Dig fra Fædreold,
Dg som vil vorde Danmarks Seiersord
Til Jord ei meer om Solen sig omvæltter,

Til Hav og Fjeld chaotisk sammensmelter.
Paa Biggos Læber stoltelig det svæved,
Da fælste Hiartvar segned for hans Sværd;
Skiondt tusind Epyd var vendt mod Biggos Bryst,
Omstraalte Trofskabs Glorien hans Tinding.
Bort Erik Eiegod til Jorsal drog
For sin høitidelige Ged at holde,
Dg hele Landet hen i Taarer flød
Bed Budskab om den gode Konges Død. —
Meer end et halvt Narhundred Peter Skram
For Fædrelandets Vre vældigt kæmped;
Han Fienden slog paa Land, paa Hav han seired
I Ungdoms Vaar, i Manddoms raske Sommer,
Ja selv da alderstegne Jsse blegned,
Dg Trofskab stedse Ledestiernen var,
Som hver en ædel, herlig Daad fremlokked.
Saa Rostgaard, Absalon og mange Flere.
Men hvi vil jeg Dig fordums Jdræt nævne?
Du selv i Kroniken den finde kan;
Men sværg og hold Din Ged, at som Du nu
Opflammes ved de hændrende Bedrister,
Saa skal i fierne Fremtid, senest Old,
I Mindets Bog Dig som Exempel finde
Paa Alt hvad Stort og Skiont udrettes kan,
Paa Guld og Trofskab mod Din Drot og Land.
 Hvad er Du, stoltest Krieger, naar ei Trofskab
Med Flammeskift staaer prentet i Din Siæl?
Din Tapperhed er Heklas vilde Udbrud,
Hvis Lavastrømme uden Dønning flyder
Dg ødelægger Alting paa sin Wei.

Skøndt, rankest Gran, høit imod Skyen baaren,
Din Jdræt uden Trostak dør i Baaren.
Besindigheden, som skal Modet mildne,
Bed denne Mangel vorder Træghed selv,
Som Uglens dorste Vingeflag om Dagen;
Dg Du, en Sneemand lig, med Kul i Diet,
I Slaget selv, staaer iskold om Dit Hierte.
Dg Gren, denne frodig skønne Plante,
Som er en Blomst fra Himlen i Dit Bryst,
Som Kiærlighed til Fædrelandet styrker,
Som Kræften hæger, og som Kundskab freder,
Som, naar den spirer i sin Stordaads Glands,
Selv til almægtig Stoværk Helten leder;
Men uden Trostak, Egennyttens Drm
Dens Blade gnave; Farvespillet blegner;
End staaer den af vanhellig Mand viftet,
Snart Nattefulden i dens Bæger isner,
Da Drmen Hiertet naer — og brat den visner.

Som Marens Slag paa Vandets jevne Flade
Beständig større Girkler bringe frem;
Den Ene stedse paa den Anden virker;
I det Uendelige vides Kredsen:
Ei anderledes Trostak mod Din Konge
End er det ei udtalt, maaskee ei tænkt
Hvad den i Krigerbarmen kan fremvirke;
Men Saand paa Værket i Din Ungdom lagt
I Manddoms Marene Dig nærmer Maalet.

Er Du en Fugl af denne kiække Phønix,
Hvis Rede bygget er paa Herthas D,
Bevis det klart og bliv Din Moder værdig,

Naar Kongens Bud er Kamp til Landets Forsvar.
Bestig Din Snekke! Dannebrogge vaie!
Mind hvad Dig Korset tyder: Tro til Døden!
Saa var den største seierfronte Helt,
Som stred og vandt til Jorderigets Frelse.
Betving den stride Bølge, Storm og Flod!
Gaa, kamp og vind! Kom seirende tilbage!
Fra Strandens Bred opstiger Jubelrøst;
Din Jdræt et taknemligt Folk paaskønner.
Din Demantstroskab i det kiække Bryst
Den fredegode Frederik belønner.
Men — har en Kugle tappet Blodet ud,
Og Du fra Snekken bringes bleg paa Baare,
Da lyde fiernt Minuttets Sørgeskud,
Din omme Moder smiler giennem Taare;
Thi, mens den flyder veemodsfuld og reen,
Hun læser paa Din simple Mindesteen
De Trostens Ord, som giver Hjertet Ro,
Det stolte Ord: Han faldt sin Konge tro.

Til Kongen.

Tale, holden paa Societet-Academiet.

December 1827.

Taknemlighed, det er den første Pligt,
Som Barnet i sin spæde Ungdom lærte;
Naturen planted den i hvert et Bryst;
Der laa, som Spire, den fra Fødslen alt,
Dg tidlig tvunden blev med Kierligheden
Til Fædrelandets Drot, til Fædrelandet.
Taknemlighed skal være Gennet for
Den simple Tale; derfor voved jeg,
Af Ingen dertil skyndet, at fremtræde,
Som den, der retteligst bør være det,
Men værdigst ei er disse Unges Tolk.
Erkiendtlighed til Danmarks hulde Konge
Dg til de ædle Mænd, som under ham
Bød dette Huus en Orlogsskole worde,
Er Følelsen i Ynglingernes Bryst.
Her Krigervidenskaben foredrages
I luftige, i rummelige Sale,
Ja skionne selv, og det er saare godt;
Thi Ynglingen bør i sin Ungdom lære

At have Agt for det, som ham omgiver;
Dg Danmarks Orlogskriger være bør
Ei Sømand blot, ei stridserfaren blot;
Men den bestedne, den opdragne Yngling,
Der veed at stikke sig saavel i Hallen,
Som i sin Snekke paa det salte Hav.

Dg vandre vi paa Tindingen af Huset,
Med friest Blik vi skue vide om
Mod Verdens fire Hjørner. Nutids Held
Dg Fremtids Hæder tale til vor Siæl;
Dg Fædrelandet er den Glorie,
Hvorom sig Tanken dreier. Nær mod Osten
Sig strækker Arelstads den skønne Havn,
Maaskee den skønneste som nogensteds
Paa Jordens Ring fra Havet vunden er;
Ei blot for Tryghed, men Beliggenheden
Der, hvor den baltisk mindre Bove møder
Nordhavets mægtige Bølge. — I dens Leie
Seel mangen Orlogssnekke tryllet frem,
Med hellige betydningsfulde Navne,
Som taler vældigt til hver Sømands Hierte.
Der Phoenix sig i stille Bølge speiler,
Fra blanke Bove hæver den sit Bryst;
O! naar den engang ud paa Dybet seiler,
At prøve Manddoms Daad i Manddoms Dyst
Paa det fortladne Hav, naar Flaget vaier,
Det stolte Flag, som altid hædret blev,
Som leder frem til Noes og Kamp og Seier,

Da, som en nordisk Barde nordisk skrev,
Da skal den vorde Danmarks Noes paa Havet,
En kraftfuld, vældig Grif i vilden Skye;
Thi da man troede den forlængst begravet,
Den sig af Nsten svinged, født paa ny.

Nu Orlogssnekken Danmark! hvilke Minder
Opvække ei det dyrebare Navn?
Hvad Yngling her, som ei i Tanken finder
Sin Himmel i at stride fra dens Stavn?
Men og til blide Følelser det vækker;
Til Kiærlighed til Drot og Fædreland;
Thi Krigenes Sømer villig Haanden vækker
Til Fredens Palme, som i Danmarks Bang
Opblomstrer frodigen; hvis Bøgesthygger
Gav flittig Stræbsomhed et venligt Ly,
Hvorhen Bindskibeligbed gierne the,
Dg hvor Selvstændighed i Frihed bygger;
Hvor Yngling stræber kiæft i Viisdom frem,
Dg Manden prydet er med Manddoms Sæder;
Hvor Olding nyder den fortiente Hæder,
Dg Retfærd fundet har sit sande Siem;
Hvor Borgeren, som Krigeren ei svigter
Samfundets hellige, men lette Pligter.

Det tredie Navn som Fromheds Ideal
For Siælens Die helligt sig udmaler,
I Hytten ei, og ei i Høitids Sal

Dets høie Bæsen Nogen grant ndtaler;
Dets Bærd at tolke Læben ei formaer;
Eliandt Hiertet taler, Tungen burde tie.
I hvert et Bryst med Lueskrift det staaer;
Jeg nævner Ordet: Daniens Marie!
Det alle Himlens Dyder har paatrykt
Med Sandheds Præg sit ætherrene Stempel;
Med dyb Erbødighed, med Vrefrygt
Vi see op til det lysende Exempel
Paa alt det Edle, Himlen Jord har givet,
Paa alt det luttret Rene her i Livet. —

Dg vende vi nu Blikket imod Syden,
En Torden ruller over Kiøgebugt;
Den siger: Mindets Bog er ei tilluft,
Dg Ahnelser forene sig med Lyden.
Mod Nogen bryder Bølgen op fra Grund;
Kulsorte Sky langs Havets Flade bæver
Hift over minderige Fehmersund,
Dg Helteskyggerne i Luften svæver.
De Skygger vare Danmarks Fienders Skræk;
Er Noget skeet, som deres Daad opveier?
Hør Svitsfeldt raabe: Bov! Niels Juel: Vær fiæk!
Absalon: Tænk! og Fierde Christian: Seier!

Naar Solen synker, Diet dvæler fro
Med glade Følelser mod Vesterlide,
Ud over Herthas D, den skionne blide,
Der hvor ei Cæden blot, og Skove groe;
Men hvor Taknemlighed i hver en Barm

Mod Landets Etyrer høit og helligt luer;
Hvor Fredriks Krigere med vældig Arm
Staae rede til at slaae, naar Fienden truer;
Naar Trommens Gvirvel og Trompetens Klang
Til Kamp for Fædreland og Arne skynder;
Naar Barmen vorder Siertet alt for trang,
Dg høit dets Slag en sikker Seir forkhynder;
Naar ret som Vingeflag af Orn i Sky
Standart og Fane høit i Luften svæver;
Naar Angrebsord fremkalder Raabengny,
Dg Jorden hult af Hovens Slag gienbæver;
Naar Skytset raaber varslende: Ruin!
Dg Sværdet kæk paa Fiendehielmen smedder;
Naar Miner springe, Kuglerne med Gvin
Flyer hvidslende fra Kampernes Geledder,
Da toner reent den høitidsfulde Sang,
At Trostak imod Kongen herligt leder
Den kiække Kriger paa kamplystne Gang,
Til Seirens Maal, selv om Dødsenglen spreder
Sin Lynild knyttrende blandt Kampens Glæder.

Med Alvor Blikket vender sig mod Nord;
Det hurtigt farer over Sund og Belte
Didop, hvor Havets Bølge alpestor
Sig fra evindelige Tider vælte.
D, gierne dvæler Diet did henvendt;
I giennem Kattegat er Beien banet;
Thi Orlogsmændens rette Element
Gi Fiord og Indsø er, men Oceanet.
Bed Fredriks Godhed lærte han i Vaar

Med sindrig Daad dets Bølger at bekæmpe,
Dg derfor rolig han paa Snekken staaer,
Naar mod dens Boug de fraade, ei med Lempe.
Han peiler, lodder, maaler Maane, Sol,
Dg farer tryk til fremmed Folk og Egne,
Dg Risens vaade Bei fra Pol til Pol
Med Kundskab lærte han snildt at beregne.

Men falder Orlogsfærd til mandig Dyst,
Dg Orgelpiberne til Kampen varsle,
Naar sortest Sky af Ildsvælg er belyst;
Naar Master dirre, og naar Stænger rasle;
Naar Flammerne forghlde Danmarks Flag,
Dg Skibets Ribbeen som et Sivblad bæver;
Naar Bunden falder ned hvert fiendtligt Brag,
Dg Dannebrogens Kors i Luften svæver,
Da sidder Orrens Fugl paa Stangens Top,
Dg holder Bimplen som sig herligt bugter,
Imens den Takten slaaer med røde Flugter,
Dg mander Kampens Søn til Riæthed op,
Dg til at lytte til de Melodier,
Som snart maaskee til Døden ham indvier,
Til Seiersdøden, som han ei var værd,
Naar han ei Drot og Fædreland har kjær.

Prolog,

Fremfagt ved en Forestilling til Fordeel for de
Bandslidte i Jylland.

Solen ned i Vesten synker
Bag en fulsort Sky;
Savets Maage klynker,
Søger ængsteligt et Ly;
Hæst dens Skrig
Varsler Liig.
Hver en Stierne
I det Fierne
Har sit Glimt fra Jorden vendt.
Ingen Maane
Meer vil laane
Lys fra sit Firmament.
Mørket ruger over Jorden;
Sortest Nat er Dagen vorden.
Dyning nu paa Dyning haster,
Steds, med mere voldsomt Brag;
Brændingen paa Sandet kaster
Sønderknuste Brag.
Stormen, som en vældig Kriger,

Kuster Hav og Flod;
Bandet stiger;
Ingen Dæmning staaer imod.
Floden stiger
Med en Fart, som Lynets Pii.
Jordens Søner viger
Bævende med Jil.
Dødsenglen truer;
Oldingen gruer;
Manden, ved Strabadser hærdet,
Staaer forfærdet;
I Natten han skuer
Udelæggelse og Nød,
Undergang og Død.
Hele Naturen snart ligger i Liig.
Kun høres de hæse, fortvivlede Skrig:
„Almægtige Gud! Du Dig forbarne
„Over os Arme!“
Zittrende Barnet sig klynger
Til Moderens Bryst.
Havfruen synger:
„Det er min Lyft!
„I Havet
„Enhver, som af Dvinde er fød,
„Begravet
„Skal finde sin Død.
„Snart skal de worde mit Row.
„Der, hvor den surende Plov
„Gif over Engen,
„Keder jeg Sengen.

„Fakler ei blusse, Kiærter ei lyse!
„Menneskets Børn skal ghyse.
„Sa, hvilken Fryd
„Forkynder mig Jammers Lyd!
„Døden sig nærme,
„Gi langsomt, ved Soet eller Sværd!
„Mod dens Bælde dem Intet bestiærme!
„Dg Timen er nær
„Da Jorden blier Hav,
„Dg Havet blier Menneskets Grav.“

Havfruens Hymne de skummende Bølger
Henbær over Ager og Bang;
Havet den følger
Til Lyden af Stormens forfærdende Klang.
Orkanen sin Vande løslader;
Dprørt er den hele Natur;
Ved Bølgernes Sværdslag i Stræder og Gader
Nedstyrter den falkede Muur.
Vandmasser sig hæve;
Dem Storme omsvæve,
Dg Menneskets Børn, de bæve.
Hver Bølge har løsbrudt sit Fængsel.
Til Jordens Ruin
Alle Dybenes Luger, med Hvin
Sig aabne paa dirrende Hængsel.
Op flyve med dundrende Knald
De mægtige Cluser.
Skorstenen vakler, den synker, og knuser
Alt i sit Fald.
Hver den, som aander,

Pinligt sig vaander.

Husene styrte; Bohavet flyder;

Dvinderne hyle; Luften gienlyder

Af Menneskets bange, fortvivlede Raab,

Uden Redning og Haab. —

Dg over det vide, det udstrakte Rum

Chaotiske Dæmring henbæved;

Som ved Skabelsen Jorden var øde og tom,

Guds Aand over Vandene svæved.

Da steg en Engel ned fra Godheds Gud;

Den er fra Evigheden;

Den svæver stedse om herneløden

Paa Almagts vise Bud,

Af bringe Jordens Børn af Jordens Trængsler ud.

Det er Belgisørenheden.

Ufsynlig Eder Alle den omsvæver;

I Eders Alles Barm den virker, lever;

Den har det ædle Sverv,

Som den med Skionsomhed forvalter,

Af bede om en ringe Skærv,

Som Offer paa Medlidenhedens Alter.

Snart lyder Englens hulde Røst

Paa Vesterhavets Kyster,

Dg hver af Eder under venstre Bryst

Tak og Tilfredshed høster.

Prolog til efterstaaende Epilog.

Til Fru B.

Uf al den Gyldest, fiern og nær,
Hvorned den Digter stundom æres,
Kun een blev dog hans Hierte fiær,
Dg det var Deres.

Uf de Lovtaler man ham holdt,
Der saare, saare lidet læres;
Dog var han af een enkelt stolt:
Det var af Deres.

Man troer det er Poetens Brøst,
Uf han af Virak let besværes;
Men han kun lytter til een Nøst:
Dg det er Deres.

Da Bifald ufortient han fik,
Tildeels den ligeghldig bæres;
Dog eet ham ret til Siælen gif,
Dg det var Deres.

Med Ynde i fuldkomnest Glands
En Dødelig ei tit bestiaeres —
Hvis Isse smykker Yndets Krands?
Den pryder Deres.

Ja Krandsens himmelske Magie
Til Jorden fielden bortforæres.
Hvorned staaer den i Harmonie?
Fru J. med Deres!

Naar Gratier og Muser vil
Af Tidens Daarstab ei besværes,
Beed De, hvis Siem de flygte til?
De flye til Deres.

Epilog,

Fremfagt ved en Forestilling for de Fattige.

Der er et Land, lidt høit mod Norden,
Hvor det blier stundom sildigt Vaar,
Hvor tidligt kommer Efteraar,
Dg Sneen længe dækker Jorden;
Hvor sildigt modnes Rankens Druer,
Dg sieldent blomstrer Myrthens Træ;
Men under Bøgeskovens Buer
Tilfredshed boer i Dalens Læ.
Naar Bonden Læe til Høsten hvæsser,
Staaer Skoven endnu livlig skøn,
Langt mere frisk og mere grøn
End Sydens Pinier og Cypresser.
Naar Arno flyder guul og graa,
Dg maa aspælet Bane følge,
Da skulper frit codanske Bølge
Mod Herthas Kyster, himmelblaa.
Der spirer smukt Belgisorenheden
Med Baarens hele Blomsterpragt,
Dg danner Danmark til et Eden,
Hvor Digterens Ord staaer høit i Agt:

„At Guldets Værd ved Graven svinder;
„Dets rette Brug kun adler det.
„Selv Diadem og Seiersminder
„Er Evighedens Bægt for let;
„At for den Skiærv, som Rigdom gav,
„Er Lønner over Tid og Grav.“

Der hædret høit er Danneqvinden,
Som yder Hielp i Armod's Braa;
Som Trøsterinde selv Fyrstinden
Omfavnar moderligt de Smaa;
Der sees hun kiærligt, ømt at dvæle,
Dg selv afhielpse mangt et Savn,
Mens Smaaabørn trindt om hende knæle,
Dg barnligt stamme hendes Navn.
Der Høi og Lav saa gierne række
Den Lidende en gavmild Haand,
Der Alner, Byrd og Stand ei svække
Godgiørenhedens milde Mand.

Nu fra Paris til dette Land
Jeg i et Dievink mig flytter,
Dg Scenen pludselig ombytter
Fra Seinens Bred til Herthas Strand,
For hele Kredsen at forkynde
De Fattiges Erkiendtlighed,
Fra Barnet i sin Himmelhynde
Til Oldingen paa Gravens Bred.

Til Prinds Christian Fredrik.
Med foranstaaende Epilog.

Naar Digteren synger
For Armod og Nød at husvæle,
Og larmende Rhymer
Med Støien hans Lovsang udtale,
Da bort han sig lister;
Han hellere mister
Den Rettskafnes Tak, end han udrækker Haand
Til taktløse Nøes uden Aand.

Men Straalernes Brydning
Af Takken fik Værd for hans Sierte,
Og hellig Betydning,
Da De, ædle Fyrste! begiærte
At see Epilogen;
Da løfted sig Taagen
Fra Digterens Die, han saae
Hvori det Beundrede laa.

Det var Idealet
Af qvindelig Dybsind og Ynde,
Som neppe udtalet,
Han voved ei stærkt at forkynde;
Det var dette Billed,
Af! svagt kun fremstillet,
Af Hende, Dem, Fyrste! saa kjær,
Der gav Epilogen sit Værd.

Adam Oehlenschläger.

Den 14de November 1818.

Paa Sislunds Ø ved smallen Sund,
I Krelstad,
Der sad en Kæmpe mangen Stund;
Han herligt qvad.
Han qvad om Helge, qvad om No,
Om Palnas Dyst;
Hans Qvad opflammed Fædres Tro
I Sønnens Bryst;
Han qvad, som end Ingen har qvædet.

Hvor stort at see med Almagts Blik
I Mandens Hu!
At skue Tanken han undfik
I Tidens An;
Men større den, som maler dem
Med diærve Ord;
Han skattes høit fra Druens Hiem
Til kolde Nord.
Hil være den Sanger i Norden!

Han qvad om Kiærlighedens Fryd,
Dens høie Sorg;
Dg Signelils og Balborgs Dyd
I Braa og Borg;
Henledd mangen ædel Mø
Paa Trostabs Sti;
Hun svoer: før utro, heller døe
Bed Sagbarths Liig.
Det virked den herlige Sanger.

Om Moder=Smhed nylig qvad
Han yndigst Sang,
Dg hæved mangent Hierte glad
Til Moder=Rang.
Gid Somren blaa og Høsten guul
I elskte Kreds,
Tilvinke Dig en evig Juul,
Dg vel tilfreds
Med Viv og med Børn Du den nyde!

Imitation efter Begge.

Den 14de November 1838. *)

Herr Adam! — sku hans Dies Rast!
Hør Læbens Ord!
Hans Griffel prægede saa fast,
At Taagen for Valhalla brast.
Han blev vort Danmarks Knud Dan=Ust,
Saa stærk som stor.
Fly, skreg Svartalferne, og frygt;
Thi han et nyt Valhal har bygt
I Nord.

Herr Adam agted Tidens Brag —
Nu er det Tid!
Han paa dens Umbolt Slag i Slag
Slog Uselheden reent i Dvag,
Dg Skionhed stod paa Flaugheds Brag
Ved Adams Id.
Da krob Misundelsen i Skiul;
Thi Adam kæmped som Niels Juel
I Strid.

*) Dehlenschläger havde i en Sang aldeles efterlignet
Kong Christian stod ved høien Mast.

O Digtkunst! Glimt fra Skialden brød
Din Lyse Skj.

De Glimt blev Lyd, og Toner giød
Sig ud, ei blot i Herthas Skjød;
I Bretland og Germania lød
Den Mesters Ry.

Det lyner — Rygtet Himlen naer,
Og Sakon, Axel, Signe staaer
I Skj.

Du Danstes Bei til evig Glands:
En mægtig Land!

Med Dig ham Gratier i Dands
Belsigned huldt; med Alvors Sands
Han prydet er med Laurens Krands
Fra Musens Haand.

Dig, ædle Skjald! lovprise vi:
Din Færd, Dit Ord, Din Phantafie,
Din Land!

Til Christian Winther.

Da han havde skrevet Matrosen.

Matrosen har Vren og Urnen kjær,
Tilfældes med findrige Digter;
I Sindet de ere hinanden nær;
Dem begge ei Følelsen svigter.

Naar Stormen hviner paa salten Hav,
Dg hiin med Bølgerne kæmper,
Strøer denne en Blomst paa den Godes Grav,
Dg Savnets Taare han dæmper.

Hiin fægter med Sværdet i stærke Haand,
Han mindes de henfarne Slægter;
Men denne med Tanke og dybsindig Aand
Mod Nutidens Uvaner fægter.

Dg Kampen er haard for dem begge To;
Thi der er saa lidet at vinde;
Men begge opildnes af Haab og Tro,
Med Fædrelandet i Sinde.

Derfor naar den store Baadsmandsmath
Paa Dækket falder de Døde,
Da vil de Begge være parat
Til Monstring hisset at møde.

Naar Chefen kalder det ædle Par,
Da Haand i Haand de fremtræde:
„I Begge Kiækhed i Hjertet bar,
„Gaf ind til Jer Herres Glæde.“

Saa faae de da Lov at gaae agter ud
Til Chefens Cahyt den høie,
Der møde de Herman Bessel og Rud,
Dg Shakespeare og ham med eet Die.

Thi da de Begge nedlagde sig træet,
Dg Sværmen dem troede i Tanker,
Da vinkte Døden, og Døden var let:
De hvilte ved Haabets Anker.

Tillad at en ukiendt Dilettant,
Som Deres Følelser ære,
Som rørende skion Matrosen fandt,
At han Dem sin Tak maa frembære.

Herpaa svarte Christian Winther med følgende
Digt:

Havet er vel en Moder stolt,
Barff er vel hendes Stemme,
Strængt hendes Blik og Favntaget koldt;
Færlen hun haver i Siemne.

Haardt hun aver med stadig Tugt
Hver, hun sin Dør mon oplukke;
Døden var tit hendes Kundskabs Frugt,
En Grav hendes Sønners Bugge.

Men paa hvert Barn, som holdt Kuren ud,
Trygt Fædrelandet kan stole;
Alle vi veed, at Tuel og Rud
Har gaaet i denne Skole.

Thi Kiæthed og Kraft og skarp Forstand,
Og Alt, hvad som giver Ære,
Den hele vide Verden kan
Bed Havets Høiskole lære.

Men ofte hun seer med hellig Æyst
Paa sine udvalgte Søner,
Og vækker en Ild i deres Bryst,
Som sødt deres Jdræt lønner.

Hun trykker et Kys paa deres Mund
Dg skænker dem Sagens Gave,
Dg viser dem Vej til Musens Lund,
Den evigblomstrende Gave.

Dg lærer dem mangen mandig Sang,
Mens Kampens Straale lyner,
Dg lærer dem lokke ved Harpens Klang
Selv fremmede Heltesyner.

Men Den, som Harpe med Sværd forbandt,
Berust af Gudindens Blikke,
Ham kalder hun aldrig Dilettant;
Hun mener det sømmer sig ikke.

Paa Sagas Skjold hun skriver hans Navn,
Hvor Lauren grønnes om Manden,
Dg i hans elskede Fødestavn,
Der er han kendt af hver Anden.

See det var min Hilsen og Tak igien,
Behøver jeg sige mere?
Vi har jo kun Faa af det Slags Mænd;
Gud give vi havde Flere!

Hvorpaa Wulff sendte Christian Winther efter-
staaende Linier:

Som ærlig Sømand med sanddru Mand,
Der høit Søvegarden skatter,
Jeg ønskede gierne at udrække Haand
Som Ven til Matrosens Forfatter.

I Morgen Aften et lidet Lag
Her møder paa Akademiet;
De fleste tone det danske Flag,
Og Een er i Lunden indviet.

Jeg siger ei god for den hele Nest;
Men maa jeg til Tallet addere
Dem selv; thi hvis De vil være min Gæst,
Da siger jeg god for Een mere.

Jeg troer De møder en gammel Ven,
Maaskee en Veninde blier funden;
Men før De ganger af Huset igien,
De mange Flere har vunden.

J. H. C. Andersens Stambog.

Mind Dig og glem ei Danmarks Land
Gist under Sydens varme Himmel;
Glem ikke Danmark, bliv ei svimmel
Bed Arnos eller Seimens Strand.
Modtag et Raad fra den, der ærlig
Har yndet Dem og Deres Pund,
Tro ei jeg falde vil besværlig
Bed Reisens sidste Afskedsstund:
Nyt Phantasten som en Digter,
Men brug Fornuften som en Mand;
Svor høit man end til Maalet sigter,
Man vandrer tidt i Taagers Land,
Naar Flid og Kundskab ei ledsage
Paa Livets Vandring al vor Daad.
Lev vel, min Ven! reis! kom tilbage
Tilfreds og glad! — Antag som Plage
Ei mit velmeente lille Raad.

Den 28. Januar 1821.

Ut elste sit Danmark er Krigerens Lyst,
Dg Trostøb mod Kongen hans Sæder;
Mod Fienden han villig frembyder sit Bryst,
Sam vinke de farlige Glæder.

Til Fanen og Flaget
Han skuer med Fryd;
Thi Vren før Slaget
Har hvæsset hans Sphd.

Han elsker sin Konge, og drager sit Sværd,
Naar Luren for Kæmperne gælde;
Han elsker sin Konge i hvinende Færd,
Naar Bimplen fra Snekkerne kalde;

Thi Flaget og Fanen
Paa Snekke og Kyst
Ustikke ham Banen
I blodige Dyst.

I Feide staaer Borgeren rustet til Strid,
Og Døden han rolig foragter;
I Freden Bindstibelighed er hans Id,
Til Fædrelands Velstand han tragter.

I Krig vil han værne
For Konge og Land;
I Freden saa gierne
Er Borger hver Mand.

Thi flettede Borger og Kriger en Krands;
Om Dankongens Lof er den vunden.
Ei visne den kan, eller tabe sin Glæds;
Thi Kiærlighed Krandsen har bunden.

For Danrigets Throne
En Bognborg mod Bold:
For Dankongens Krone
Et Glavind og Skiold.

Før Danmark skal styrte i Glemselens Hav;
Før Klinten til Gruus skal hensmuldre;
Før Dansken skal synke med Skiændsel i Grav,
Og Sværd vorde tungt for hans Skuldre —

Før troløs han svigter
I Tanterne blot,
De hellige Piigter,
Han skylder sin Drot.

Lev længe, vor Konge! til Daniens Fryd,
Styr herlig Dit Scepter i Norden!
Lyt til Dine Sønners forenede Lyd:
Lev længe, lev elsket paa Jorden!

Vi kærligt paastionne
Din Daad for vort Vel.
Alfader belønne
Din Idraet med Held!

Ved Kong Fredrik den Siettes Jubilæum.

Alvorlig Danmarks Genius hviler
Paa Sagas Skiold, med Sagas Pen;
Det Forbigangne, Nutid iler
Forbi dens vide Synskreds hen;
Den veier og den sammenligner
Hvad der er skeet, og hvad der skeer,
Den Dannerrigets Etyrer signer,
Med Bifald den til Danmark seer.

Thi den er blank, den Hæderskrone,
Som sig om Drottens Isse snoer,
Paa Retfærds Piller staaer hans Throne;
Erkiendtlighed i Landet boer.
Hvad han har virket stærkt skal leve
I Sagabogens gyldne Skrift;
Thi Sandhedsfaalen skal omsvæve
For Efteslægten hans Bedrift.

Hans Hierte er den lyse Stjerne,
Som giver Kronen luttret Glæds,
Og Mildhed vikler sig saa gierne
I Diademets Straalekrands;
Af Retfærd's Blomster er den bunden;
Hvert Blad har uskatteerlig Værd:
Et halvt Aarhundrede er svunden
Med værdig, ædel Kongefærd.

Giv Fredrik mange glade Dage!
Saa haaber hver en Danmarks Søn;
Lad Fredrik rene Glæder smage!
Saa er vort Samfunds varme Bøn.
Ei ene Dnsket her gienlyder,
Paa Sandheds Ringer blev det ført
Vidt over Danmarks Land; det tyder:
I Himlen hist er Bønnen hørt.

Til Cabinets-Secretair Adler.

Kjøbenhavn den 8. September 1818.

D, gid jeg var en Secretair!
En Secretair, som altid fulde Fæde
For sig opdækket seer;
Nu har jeg Noie med at made
De kiære Fugleunger smaa,
Som neppe jeg kan skaffe Grøden,
Dg det er tungt, naar man skal staae
I Trang for Klæden og for Føden.
D, gid jeg var en Secretair,
Som daglig skue kan de Straaler,
Hvis Klarhed Diet neppe taaler,
Som nu de Pyrmonteser seer;
Dg kan man troe Berlings Nviser,
Saa har de for det Edle Sands,
Da de besynger og lovpriser
Dg hædre det ved festlig Dands. —
Her slides Tiden ved det Gamle;
Jeg halter paa det ene Been;
Bag-Væstet har begyndt at samle
Skidt op af Gadens Rendesteen,

J Prosa-Breve han det præger,
Dg kaster det paa Dehlenschläger.

Det er fordømt, min gode Adler
Gud veed hvad Skylden er deri,
Naar jeg min Pegasus opsadler,
Dg har Gemeenskab med de Ni,
Saa gaaer det ikke nu som før;
Jeg knap kan rime Smør med Dør.
Dog indlagt jeg et Brev har skrevet,
Til Prindsen, paa hans Fødselsdag;
At det saa jammerligt er blevet,
Det smerter mig; — ved tunge Drag
Af Piben har jeg Musen knevet —
Nu! v for v af Pennen gled;
Men tilgiv, Adler! denne Skurren,
Dg K for U de sikkert veed
Man tidt maa døie uden Knurren.
Men atter til mit Med tilbage:
Jeg sender aabent Dem et Digt,
Nu kan De dermed gjøre, lade
Alt, hvad De finder passeligt.
Eviol ei, jeg kiender godt dets Pletter;
Men hvis det kan med disse gaae,
De en Oblat for Brevet sætter
Dg lader det sin Hensigt naae;
Hvis ei lad Lethe det kun sluge,
Maaskee jeg derved skeer min Ret.

Som Benet mig i Gangen sinker,
Saa Hiernen volder Brevets Skam;
Dg spørger De hvorfor jeg hinker,

Hvorledes jeg er blevet lam,
Saa viid, at mens jeg Søen pløied,
Paa Doggersbank, paa kryds og tvers,
Dg gik paa Dækket vel fornsiet,
Faldt en Matros fra Store Mers,
Dg slog mig næstendeels til Døde;
Dog levede jeg atter op;
Men han bag Dret kun sig fløede,
Dg atter krøb i Mastens Top.
Jeg sander Reglen den usøde:
„Man straffes tidt for Andres Brøde“,
Dg gaaer endnu ved Kihkkestok.

Mit andet Togt jeg var i Kiel.
Jeg foer til Knop og saae en Cluse,
Saae Bandet af et Stibord fuse,
Dg skyndte mig dersfra med Til;
Men da min Krop jeg vilde læsse
Paa Bognen, som mig bragte did,
Man viste mig en Baronesse,
Som Storm og Modvind bragte hid.
Jeg syntes at jeg kiendte Minen,
Figuren ædel, hødig, rank —
Nu giæt engang — Det var P—.
Jeg tilstaaer jeg fortiener Bank,
Dg herved kalder jeg tilbage
Hver liden Snært jeg falde lod,
Dg angrex, at jeg monne vrage,
Kun for at sige Dem imod.
Jeg tilbød det, hun vilde ikke
Sig kaste i min — Falsters — Favn,

Paquetten kunde hun ei slippe,
Og under Flag fra Kongens Stavn
Med Briggen gaae til Kiøbenhavn.
Othello er nu bleven færdig,
Sin Oversætter ei uværdig;
Men han beklager inderlig,
Det er blandt hans ei smaa Ulykker,
At Prindsen ei kan finde sig
I Shakespeares gamle, diærve Stykker.

Farvel! en Silsen fra min Tette;
End et Leovel, min gode Ven;
Jeg har kun Plads til at nedsætte
Et Onske, som jeg gjør med Nette:
Ynd Peter Wulff, had B— — —!

Til Prinds Christian Fredrik.

Den 18. September 1818, da han var i Udlandet.

Der, hvor Stormen vældigt vifter
Med sit spaadomsvangre Hvin,
Giennem de forfaldne Rifter
Over Capitols Ruin;
Der fra Gruus sig Titus hæved.
Som en Skygge han fremsvæved,
Løst af Jordelærens Lænke,
Dg sig viste for Dit Blik:
„Gens at handle, eens at tænke,
„Dette vi af Himlen fik;
„Seent, o seent vi mødes atter;
„Hist jeg i min Favn Dig fatter.

 Wilhelm Tell paa Snelavinen
Stod som en forklaret Mand,
Alvor lyste frem af Minen,
Pilen var han i sin Haand:
„Mens som Barn paa Jord jeg vandred;
„Var min Tanke: Fædreland!
„Tanken, hellig, uforandret,
„Modnedes til Daad som Mand;

„Og paa Verdens store Scene
„Var min Idraet hvid som Snee,
„Mine Følelser var rene;
„Dine ere renere.“

Galliens Land Du giennemilte,
Uden Fordom, Tiden lig,
Kiækt Dit Grandstevie hvilte
Paa hvad Stort udvikled sig.
Fjerde Henrik til Dig talte,
Stordaad før, kun Minde nu;
Men det Minde smukt sig malte
I Din kongelige Hu.

Sneffen over Bølgen førte
Dig til Bretlands skønne Bang,
Fra the poet's corner hørte
Du den underfulde Sang;
Han, som hist bag Gittret throner,
Fra hvis Barm alt Stort udflød,
Shakespeares dybe Orgeltoner
Stærkt, som Zeraphstemmer lød;
Goldsmith landlig Luthen spiller;
Chaucer nymmer Hellas Dyd;
Spencers Tryllesløites Triller
Sødt harmonisk vækker Fryd;
Thomson Narets Verlen synger;
Gay fra Strengen Glæde drog;
Dryden Blomsterfrandsen slynger;
Milton dantisk Harpen slog;
Du indtriner, — Sangen tier,
Etunden hellig er og stor;

Thi i et forenet Chor
Musens Sønner Dig indvier
Med usynlig Ceremonie,
Under Himmel-Melodie
Til det, Du alt var, at være:
Kunstens Yndling, Musers Ere.
Gratier Laurbærkrandsen fletter,
Og den om Din Tinding sætter.

Til Prinds Christian Fredrik.

Den 18. September 1824.

Hvorved blev Troen paa det Falske jordnet?

Bed Ordet.

Hvorved kan Støv paa Wiisdoms Tempel banke?

Bed Tanke

Hvad er det, som om Isen Lauren flætter?

Idrætter.

De Hæderspræg paa Manden sætter,

Dg derfor hyperst Du, i Nord

En Udling stander, herlig, stor

Bed Ord, ved Tanke og Idrætter.

Hvad toner vældigst i Jordlivets Chore?

Det Store.

Dg hvad kan Phantasiens Ild belønne?

Det Skønne.

Hvad kan vor Mand imod det Udle høie?

Det Høie.

Men sieldent de sig sammensøie;

Dog, Prinds! Du Sands for disse fik;

Thi kraftigt lyser i Dit Blik

Det Store, Skønne og det Høie.

Hvad er det som forsøder Livets Dage?

En Mage.

Og hvorfra er det Livets Held udflyder?

Fra Dyder.

Hvad Ydre kan det indre Værd forkynde?

Keen Ynde.

Dets Ideal kan aldrig synde;

Det straalet over Sorgenfri.

Du sit i kærlig Sympathie

En Mage, smykt med Dydens Ynde.

Hvad lønner med Tilfredshed Kunstner = Sandsen?

Lov = Krandsen.

Hvad er for Gerthas Strand, ved Dig, en Binding?

Sølvinding.

Hvad Diadem sig om Din Pande klæder?

Sand Hæder;

Og herlig Banen Du betræder.

Algodhed af sit rige Væld

Dig skænke Livets bedste Held,

Dig krandsse Tindingen med Hæder!

Til Prinds Christian Fredrik og Prindsesse
Caroline Amalia.

Den 6. October 1826.

De Dnsker, som opstige
For Dig, o ædle Prinds, i Danmarks Rige,
For dem er Pennen svag;
Skiondt vældigt de i Sierterne sig male,
Kun Faa dem kan udtale,
Dg Ingen værdig nok paa denne Dag.

Nordhavets Søn et mindre
Dem føler kraftigt lue i sit Indre;
Men kan ei tolke dem;
Dog grandt han veed, at Faderkiærligheden
Er ypperst Fryd herneden,
Dg danner til et Paradis vort Hiem.

Naar jordist Tant henvisner
I Tidens Strøm; naar Høst med Baaren skifter,
Den vorer Nar for Nar.
Den Perledug, som Fadersøiet væder,
Naar Sønnens Bei er Hæder,
Selbreder styrkende hvert Livets Saar.

Den Fryd, o Prinds, Du øiner
I Fredriks Bei, den skøn og reen sig høiner
Hen over Rum og Tid;
Den Fryd kan Intet svække;
Den vil, naar Sneen slyger, venligt række
Dig Løn for Storhed — Manddoms Id.

Ved Mand, ved sindrig Tanke
Din Grandfætnings Vælde kiender ingen Skranke;
Den ligner Ornens Flugt.
Du stander ham et lysende Exempel;
Dg paatrykt dette Stempel,
Han blomstre vil og bære moden Frugt.

Fyrtinde! — (bli, beskeden,
Med Vrefrygt jeg seer op til det Eden,
Du skaber trindt om Dig, —)
Den Himmelshyd, som i Dit Die bæver
For Fredriks Minde svæver,
Dg han vil vorde god og lykkelig.

Et æther-luttret Billed
Du, i Din Vandring's Glorie, opstilled
For ham paa jordisk Bei.
Erindringen henvinger
Sig varslende til ham paa Sandheds Binger,
Dg styrker ham til Daad i Livets Mai.

O Almagt, lad den kongelige Spire
I Tiden Norden zire,
Som Christians og Carolines Søn!
Det skee! Thi han i Eders Spor vil træde,
Og idel, idel Glæde
Vil vorde Eders og hans egen Løn!

Til Prinds Christian Fredrik.
Nytaarsmorgen 1827.

I Østen Narets første Morgen kæmper
Med Stiernehærens Skin. — Paa Himlens Bue
Den tunge Sneeskj Morgenrøden dæmper.

Men Hjertets ædle Bøn den ei kan kue;
Skiondt Zephyr vifter ei blandt Blade grønne
Den stiger med en svag oprigtig Lue:

„Gid Himlen i sin Vælde herligt lønne
„Den ædle Tyrste, Kunsternes Beskytter,
„Som føler for det Høie, Store, Skionne;

„Som Danmark ei for Østens Czar bortbytter,
„Som modent Ur paa Sagas Mark opfanter,
„Som venlig, fro, til Svagheds Stemme lytter!

Jeg veed det, ædle Prinds! de høie Tanker,
De Ahnelse, som svæve for Din Hierne,
Paa denne Morgen imod Syden vanter.

Saaledes er det ret; de bør sig sjerne
Fra Norden; thi for Faderkiærligheden
Hver anden Følelse vil vige gierne.

Ja, blidt de svæve hen mod Arno-Bredde
Den kongelige Yngling huldt imøde,
Som vandrer tankesuld i Dantes Eden.

Paa Narets Morgen stærkt hans Kinder gløde;
Han tænker sig de elskelige Steder,
Hvor han saae Livets første Morgenrøde.

En sønlig Taare Fyrstekinden væder;
Den værner mod Charubdis og mod Sella,
Som hvidsler skult bag Hesperiders Glæder.

Han ghyser for den grusom kiække Sella;
Thi for hans Minde staaer den ædle Diis,
Den kongebaarne, den granborne Sella.

Dg Diamanter blier ham Nordens Is,
Sneefladens Gnistren idel Perlerader,
Dg Herthalund et saligt Paradis.

Endskiøndt han i toscanske Sol sig bader,
Palazzo Pitti er ham kun et Dde;
Han mindes Nordens Ygdrasil, sin Fader.

„Thi intetsteds er Roserne saa røde,
„Dg Tornene saa smaa er ingenvegne
„Dg intetsteds er Dunene saa bløde,“

Som i de himmelske, de Himmets Egne,
Hvor blidt vor Barndoms Uskyld er henrunden,
Hvor Fader=Moder=Omhed om os hegne.

Et Dieblif han var til Beemod bunden;
Men hurtig farer Haanden over Diet,
Dg atter har han Sindets Ro gienvunden.

Den raske Yngling staaer ei meer nedbøiet;
Med sindrig Su hver Gienstand han bemærker;
Hans Videlyst har Skiæbnen gunstigt føiet.

Han seer de fiække Middelaaldrens Bærker,
Opbygt af Capulets og Montagner,
I Harnisk klædt, som nordiske Bersærker;

Men ingen Tjælt fiendsk med Kaarden truer,
Ei stiaalen Julie fra Altanen titter;
Men Romeo rolig nærer andre Luer.

Vel agter han ei meget broget Flitter;
Men seer dog gierne Medici Capel;
Dog heller staaer han ved Lorenzos Gitter.

Du kæmpestore Titan, Michael!
Bed Synet af Din Dag, Din Nat han bæver;
De stande fuldbragt i Fuldendtheds Væld.

For Jesu Moderen hans Mand opsvæver;
Brød han ei ud: anch'io son pittore,
Hans Sierte dog med Urefrygt sig hæver.

Opera seria kun lidt ham more,
Dg ei han frydes ved en fad Grotesco,
Hvis høie Spring beklappes med Furore.

Men Carlo-Dolces herlige Francesco
Til helligste Begeistring ham opluer,
Saa og den frække Angelos al Fresco.

I Sanct Maria Kirken fast han gruer,
Dg bryder ud: „Har Mand fordristet sig
„I Sky at drage disse hvalte Buer?“

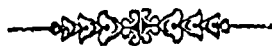
Nu vandrer han til Haven Boboli;
Endskiøndt han frydes ved den muntre Stimnel,
Er det dog ei hans Barndoms Sorgenfri.

Med eet forstenet staaer den hele Brimmel;
Thi Bedekloffen monne sagte klinge,
Dg Sukket flyer imod den høie Himmel.

Med Tillid hører Ynglingen den ringe;
For Fader, Moder, ret af Hjertets Grund
Sans Siel opløfter sig paa Andagts Vinge.

Som ved Magie paa Nytaars-Morgenstund,
Forener Dannerfolket sig i Bønnen,
Dg Dnsket bryder ud i Serthas Lund:

Som Faderen er worden, worde Sønnen!

Til Kongen og Dronningen.

I fordums Tid, min Konge, blev det sagt,
At Kongekronens Guld var tung at bære;
Men fordums Tid kun kiendte Vægten svagt,
Thi Nutid først stadfæsted Fortids Lære.
Men høie Drot! i Østen Sandhed luer;
Dit hartad ubegribelige Grandsker-Blif,
Hvormed Du, som et Lynglint, giennemskuer
Selv mest indvikled Sag; den Sands Du fik,
Den dybe Sands for alt det Store, Skønne,
For Land og Riges Vel, for Pligt og Ret;
Hver, som Din Idret fatter, vil paastionne —
Dg dog, o Drot! er Kronens Guld ei let.

Min ædle Dronning! Læben mangler Ord,
Den brat forstummer, den kan ei udtale —
Dg Pennen vorder sløv, den kan ei male
Den skyldfrie Siæl, som i Dit Indre boer.
Belgiørenhed hos Gud sin Fakkell tændte,
En Engel ned mod Alter-Ilden foer

Paa Herrens Bud: Han Dig til Jorden sendte:
Dg Flammen brænder stadig nu paa Jord.
O! Glædens Perler i de Smaa børns Die
Vil tælles af Alfader i det Høie.
Skioldunge-Ætlingen, ham give Gud
Fuldkommen Helbred atter snart tilbage!
Til Danmarks Haab han idel glade Dage
Paa Jorden nyde med sin høie Brud!
I Daad og Tanke han sin Fader ligne!
O Dronning! I Dit Billed vandre hun!
Da Himlen vil med Held vort Danmark signe,
Dg Maien blomstre vil i Bang og Lund.

Høitelskte Kongepar! huldrigt modtager
Det simple Qvad fra Havets gamle Søn,
Som reen og dybtfølt Vrefrygt hendrager
Til Thronens Fod med Hjertets varme Bøn:
Gid Held og Hæder i sin hele Fylde
De tvende Edleste paa Jord omsnoe!
Gud give Folket Klarhed til at hylde
De høie Dyder, som hos Begge boe!
Gid Tilfredshedens Genius omsvæve
Hvert enkelt Fied paa Eders Fremtids Bei!
Gid Dnsket, bønørt, sig til Himlen hæve:
Den komme ofte, denne Dag i Mai!

Til Dronningen.

Hen over Danmark, fra det vide Fierne
Nedglimted i sit Himmellys en Stierne;
Blidt Fromheds milde Straaler fra den Planet gif ud,
De lyfte med en Solglands, som var de sendt fra Gud.
Favre Ord! vi hørte ofte svinge;
Nu Stiernens Navn skal lydt i Hallen runge:
Dronningen!

Ja høie Dronning, Tak for hvad vi skylde
Hiin Stiernes Ekin; Med Liv og Siæl vi hylde
Den Glands, som fra dens Indre, fra Hjertets Bæld udgif,
Som svæver om Din Pande, som lyser af Dit Blik.
De Straalers Glands enhver i Kredsen fatter;
Thi hver med Følelse og Hjerte skatter
Dronningen.

Dit høie Værd Dig sætter her et Minde,
Som Efterflægt vil uskatteerligt finde
Som Qvinde-Idealet. — Naar vi er under Muld,
Vil Mindet vorde helligt, og purt som luttret Guld.
Som Skyttsaand det vor Danmark vil omsvæve —
Den Scene vorde fiern! — End længe leve
Dronningen!

Til Kronprindsesse Caroline.

Fyrstinde! Danmark Dig velkommen byder,
I Hytte som i Slot velkommen lyder.
Som Hierternes Fyrstinde, i Jubelstidts Chor,
Du hilses her, hvor Guldskab og Trostab Dig omsnoer.
Velkommen vær af Siælens hele Fylde!
Med Kiærlighed, med Vrefrygt vi hylde
Fredriks Brud.

I Siemmet man Dig kiærligt Lilli kaldte;
Behold det Navn, Dit Fædreland Dig valgte:
Bliv Danmarks Kiærelilli i Lilliens Vætherstær!
Thi som et heldigt Barsel vor Dronnings Navn Du bær;
Du førtes hid paa Kongens Navne-Snekke;
Det borger for at smt de elste Begge
Fredriks Brud.

En huldrig Skyttsaand Du for Fredrik være!
Du Livets Byrder hielpe ham at bære;
Og da blier Byrden lettet. Hav Dannerriget kjær!
Gienkiærlighed Du finder i Landet fiern og nær.
Din Færd vil et taknemligt Folk paaskionne;
Ufrømtet, reen Hengivenhed vil lønne
Fredriks Brud.

Den stille Ynde, som Dit Ydre smykker,
Dit indre Bærd, Dit Ansyn huldt udtrykker;
Dit Die straalers Mildhed; Vi læse i Dit Blik
Den høie Siæleadel, som Du fra Himlen fik.
Trindt om Dig Livets gode Engle svæve!
Lydt Danmark jubler: Længe, længe leve
Fredriks Brud!

Til Adam Oehlenschläger.

Min Ungdoms Vaar henrandt paa Bølgen blaa:
Jeg skued Stierneharens Millioner;
Jeg Dybets Afgrund aaben saae,
Og Dovrebølger imod Snekken slaae;
Jeg hørte Kampens diærve Toner; —
Men koldt slog Hjertet i mit Bryst,
Jeg roligen paa Fienden bød at sigte,
For Vren kun jeg elskte Kampens Dyst;
Men nu jeg læste Dine Digte,
Og anderledes Hjertet slog;
Det vaagned af sin Slummer
Og følte Livets Fryd og Kummer,
Og Længselsfulke Barmen drog.
En hellig Ild de tændte,
Og Kiærlighed til Fædrelandet brændte,
Til Pligten og til Gud i hvalte Bryst;
Nu Ruglens Hvin var Orgeltoner,
Og Stormene Alherrens Røst,
Og Stiernerne hans tusind Throner,
Og Døden Livets bedre Røst.
Taf store Garde! Ved Din høie Stemme,
Min Land kan ahnende et Hissets Fryd fornemme.

Til Christian Wulff og hans Hustru.

Fremfagt ved et Høstgilde.

I Høstens Dragt sig Marken klæder,
Sangfuglen søger Sydens Hiem,
Alvorligt Efteraaret træder
I brunlig gule Klædning frem.
Snart Nordenvindens vilde Bragen,
Vil ryste den bladløse Skov,
Hvor Løv vil vorde Stormens Rov,
Dg Alt blier dækt med hvide Lagen.
Men under Eneen Frøet spirer,
Som blev ved Flidens Haand nedlagt,
Dg smukt det atter Jorden zirer
Med tusindfarvet Blomsterpragt.
Saaledes verler Høst med Sommer;
Men Winterkulden Ende faaer,
Dg lover i den Tid, som kommer
En evig, aldrig afbrudt Vaar.
Saaledes vist et Forsyns Die
Vil høre den Natskafnes Bøn,
Dg hist fra det azurne Høie
Nedsende Frugtbarhed til Løn.

Et Billede vi bringe Eder
Paa Gævens Værd i denne Krands,
I det vi Alle, Alle beder
Med inderlig, med dybtfølt Sands,
At Himlens Gud, som kærligt skønner
Svo handlet ret, og mildt belønner
Af sin Algodheds rige Væld,
Vil skænke Eder Fryd og Held!

Til Froken Elisabeth B.

Elisabeth, min gode Pige,
Tak for det nydelige Brev,
Som Du iastes mig tilskrev.
Jeg beder Dig, at Du vil sige
Din gode Moder, at jeg haster
Til hendes Bolig Kloften ti,
Og mig for hendes Tødder kaster,
Med Tak fordi
Hun lod mig kære
Med sig
Til Sorgenfri,
Sant for at høre
Hvad hun har at befale mig.
Nu gaar jeg i min Urtegaard,
(Den er kun ringe
I dette Efteraar;
Vi Gamle holde meest af Vaar
Og hvad den kan frembringe;
Heri jeg troer vi have Ret —)
Der haaber jeg at finde
En Blomst, ja to, hvoraf jeg Dig vil binde

En billedlig Bouquet.

Nu seer Du, Georginen hder
Et yndigt Skue; dog dens bedste Værd
For Dig, er at en af dens Søstre bær
— Og mærk Dig vel hvad det betyder —
Din elskte Moders Navn.
Den Anden har for Diet lidet Gavn,
Og dog den er den bedste Urt heneden,
Den er Symbolet paa Beskedenheden;
Skiondt den ei vækker Mængdens Bifalds Lyd,
Er det hver ædel Moders Fryd,
Naar hendes Datter bær dens Pryd;
Beed Du dens Navn? den bliver kaldt Mimose.
Nu Synet af den Tredie Dig opliver;
Det er en Rose,
Dens Knop Du er, dens Blomst Du bliver.

Til Niels W — —.

I classiske Brødre, grib Glasset an!
Hver fyld det høit op til Manden,
Dg tøm det til Held for den classiske Mand,
Som hades af — — og Fanden;
Men elstes af hver i sin Fødestavn. —
For Sætteren skules hans Efternavn.

Hr. Niels er hans Fornavn. Paa Vise-Viis
Hans Dyder vi ei udbasune;
Dertil af Papir vi behøved et Riis.
Vi heller berøre hans Lune,
Med al dets godmodige Munterhed
Dg characteristiske Egenhed.

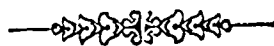
Han spørger, og kjober, og giennter dem
Bed Siden, som ellers man kaster;
Til nok en Revue de maae atter herfrem
Som Ernst han sig fielden forhaster;
Men sætter han største Godillebeet,
Da rolig han er, som om Intet var skeet.

Han bruger en Forsætning hvergang han spør',
Fornøden han sig reserverer;
Han er kun et Menneske. En Couleur
Han kalder naar helst han tournerer;
Men naar han sig nævner en simpel Mand,
Da er det en Løgn, som vi modsige kan.

Her hjemme hos ham er saa hyggeligt, godt;
Paa Bordet den Piberad ligger;
Ei ene man spiser fortræffeligt blot,
Men hyperlig Nectar man drikker;
Og Fruen opliver den muntre Kreds;
Man hos ham sig føler saa vel tilfreds.

Og det som den A——ske Sandhed staaer fast,
Som S——— ei han gjør Knuder;
I skadefro Patter han ei udbrast,
Da W—f glemte Kongen i Ruder,
Og blev halvt opirred i vredligt Sind,
Og casqued og spurgte i Veir og Bind.

Men det er ei Sagen. Et classisk Liv
Gid Niels giennem Tiden henvandre!
Han leve i Fryd med den væneste Viv!
Hans Lykke ei Skiæbnen forandre!
Vi ønske ham Alt, hvad hans Siæl attraaer
I dette og mangent et kommende Aar.

Sang paa Peter Gottmanns Fødselsdag.

Den 23. Januar 1833.

Til Fødselsfester ere Lov og Priis
I vore Dage stærkt i Mode,
Dg da fortælles der sædvanligviis
Om Festdagshelten alt det Gode,
Som han har øvet i sit lange Liv,
Hvordan han Stamme blev fra skjørest Siv;
Hvad han har gjort
Smaat eller stort,
Blier til en vigtig Episode.

Jeg følger nødig denne giængse Etik,
Meritterne jeg ei forkynder:
Saa meget mere som Herr Gottmanns Tit
Er ei at spare Næstens Synder;
Hvorfor skal han da selv gaae Nam forbi?
Nei tværtimod, der er ei Synd deri,
Med lette Strøg,
Dg kun i Spøg,
At male Peter Gottmanns Synder.

Er Himlen rød, han siger den er graa,
Troer han det koldt, da er han prikken;
Mod Strømmen vil han, kan derfor ei gaae
Til Kammerraaden ad Boutiquen;
Perfectum han for Præsens byder os,
Al Grammatik og L'Hombre-Sprog tiltrods;
Passet jeg har,
Gier han til Svar,
Dg laer sin Ugtermand i Stikken.

[Dog vi ei røre meer ved disse Feil,
Dg ei de lægte Saar opripper;
Paa Biddets Hav han fører herligt Seil,
Som en fuld kunsterfaren Skipper,
Dg omskiøndt han tidt er lidt paatvers,
Han dog opmuntrer os ved livligt Skierts;
Benligt og smukt
Bittigheds Frugt
Paa Morstabs-Uret modent vipper.

Det er saa hyggeligt, saa saare godt,
Her i hans comfortable Stue;
Hans Gytte skabes til et Trylleslot
Bed hans fortræffelige Frue
Thi reis fra Sædet sig hver Qvinde, Mand,
Dg drik af Hiertens Grund, den Skaal forsand:
Jordlivets Vel,
Helbred og Held.
Dg sande Glæder de kun skue!
Ja reist fra Sædet, klink med kraftfuldt Liv

For Peter Gottmann og hans væne Liv;

Sun: Siemnets Pryd,

Han: hendes Fryd!

Gid ingen Uveirssky dem true!

Nu tredie Gang istemt det hele Lag:

Tilfredshed bygge under dette Tag!

Vinter og Vaar,

Til sildigste Aar,

Gid Huset være Lykkens Tempel!

Sang for de Blinde.

Haabet har Gud i sin Naade os givet;
Troen er Menneskets saligste Trøst;
De ere trofaste Støtter i Livet,
Begge husele det lidende Bryst.

Haabet beriger.

Troen ei sviger

Den, som med Tillid til Forsynets Gud,
Lyder hans venlige Bud.

Haabet sin Fakkell har tændt for den Blinde;
Tro for hans Indre har udbredt sin Glæde;
Derfor ei Graad fra vort Døie skal rinde,
Begge har fløttet os mangel en Krands.

Serligt de tale,

Billeder male

I vore Siæle, som Harpernes Klang,
Blide, som Nattergalsang.

Derfor med Tillid ad Banen vi vandre,
Haabet og Troen os lindre vort Savn.
Engang skal Scenen paa Jord sig forandre,
Da vi henflytte i Kiærligheds Favn.

Lysen oprinder!

Intet os blinder

Sisset, hvor hver den, som haaber og troer,
Singer: Alherren er stor!

Sandhed.

En Drøm.

J en af Høstens yndefulde Dage,
Mens røde Frugt nedhænged Træets Green,
Da Bonden monne Sæden glad hiemage,
Mens Aftenrøden spilled varm og reen,
Dg Fuglen sang i Skoven,
Dg til sin Vintersæd Landmanden retted Ploven.

Da sad jeg under Herthas gamle Bøge,
Hvor liden Trækfugl fandt sit sidste Ly;
Med næste kolde Morgenstund de søge
Til Sydens Egn for Nordens Jis at flye;
Didhen de skyndsomst ile,
Hvor Foraarsstraalerne i fulde Pragt nedsmile.

Du lille Fugl! Du flyer til fremmed Egne,
For der at søge No og Salighed;
Har ei Tilfredshed hiemme allevegne,
Hvor skyldfrie Barm og reen Samvittighed
Kan Hiertets Kulde smelte,
Saavel i Zemblas Drk, som under Sydens Belte?

Thi den høitidelige, indre Lue
Til Perledug opløser Hiertets Sne;,
Krystalkklar giennem Perlerne Du skue,
Hvad Taagesløret nægted Dig at see;
Naar Sandhed kun antænder
Sit Alter i Dit Bryst, da Luen varig brænder.

Dens Ild kan ingen jordisk Kummer quæle,
Den brænder høit i hvert et ædelt Bryst;
Den varmer op de følesløse Siæle,
Som før ei kiendte Sandheds rene Røst.
I moderlige Arme
Den vugger saligt hver, som hylde den med Barme.

See, Tankesflugten hid og did sig skifted,
Til den sig hviled i sin Yndlingskrog;
Et Balmufres fra Engen Binden visted,
Dg lod det falde paa mit Dielaag,
Dg jeg faldt i en Dvale.
Hvad jeg i Søvne saae, jeg stræbe vil at male.

Et Bierg stod paa en stor og udstrakt Slette,
Hvis Top i klare Ekher indhyllet laa;
Dets Høide jeg ei kan i Ligning sætte
Med noget Høit, som jeg paa Jorden saae.
Jeg Diet mod det hæved,
Dg Ønsket om at naae dets Top paa Tungen bæved.

Dg det var Kundskabs Hvi; — af Ether ombølged
Laa Sandheds Tempel paa dets lyse Top;
Et Etherslor dets rene Straaler dølged
For dem, som mægted ei at naae didop.
Jeg mange saae, som prøved
At naae det høie Maal; men faldt ved Nøien fløvet.

De Fleste gif ad Sprogets Port, hvis Glimmer
Dem loved snart at finde ønskte Gavn;
Den Port var vogtet af et Fruentimmer;
Sufommelse var hendes Døbenavn.
Hun Læberne bevæged,
Som om hun gientog hvad for hendes Tanker svæved,

Jeg aldrig glemme kan den høse Murren
Af Millioners vidt udspilte Mund;
Det lød som tusind Sommerbiers Surren,
Udi en frugtbar blomsterprydet Lund;
Det høit i Luften dirred,
Som da i Babylon sig Tungerne forvirred.

Dg Veien var ujævn ved svære Hobe
Af Steen og Gruus af gamle Bygninger.
Fra Panden randt den klare Svedens Draabe,
Dg naar de troede ret sig Maalet nær,
Saa fremstod høie Fielde,
Som monne Vandrerer med Mismod overvælde.

Da vinked paa de faldende Ruiner
Bedholdenheden med sin vundne Krands;
Det var en lille Mand med barske Miner
Og strænge Blik; dog den modfaldne Sands
Han stræbte at oplive
Med Raad og Daad, og bød ei Gaabet at opgive.

Men Faa adlød hans hjælperige Stemme;
De Fleste vendte modløs om igien;
De vilde heller ham og Bierg forglemme,
End ad saa trange Stier vandre hen.
De satte sig og hviled,
Og dreve Spot med dem, som kraftfuldt opad ilede.

Fæl Riedsomhed sig taus til dem henflæber,
Og ubemærkt dem drage ned med sig;
Og Lidenskabens hvasse Piiil, som dræber,
Tgiennemborer dem umærkelig.
Mistillid dem berører
Med sine sorte Tvivl, og dem i Dyndet fører.

Nu Følesløshed sig omkring dem sniger,
Og i sin kolde Lænke vikler dem;
Selv Glimtet af det rene Lys bortviger;
De synke ned i Glemsels mørke Siem,
I Letheslodens Bunde,
Hvor Gaabet brat forsvandt for dem igien at lande.

Jeg Diet vendte bort. Og midt paa Fieldet
Saa mørk Allegoriens dunkle Siem.
Af Frygt jeg nær var bleven overvældet,
At jeg ei skulde finde ud igien
Af disse dunkle Gange,
Snart brede som en Bei, snart som en Sti saa trange.

I dæmret Nat var Alting overskygged;
Af blegligt Maanestien var alt belyst.
En Søile hist, en Obelisk her bygged
I Grotter stod; men alt var taust og thst.
Man dunkelt saae, — ei hørte
En Lyd, ei Zephyr i det tykke Løv sig rørte.

Lidt ovenfor laae Phantasiens Egne
I Morgenrødens eget hulde Skær;
Et Blomstertæppe udbredt allevegne,
Af Vestenvinden vugged her og der.
Sig Sensitiven lukked,
Da jeg mig altfor dybt imod dens Blade bukked.

„O Følelse!“ jeg bad: „luk ei Dit Die;
„Du til mit Hierte stedse klynge Dig!
„Bed Dig jeg opad stræber med det Høie;
„Din hulde Blomst lad stundom fryde mig!“
Mig syntes Blomsten sukked,
Og med min Bøn tilfreds den Bladene oplukked.

Halv skjult i Ly for Solens hede Straale,
Bekedenhed! Dit hulde Billed stod,
Den lille blaae Viol, der ei kan aale
At Smigersormen nærmer sig dens Rod;
Thi den er Qvindens Smykke,
Den bedste Urtekost hun kan til Barmen trykke.

Trosskabs-Emblemet paa de grønne Grene
Med brunlig hvide Blad sin Nande drog
Ned til Grindrings Blomst, den skyldfrie, rene,
Som favnet i dens Ly ved Jorden stod,
Dg Perledug nedrinde
Fra Kaprifolen paa den signede Kiærminde.

Dg Smortellen med sin hvide Krone,
Symbol paa andet Liv og Evighed,
Opvorte frodigen i denne Zone,
Dg visted roligt til de andre ned:
„Naar dette Liv forsvinder,
„Da alt hvad Du har kiært, Du hisset kiærligt finder.

Dg meget var end for mig at beskue;
Da pludseligt mit Die henrykt saae,
Oplyst ved Morgenrødens klare Lue,
Et yndigt Tempel, som tæt for mig laa;
Dg to Gang ni Colonner
Den høie Svælving bar, som Ætheren beaander.

Det Musatempel var. Det høit sig hæved
Af Jaspis og Porphyre, mod Fjeldets Top.
I rene Omrids Pillerne henvæved,
Symmetrisk stræbte de mod Himlen op
Og dristigt Kuplen vare,
Hvorunder Solens Bogn og Phoebus billedet vare.

Bed hver Colonne paa den ene Side
Et Alter stod i yndig Symetrie,
Behængt med Blomster, Lyseblaae og hvide,
Og foran hvert, een af de hulde Ni
De Billeder beskuer
Af dem hun værdig fandt at pryde Søilens Buer.

Og mange Vedles Billed jeg gienkiendte,
Som Musen dyrkede ved Lampens Skin,
Hvis Siæle for det Store, Skionne brændte,
Som ledet var i Helligdommen ind,
Som vandt den Stjernekrone,
Urania til Løn gav Støvet fra sin Throne.

Ei vover jeg dem alle her at nævne,
Som laurbærkronet paa de Støtter hang,
De nyde skal der' Løn i bedre Stevne;
De mindes bør ved bedre Harpeklang.
Paa dem jeg frygtfrem peged;
De vil tilgive mig; thi de mit Sind bevæged.

Thalias Alter blomsterflort var prydet
Med ham, som skæmtsom revsed Daarens Tant,
Som længe Moder Jord sit Krav har ydet,
Som Alvor ind i Skæmt og Løier spandt,
Hvis fordums Jean de France,
Til Regio formeert, vi end see om os dandse.

Taus Melpomene med sin Dolk henpeger
Til Syndefaldets Digtters friske Krands,
Hvis Godheds Priis hver ædel Siæl bevæger,
Hvis Almagts Lov end skinner i sin Glands;
Balkhyriernes Sange
Med stærke Drøn gienlød i Templets dybe Gange.

De Tappre, som forbiøer Jordens Center,
Dplyst ved Fyllas klare Diamant,
Uhrer slog i Dybet, og fremhenter
Det Underfisk paa Jordens anden Kant;
Der' Skiald hang udi Kamme
For Calliopes Blik i Laurbærlovets Flamme.

Beltalenheds Gudinde ogsaa freder
Med friske grønne Løv, Dit Billed, Dig!
Som Dannebrogens yngste Sønner leder
Til Wrens Bei at lyde diærvelig,
Som fierde Christians Skygge
Fremmaned, i hvis Ly de Snekken kan gienbygge.

Dg paa Eratos blege Kind en Taare
Fra Diet, som før stedse smiled, flød;
Den Yndling hun en Gang sig monne kaare
Tildækket hang; dog var han ikke død;
Men taus hun sig bortvendte,
Skiondt Hiertet end for ham med stille Kummer brændte.

Nu kom Apollos Sendebud fra Jorden,
Dg bragte nogle nye Billeder
Af dem, som ved Geniets Ild er vorden
I senest Old de Musers Yndlinger.
Det første man fremtager
Anledning gier til Splid og Enighed forjager.

„Det være mit!“ Thalia først udbryder,
„Et broget Alter har han bygget mig,
„Som Jordens muntre Sønner huldrigt fryder,
„Dg Jordens Døttre ved det glæde sig.
„Ufskyldig Spøg og Glæde
„Fra Alteret opsteg, naar Sorgens Dine græde.“

Dg nu Erato: „Nei, det mig tilhøre!
„Hvo drog vel Lampen frem af Nattens Muld?
„Som denne Simon hvem kan Hiertet røre?
„Hvo fandt som han det gamle røde Guld,
„Dg Huset, som i Bue
„Foroven hvælvet var, dog kun en enkelt Stue?

„Hvo udfandt Bardens Flugt mod Morgenrøden,
„Hvor Solen funkler i en evig Brand?
„Hvo fulgte ham mod Vesten, hist i Døden
„Hvor han gienfandt det tabte Fædreland?
„O! Skjaldens høie Stemme
„Forkynder at han veed, hvor Digteren har hjemme.“

„Ti, og erkiend de Oldtids stærke Flammer,“
Melpomene alvorlig, stræng udbrod,
„Som Dvertro med Sandheds Pile rammer,
„Da Kæmpen Giøglelyset vældigt brød;
„En Hedning han skal være,
„Men mangen Christen han kan Vei til Himlen lære.

„Hvi i sin Død, hiint ædle Forbunds Stifter
„Udødelig skal paa min Tavle staae,
„Dg lyse giennem Ridderborgens Rister
„Til hver den Jordens Søn, ham kan forstaae;
„Han mandeligen døde
„Da Bue vadsked af Blodpletterne de røde.

„Hvem slyngede de dunkelrøde Druer
„Om Dydens modne, Kunstens modne Søn?
„Udi hvis Sierte himmelsk Tillid luer,
„Da Jorden nægted ham fortiente Løn?
„Dog fro og uden Harm
„Han dyrkede sin Kunst, og sank i Dødens Arme.

„Med Laurbær og Kiærminder om sin Tinde
„Han feirende sank ned i Gravens Siem;
„Men vilke skal sig Laurbær og Kiærminder
„Om Heltens Isse, som ham mænte frem.
„Held den, hans Værd paaskionner;
„Thi jeg udkaarer ham blandt mine ægte Sønner.“

Apollo's Dom klang i de gyldne Strenges;
Ei muntre Toner han fra Harpen drog,
Ei verende, som gienlød smt og længe;
Men dybt og svært Accorderne han slog.
— De Muser Dommen lyder,
Dg Melpomene sig ved Hyttet saligt fryder.

Nu gif jeg videre. Et andet Tempel,
Ei glimrende som Musernes det laa;
Men det bar Qvindeblidheds eget Stempel,
Som Aftenstiernen i det rene Blaae.
Eig Gratierne fryder
Bed Jordens Døttres Id, ved qvindelige Dyder.

Der saae jeg Dig, som saligt giennem Livet
Mig leder ved Din hulderige Haand,
Som fra Algodheds Deler mig blev givet
At blomsterstrøe min Banes Myrthebaand,
Hvis stille, høie Dyder
Hver Gratie og hver en Himlens Engel fryder.

Thi Du er Jordens bedste Pryd heneden,
Et luttret helligt Mønster for Dit Røn,
Et helligt Bytte hist for Evigheden,
Naar Du henvandrer til fortiente Løn,
Paa Lysets Purpurvinger,
Dg Siælen lillieklædt til rette Siem sig svinger.

Dg Dig, som hist paa Norges Marmorfælde
Forsøder Livet for min valgte Ven,
Som Moderomhu i sin høie Bælde
Skal bringe høit paa Fjeldets Tinde hen.
O! paa de nøgne Strande
For Eder at giensee jeg haaber end at lande.

Dg Dig, som maaled Moderkærligheden
Udi Marias Blik, til Barnet paa sit Skød,
Som dannedt Alt omkring Dig til et Eden,
Som Kærlighed til Musen mig indgiød,
Som himmelrene Glæder
Spreir trindt om ham, med hvem Du Banen saligt træder.

Men ei det skionne Støv, som Dig omflører,
Dit ydre Tegs fuldendte Symetrie
I jordist Pragt, mig til Beundring rører;
Nei! mig henrykker taus den indre Harmonie,
Som helliget er vorden
Bed Sandheds Himmelglint et Ideal paa Jorden.

Nu saae jeg nærmere den rene Lue;
Men ikkun To end kraftfuld stræbende
Mod store Maal. Men de med Kiækhed skue
Mod Lyset op; og ny Anstrængelse
I hver en Nerve hæver,
Og altid høiere mod Maalet de sig hæver.

Den Ene gif med ast og stadigt Die
Mod Bierget vendt. Bortryddende hver Steen,
Han paa sin Vandring fandt, med slibrig Møie,
Indtil omsider han paa Kanten treen,
Paa Brinken angst han skælver —
— Sig over Flidens Dyrker Templets Buer hvælver.

Men ei den Anden vandrede saa rolig;
Med Ornens Flugt han vældig farer frem.
Med Muserne og Gratier fortrolig
Han stundom hvilte sig i deres Siem.
De Bifaldsmaal tilvinked
Geniets modne Søn, naar han sig hos dem sinked.

Han dvæled i Allegoriens Grotte,
Han drak af Hyppokrenes Kildevæld,
Han grunded ved de gamle Ridderslotte;
Men moden nu — imod det lyse Fjeld
Med modig Larm han haster,
Og glædedrukken sig i Sandheds Urne kaster.

Dg lønlig Kummer nagede mit Indre,
Dg tunge Taarer randt paa blege Kind;
„Skal aldrig Lyset saligt for mig tindre?
„Dg skal jeg aldrig naae den Klippetind,
„Hvor Saligheder vrinle,
„Hvor luttret Glæde boer — som udi Himles Himle?“

„Ei, Svagheds Sen!“ saa lød en indre Stemme,
Dg jeg gienkiendte huldt den blide Røst,
„Viid! Du skal hver en Salighed fornemme,
„Naar Du et Alter reiser i Dit Bryst,
„Hvorfra den Lue brænder,
„Som Himmelfakkelen fra oven kun antænder.

„I Dalen selv, i Elettens lave Egne
„Boer himmelsk Ro og himmelsk Tilfredshed,
„Dg Salighed er hiemme allevegne,
„Naar skyldfrie Barm og reen Samvittighed
„Dit Hjertes Kulde smelter,
„Til Stenen paa Din Grav dugperlet man henvælder.“

Ved Peter Fredrik Wulffs Død.
Af N. Dehlenschläger.

Nys, Sorgens Sarpe! hængte jeg Dig hen —
Skal jeg nu flur igien
Fra Egen Dig med smeltet Hierte tage,
Dg stemme Dig til Klage
For tabte Ven?

Nei, elskte Broder! ingen Klage, nei!
Thi Klynken leed Du ei;
Din Aand, skiondt rigt med Følelse begavet,
Var hardet Dig af Havet
Paa Urens Dei.

Den raske Sømand venter liæk sin Død,
Naar Skæbnen bød;
Dog vælger heller han til Hvilestedet
Den Lund, som Frigga selv med Blomster fredet,
End Havets Skid.

Naar freidig Du ad Østersaltet jog,
Da Døden Du bedrog;
Den traf Dig ei — Da Du paa „Lougen“ naaede
En Fugl fra Brittens Flaade,
Din Klo i den Du slog.

Dg Skole holdt Du over Hgirs Seng
For raske danske Dreng,
Dg lærte Gutterne, paa Søen kloge,
At heise Dannebroke
Til Fryd for Danavang.

Men hiemme Du, naar røgtet var Dit Kald,
Som gamle Helt blev Skiald;
Da som en Færgemand Du Shakespeares Skatte
Til Siælland oversatte,
Fik Plads i Kunstnerhal.

Saaledes blev Du ogsaa Digterlods;
Men, stedse dansk Matros,
Du delte trofast Dine Benners Blæder
Med vittigmuntre diærvæ Sømandsfæder;
Dg herlig er Din Roes!

Din Smerte var kun snel;
Fra Bragis muntre Spil Dig vinkte Hel;
Da Baldur kom og bragte Dig til Gimle,
Til Salighedens Gimle
Høit over Dal og Field.

At Dine Børn — De græde ved Din Død,
Dg Skjaldens Taare flød!
Men Fædrelandet paa den Tabte skønner,
Dg, Wulff! — og Dine Sønner
Gaae i det Spor, som Du med Rislen brød.

Thi Havet sletter ud ei Seltespor;
Dg Mindets Lillie groer
Saa hvid som Skum — men evig som en Stjerne,
Der viser i det Fierne
Hvor Selten boer!

Af S. D.

Fra Danmark's Flagstang vaier Sørgeslor,
Fra Danmark's Kyster lyde Sørgetoner,
Og Gienklang høres i det fjerne Nord,
Fra Nordhavs skybedækte Regioner;
Thi Krigeren, som vi til Graven bar,
Bandt Heltenavn ved Tvillingrigets Strande,
Saa stolt en Kæmper for sit Land han var,
Som nogen Søgut fra de danske Bande.

Han modigt stebned fra den bratte Kyst:
Paa Danmark's sidste Skib han Flaget heiste,
Der voved han saa mangen blodig Dyst,
Mens Bimplen høit paa Kruddampskyen kneiste,
De overlegne Britter lærte han,
At ei de havde taget gamle „Lougen“;
Der vrimled Fiender om den norske Strand,
Men altid viste Peter Wulff dem Bougen.

Dog er det ene ei hans Krigerværd,
Som ved hans Grav jeg gierne vilde tegne;
Alt længe hvilede hans skarpe Sværd,
Men Heltens Land var hiemme allevegne.
Dg medens han til Fædrelandets Gavn
Med rastløs Stræben aldrig monne svigte,
Han skrev blandt Danmarks Skjalde ind sit Navn
Bed sine ædle, skønne, kiærnefulde Digte.

„En lille Blomst ved Musatempets Fod“
Han plukkede, men planted mange andre;
De vored herligt op, og snart der stod
En yndig Lund, hvori man trygt kan vandre
Blandt Roser, Lillier og Forglemmigei,
Blandt grønne Bøge og blandt dunkle Ege,
Dg møde Shakespeares Helte paa sin Bei,
Dg skimte Alfes, som i Løvet lege.

Nu om hans Grav staae Flagets bedste Mænd,
I mangen Ynglings Die Taarer tindre;
Thi han var diærv, var sine Benners Ven,
Dg vi vor Ungdoms Lærer front erindre.
Men Dania slynge vil en trefold Krands
— For trefold høstet Hæder — om hans Tinde:
Som Helt, som Lærer og i Digterglands
Wil Efterverdnen Peter Wulff sig minde.

At $\frac{\text{tm}}{19}$.

Med vældig Røst Du brød Dit Vinterbaand,
O Hav! Du saae, Din Ben var lagt for Anker
Du selv, ei Lyrer stemt af Kiælen Saand,
Hans Drapa sang. Kun en beslægtet Mand
Kan synge Heltens Liv og Heltens Tanker;
Men ingen Helt vor danske Jord undfanger,
Der veed at gribe Strengen reen og fuld,
Som han, der om Brodtschilling quad og Buhl,
En værdig Shakespeares Helt som Shakespeares Sanger.

Thi fra med uvant Arm han Sværdet svang,
— Mens unge Læber Sangens Guddom hylde —
Han følte dybt kun Gæt var Kamp og Sang:
Hans Poesie var Dybets Kiæmpeklang,
Hans Heltedaad var Poesiens Fylde.
Thi hvor staaer, Phantafus! vel frit Din Bugge,
Som høit i Elementets Bølgebrud,
Og hvilken Kamp har Bølgen stærk og prud,
Som Skialdens Verdenskamp i Manfreds Sukke!

Dg derfor ene Bølgens Kiæmpebryst
 Bevarer værdigt Mindet om den Døde.
Alt ofte stevned han til fierne Kyst,
Erobred Snekken i den vilde Dyst
 Dg Skionheds Helligdom i Landens Næde;
Did ruller veemodsfuldt, I dunkle Bøver!
Dg bringer Digterkongen over Hav
 En Silsen fra hans Yndlings friske Grav,
Mens Immortellen spirer, hvor han sover.

Til Peter Fredrik Wulffs Børn.

Af H. C. Andersen.

Det var som Hiemmet ei var Hiemmet meer,
Thi den I elsked meest, er lagt i Graven!
Uhyggeligt det er hvor Diet seer,
Kun Sne og nøgne Træer er i Haven,
Ser, hvor han planted hver en Blomst, der groer,
Hvor Duft og Farvepragt ham sødt fornøied,
Hvor han opelskede sit Rosenflor,
Saae Blomsten, som den sees med Digter=Diet.

Snart er det Vaar, da straaler jo Guds Sol,
De nøgne Træer skal grønne Grene bære!
Den første, friske, duftende Viol,
Den vil et Smil fra Eders Fader være!
Da skal I see det rige Rosen=Flor,
Som han opelsked, det vil da udspringe!
En Foraars Silsen i hver Rose boer,
De kære Børn den skal hans Silsen bringe!

Af A.

Saa fik Du da „Lov at gaae agter ud
„Til Chefens Rahyt den høie,
„Der møder Du Vessel og Suel og Rud,
„Og ham med det ene Die.“

Der gamle Fredrik Dig rækker sin Haand;
Men foran for alle de Andre
Dig svæver imøde en salig Mand,
Der forud for Dig maatte vandre.

Der skulle I favnes i salig Lyst,
Thi der er ei Sorg, ei Taare;
Der skulle I nedbede Herrens Trøst,
For Dem, der nu staae ved Din Baare!

En Br. til Peter Fredrik Wulffs Efterladte.

Fra Dødens Midnatsmulm frembryder
Et Morgenskiær til varigt Liv;
Dybt i den tause Grav gienlyder
Jehovas andet Skærbliiv!
Ei Jord, ei Grav er Blivested;
Vi skabtes til en Evighed.

